För naturens skull

Vildvuxna naturnmystiska observationer och ett försök till solidaritet med allt som lever. Särskilt med Moder Jord, djuren, kommande generationer, de fattiga, tredje världen, de hemlösa, de utstötta samt med mentalpatienterna.

Del 2: 2018

av

Lars Larsen

Den här bloggens aktiva tid är ute, jag startar en ny blogg

Efter detta inlägg kommer jag inte att skriva längre på denna blogg (den kommer dock att finnas tillgänglig för den som vill läsa gammalt stoff), av flera orsaker. Den har för det första blivit överfull, den har för många kategorier och de mest använda kategorierna har allt för många inlägg. Fortsätter jag med bloggen blir den svår att orientera sig i, så mycket har jag skrivit.

För det andra inleder jag den 3.10 en ny fas i mitt liv, eller snarare återgår jag till något för mig mycket typiskt; tiggarmunkens och luffarens liv. Jag vill inte längre leva det bekväma liv jag levt i Stockholm, utan jag vill gå ut på vägarna och "predika" omvändelse från civilisationens barbari i alla städer och byar jag går igenom.

Jag har för detta ändamål upprättat en ny blogg, som heter "Klimatpilgrimer", och som man kan läsa här. En kollektivblogg för mig och de som vill vandra med mig, för tillfället enbart flickvännen Titti, men vem som helst får vandra med oss.

2018-10-02 @ 11:54:00 Permalink Luffarliv Kommentarer (0) Trackbacks ()

Stora människors sista ord

Martin Luther: "Vi är alla tiggare. Det är sant"

David Petander: "Jag har givit mitt liv. Hur långt har Riket kommit?"

Jakob Böhme: "Nu får jag härifrån, in i Paradiset" (han sade detta medan han hörde himmelsk musik från andra sidan)

Franciskus av Assisi: "Den 2 oktober 1226 höll han den sista nattvarden med bröderna. Nästa kväll såg Franciskus döden komma in i rummet och hälsade honom med. ”Var välkommen, min broder Död”. Bröderna lade honom nu på ett grovt lakan på golvet Korsgången i Ystadklostret. Detalj från valvet i klosterkyrkan. och man täckte honom med aska och jord. Svagt kunde bröderna höra Franciskus sista ord: ”För min själ ut ur fängelset, så att jag får prisa ditt namn!”" (från denna artikel)

Nathan Söderblom: "Det finns en levande Gud, jag kan bevisa det genom religionshistorien."

Leo Tolstoj: "Jag älskar sanningen"

Mahatma Gandhi: "Å Gud!"

Bob Marley: "Pengar kan inte köpa liv"

August Strindberg: "Allt är försonat"

Gustaf Fröding: "Jag vill inte vara något ideal"

Gunnar Ekelöf: "Vid halvtvåtiden på natten, efter orolig sömn, då G. talar mycket men ohörbart, ber om vatten, ändrar till penna, knäpper upp pyamasjackan, känner med ena handens fingrar utefter revbenen, pekar sedan med pennan mot hjärtat och säger ”det här är hjärtat ”" (Magnus William Olsson i denna artikel)

Henry Ward Beecher: "Nu kommer mysteriet"

Ludwig van Beethoven: "Vänner, applådera. Komedien är över"

Victor Hugo: "Jag ser svart ljus"

Henry David Thoreau: "Älg, indian."

John Keats: “Jag kan känna tusenskönorna växa över mig."

Christina Rossetti: “Jag älskar alla. Om jag någonsin hade en fiende, skulle jag hoppas att möta och välkomna denna fiende till himlen."

Emily Dickinson: "Jag måste gå in, dimman stiger:"

Sir Isaac Newton: “I don’t know what I may seem to the world. But as to myself I seem to have been only like a boy playing on the seashore and diverting myself now and then in finding a smoother pebble or a prettier shell than the ordinary, whilst the great ocean of truth lay all undiscovered before me."

Charles Darwin: "Jag är inte det minsta rädd för att dö""

Edith Södergrans kanske sista dikt:

Ankomst till Hades

Se här är evighetens strand,
här brusar strömmen förbi,
och döden spelar i buskarna
sin samma entoniga melodi.

Död, varför tystnade du?
Vi äro komna långt ifrån
och äro hungriga att höra,
vi hava aldrig haft en amma
som kunnat sjunga såsom du.

Kransen som aldrig smyckat min panna
lägger jag tyst till din fot.
Du skall visa mig ett underbart land
där palmerna höga stå,
och där mellan pelarraderna
längtans vågor gå.

2018-10-01 @ 14:30:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om atomens evighet, Big Bang och universums oändlighet

Svar till kyrkomusikern i Skarpnäckskyrkan Miguel Robaina på Facebook, som menade att atomerna har haft en början, inte är från evighet. Han citerar fysikers teorier om att i det tidiga universum var hettan så stor att bara subatomära partiklar fanns. Mitt svar:

"Monsigneur Robain , jag undrar verkligen hur fysikerna har kommit fram till det där. Det känns mest som lösa spekulationer, som människor med hybris har fastslagit som vetenskapliga sanningar. Jag tycker Big Bang-teorin känns väldigt konstig. Man börjar fråga sig frågor som "Vad fanns innan Big Bang? Det måste ha funnits något där innan, ty kosmos är från evighet. Vad fanns runt den där ofattbart lilla massan som Big Bang startade med? Har kosmos inte alltid varit oändligt stort? Big Bang-teorin känns lika konstig som de religiösa fundamentalisternas teori om att Gud skapade kosmos ur ingenting en gång. Jag upplever det som mer rimligt att anta att atomerna varit atomer från evighet, och att vårt universum alltid har funnits. Dock finns det kanske andra universa, och oändligt många sådana. Men jag tycker det känns mera rimligt att anta att vårt universum är oändligt stort. Visserligen expanderar vårt universum, men det känns väldigt konstigt att tänka sig att någonstans tar vårt universum slut och ett annat universum tar vid. Vad är då gränsen mellan vårt universum och nästa universum? Är det en betongmur? Det hela blir absurt när man tänker på det lite djupare. Att galaxerna rör sig hela tiden ifrån varann, kan ha andra förklaringar än att vårt universum har ett begränsat omfång, och är det så, då faller Big Bang-teorin till marken."

2018-10-01 @ 13:06:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad syftar helgonglorian på i den kristna konsten?

Vad symboliserar glorian kring helgonens, madonnans och Jesu huvud i den kristna konsten? Kanske bl.a. att helgonen levde med huvudena inuti paradiset, i "sin egen verklighet" mitt bland människorna, en verklighet som inte tillhörde denna världen, utan himlen, som jag tolkar som naturens paradis. Denna verklighet omslöt deras huvuden som en beskyddande bubbla, en "antibubbla", dvs. en bubbla som inte var åtskild från verkligheten, utan bara från civilisationen - den sanna bubblan. En bubbla som skyddade deras huvuden från "satan, köttet (sin "gammeladam", sin fallna natur) och världen", som man säger bland de kristna.

2018-10-01 @ 13:02:00 Permalink Helgonen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Industrialismen - resultatet av protestantismens förkastande av helgonfromheten?

Industrialismen föddes i England i mitten av 1700-talet, efter 200 års protestantiskt (anglikanskt *) styre. Kanske var industrialismen protestantismens konsekvens, precis som sociologen Max Weber menade att kapitalismen möjliggjordes av protestantismens etik? Var det en konsekvens av att protestantismen förkastat helgonidealet? Inte bara helgonkulten, utan själva den katolska helgonfromheten förkastades (inte helt, men i centrala avseenden), ty nu kunde man komma till himlen utan goda gärningar, genom rättfärdiggörelsen av tro allena. Protestantismen har inte många riktiga helgon och heliga dårar i sina protestantiska kyrkohistorier (katolska och ortodoxa kyrkan översvämmas av sådana). Dom har såklart funnits (tänk bara på George Fox, Sadhu Sundar Singh och David Petander), men de flesta har inte räknats med, och de som räknas kallas inte helgon, p.g.a. föraktet för katolsk helgonfromhet, som ansetts som "gärningsfrälsning", självrättfärdighet. Detta har sina konsekvenser. Nu stävjades inte längre girigheten och förslavandet av varelser av några helgon, några Franciskusar som kom och störde den fina självbilden (Franciskus av Assisi hade nog känt vämjelse inför industrialismen, hade han levt under dess tid, han hade förkastat den på det kraftigaste), utan Babylon fick fria tyglar. Och Luthers tvåregementslära, att man skiljde mellan andligt och världsligt, lade ved på den elden. Kanske även förslavandet av afrikanerna har en del av sina rötter i protestantismen? Slavhandeln med afrikanerna föddes ju främst i det protestantiska London, utan större protester från den anglikanska statskyrkan. "The Anglican church, was directly involved in slavery", skriver professor James Walvin i denna akademiska uppsats 2008.

Om du har studerat helgonlegenderna, så har du nog märkt att deras livsstil var rena motsatsen till industrialismens livsstil, särskilt ser man detta hos de heliga dårarna (många heliga dårar finns representerade bland helgonen). Du ser dem bo i öknen, i skogar i eremithyddor och grottor, i kloster nära naturen, och du finner dem alltid förkasta "världen", dvs. den fallna mänsklighetens "civilisation", "Babylon". Dom lämnar alltid denna, och lever helt för Gud och paradiset. Förstås finns det babyloniska katolska "helgon" som Thomas av Aquino och Ignatius av Loyola (en

inkvisitionens hantlangare), men även där finner du samma strävan, i alla fall, som hos de äkta helgonen. Dessa två skulle nog inte heller ha gillat industrialismen, som är girigheten och slavdriften satt i system.

Men varför förkastade inte John Wesley och metodismen industrialismen (de gillade inte många av industrialismens konsekvenser, såsom social utslagning och slaveri, men de förkastade aldrig den själv såsom ludditerna gjorde, vad jag vet), de var med om dess födelse, mitt i dess epicentrum! Det var nog för att helgonidealet i centrala delar hade förkastats av reformatorerna. Dessa senare har med detta gjort större skada än vi kanske anar, och Luther t.o.m. förföljde "kättare" och "svärmare" efter att han etablerat sig i samhället, var t.ex. med och kväste Thomas Müntzers bondeuppror, brutalt, med våld (se artikel om detta här), lierande sig med maktens män, Babylon. Detta samma mönster har sedan ständigt upprepats i de protestantiska länderna, och dagens andliga rebeller plågas inte sällan i psykiatriska fängelser. Inte få av dessa är heliga dårar i vardande, vars heliga dårskap kväses i sin linda, när den ska försöka treva sig fram till ljuset, i all sin ringhet, med en massa snedsteg förstås, såsom personer bland urfolken föds fram till att bli schamaner. Men de tillåts inte detta, på brutala sätt.

Värt at betänka är att vårt vackraste svenska lutherska helgon, "vandrarprästen" David Petander blev kraftigt motarbetad bl.a. eftersom man menade att han förkunnade "gärningsfrälsning". Det var en av skälen till att han misslyckades i sin mission, så att det aldrig blev den väckelse han hade hoppats på. Och denna anklagelse mot Petander härstammar ytterst från det protestantiska förkastandet av centrala delar av helgonfromheten.

Är det dags att återupprätta helgonidealet, tillsammans med Peter Halldorf, Martin Lönnebo & co? Vi måste göra det om vi ska ha en chans att vända utvecklingen, ty den pekar käpprakt åt helvete, just p.g.a. industrialismen.

* Anglikanismen är visserligen en korsning av katolska kyrkan och protestantismen, och det är omdebatterat om man kan kalla den protestantisk, men jag väljer att kalla den det eftersom den uppstod genom en reformation inspirerad av de protestantiska reformatorerna, där banden klipptes till påven.
2018-10-01 @ 12:32:00 Permalink Babylon Kommentarer (0) Trackbacks ()

Päronen i Centralbadets park som ingen verkar bry sig om

Jag och Titti har på sistone plockat massor av goda päron från marken i Centralbadets park vid Drottninggatan i Stockholm, det kryllar av dem på marken, och ingen verkar bry sig om dem, precis som ingen verkar bry sig om äpplena från de många halvvilda äppelträd som ingen sköter mer och som vem som helst får äta av, som man kan hitta runt omkring i Stockholm.

Kan orsaken till att ingen verkar bry sig om dessa päron, vara att folk i Stockholm liksom inte lever på den nivån där det är möjligt att lägga märke till dessa päron och uppskatta dem, de lever inte rotade i materien och "the basics", utan istället i en alternativ verklighet, en

bubbla i skallen, uppumpad av media, där man har för mycket att göra, får för många intryck, har för mycket mat, ser för mycket på TV, har för många prylar, har för mycket av allting. De hinner helt enkelt inte med det som sker på gräsrotsnivå, de ser inte det, deras mål är något annat; storhet i denna världen.

Trist, detta. Men det positiva med det är att det faller så många smulor från de rikas bord, när de har för mycket mat.

2018-09-30 @ 13:24:59 Permalink Rikedom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klagotraditionen i mysrummet på teologiska fakulteten i Åbo
Nu ska ni höra något lustigt.

När jag studerade teologi i Åbo, vid teologiska fakulteten där (jag studerade i två och ett halvt år), hade vi ett kafferum för teologiestuderandena, som kallades "mysrummet" (de har ett sånt ännu idag). Jag skulle snarare kalla rummet för "klagomuren", för där satt man och klagade över hur tungt det var med grekiskan och hebreiskan och det ena med det andra, men mest satt man och pratade smörja och vilade sig från allt.

Men klagandet över grekiskan och hebreiskan och annat tungt inom studierna har nästan blivit tradition för Åbo Akademis teologiska studenter, det har liksom skapats en slags typiskt mysrumsmanér, en ton som är typisk för mysrummet.

Men aldrig har jag hört någon säga att det är något som är fel med teologiska fakultetet, att de tunga studierna liknar mentalt slaveri, att det är fel att pliktläsa för att göra karriär i Babylon, utan läsandet ska vara en lust som man gör för att komma vidare i sin andliga utveckling.

Inte ett knyst om sådant. Det verkar som om dessa tankar aldrig flugit in i teologiestudenternas skallar.

Men jag lämnade studerna på hälft, bl.a. annat för att jag upplevde att de dräpte min naturliga läslust. Jag började förknippa böcker med plikt och måsten och träldom, istället för de djupa lustupplevelser jag hade haft med böcker i min barndom och tidiga ungdom. Och det förhållandet till böcker kom också tillbaka efter att jag slutat med studierna, och nu är det återställt sedan många år. Fast så djup lust till böcker som jag hade i barndomen kommer jag väl aldrig mer att få.

2018-09-30 @ 13:09:37 Permalink Historia och kyrkohistoria Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad är din mest romantiska upplevelse?

Får jag svara vad min är (du kan berätta om din i kommentarsfältet)? Det är de upplevelser jag hade när jag 2005 dansade barfota (springande, i nån sorts "springdans") till min mp3-spelares

romantiska låtar i Kråkkärssskogen (Varissuoskogen) i utkanten av Åbo, där jag bodde under min teologiska studietid 2004-2006. De upplevelser jag hade med skogen och musiken, där jag kom i kontakt med min barndoms sagolika skogsupplevelser, lade grunden till hela min kommande naturmystiska ekofilosofi och "karriär" som tiggarmunk i min egen munkorden, Den Heliga Naturens Orden.

Men om jag ska välja en upplevelse från denna tid som barfotadansare i skogen, som var höjdpunkten, var det nog det jag upplevde natten då jag firade mitt och Naturens bröllop, en sommarnatt 2005, då jag tog en liten tall i Kråkkärsskogen till äkta, som min invigning i troheten till Naturen. Det var en symbolisk handling, och min lilla tall fick representera Naturen. Jag köpte en guldring och gjorde en ring åt tallen av guldpappersband.

Men det som gjorde outplånliga intryck på mig, var när jag den natten hörde på Edvard Griegs sång "Solveigs vuggevise", bland andra sånger och klassiska musikstycken (jag hade planerat allt i förväg). Den sången gav mig känslan av att vara som ett spädbarn i Naturens famn, och Griegs sång var Naturens egen röst, Naturen som vaggade mig till ro i sina armar.

Jag var så mycket mer romantisk förr i tiden, psykmedicinerna har dräpt mycket, men jag känner att jag fått lite tillbaka i takt med nedtrappningen av mina mediciner, något som kan studeras i mina dikter, som fått mera känsla efter hand.

Orden till Solveigs vuggevise

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Gutten har siddet på sin Moders Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang.
Gud signe dig, min Lyst!
Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang.
Nu er han så træt.
Sov, du dyreste Gutten min!
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.
Sov, du dyreste Gutten min!

(Edvard Grieg)

2018-09-30 @ 12:55:00 Permalink Den Heliga Naturens Orden
Kommentarer (3) Trackbacks ()

Vad om den övermänskliga roboten vill tillbaka till naturen?

Låt säga att robotbyggarna bygger en robot som är smartare än människan, med hjälp av artificiell intelligens, något som t.ex. Sam Harris, Nick Bostrom och Max Tegmark (alla ansedda som superintelligenta) tror kommer att hända. Roboten blir sedan vetenskapsman. Vad gör robotbyggarna och vår superintelligenta

trio om roboten kommer till konklusionen att vi håller på att förstöra naturen, och att vi, om vi ska ha en chans till räddning, måste avveckla civilisationen och återgå till naturen?

2018-09-30 @ 12:39:57 Permalink Teknologikritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

En replik till Daniel Quinn om den mänskliga jaktens födelse - det egentliga "syndafallet". Samt något om människans intelligens i jämförelse med andra arters

Daniel Quinn (han gick bort i år, hedrat vare hans minne!) försvarar i boken "The story of B" (1996) att människan ska få jaga med att vegetariska arter är lika våldsamma som sådana som jagar. Men här har han inte tänkt riktigt efter. Urfolk som jagar dödar bra många fler djur än schimpanser gör, dessa senare dödar högst några myror, insekter och smådjur en sällan gång ibland, och så kan de någon ytterst sällan gång mörda någon i flocken. Bråkar gör de säkert lika ofta som människan. Men är det det att jagande urfolk dödar andra djur och inte varann, som gör dem lika lite våldsamma som chimpansen, enligt Quinn? Är andra djurs liv mindre värt än de i den egna flocken/stammen? Jag tror inte det, och det är väl därför jag kommer till en annan konklusion än Quinn; vi blev mer våldsamma när vi började jaga, och gick emot vår tidigare relativt fredliga apnatur, evolverad fram i milliontals år, organiskt. Vad var det som fick oss att börja jaga? Inte evolution, utan att vi lämnade vårt urhem djungeln, där vi ännu kunde leva som chimpanser på frukter, saftiga stjälkar och nötter. Och vad fick oss att lämna djungeln för ungefär tre millioner år sedan (uppgift från Paul Roberts bok "The end of food", 2008, se här)? Inte evolution, utan klimatförändringar, och ett behov av att expandera istället för att begränsa oss som svar på dessa olyckor. Till slut, för ca två millioner år sedan (se artikel om det här), började vi offra andra djur istället för oss själva för att kunna överleva utanför djungeln, vi började jaga istället för att begränsa vårt barnafödande så vi kunde fortsätta livnära oss på den sinande maten utanför djungeln, som sedan länge kommit att innefatta även as, vi var bl.a. asätare innan vi började jaga. Jaktens födelse hos människan är, enligt min ekofilosofi, tillsammans med lämnandet av djungeln, det egentliga "syndafallet", som fick oss att gå emot vår natur, den som vi evolverat naturligt till (vi har ännu inte lyckats lura denna natur, och skaffa oss huggtänder genom evolution! Trots miljontals år av köttätande och jakt! Och vår kropp säger också ifrån vid för mycket köttätande, vi får alla möjliga sjukdomar som inte lejonet får! Se en medicinprofessors uttalande om detta, här). Att vi gått emot vår natur i flera miljoner år har gjort oss grymma och hårda till sist - den "civiliserade" människan uppstod. Så grymma att vi dödar djur på löpande band i väldiga djurfabriker (koncentrationsläger!) för att göda feta amerikanare, och plågar minkar och rävar med livstids isoleringsceller (små burar). Allt detta började med jakten, jakten gjorde oss grymma till sist. Jag upplever inte lejonet som grymt, hen måste jaga, och hen har aldrig gått emot sin egen natur, hen har evolverat till köttätare i miljontals år, har inget syndafall, och har heller inte erövrat världen och lagt den under sig som en diktator, som människan. Men när någon blir jägare och köttätare som inte ska vara det, då kan det uppstå störningar i ekosystemet, som människan är ett bevis på, inte minst om denna varelse är utrustad med en överutvecklad matematisk-logisk-analytisk intelligens, och har händer. Quinn menade att jakten gjorde oss mer intelligenta än aporna, och att jakten möjliggjordes av denna

"större" intelligens, vilket spårningen av byten visar, men jag menar att Quinn klumpar ihop all sorts intelligens, som om människans speciella sorts intelligens, det människan är bra på, vore måttet som allt ska mätas med. Jag menar att människan bara utvecklat en sorts intelligens, den matematisk-logisk-analytiska, in absurdum, och låtit bli de andra sorterna, där andra djur kan vara långt bättre än oss. Tänk på hundarnas speciella sorts instinktiva luktintelligens, eller den intelligens som får myrorna att samarbeta och lyckas bygga myrstackar. De icke-mänskliga djuren verkar vara långt bättre än människan på all sorts instinktiv intelligens, där man är ett med sig själv, ett med sin natur, och ett med omgivningen. Vem har sagt att dessa intelligenssorter är mindre värda än den matematisk-logisk-analytiska intelligensen, den som lärde oss jaga? Jag skulle snarare säga att den främsta intelligensen är den som får en art att bli maximalt nyttig för ekosystemet och biodiversiteten, och den som lyckas anpassa sig till miljön bäst, och där är dagens människa den yttersta förödelsen, det intelligensmässiga bottennappet. Och detta började med jakten och den därav följande expansionen över hela jordklotet (vi lämnade Afrika för två millioner år sedan, samtidigt när vi började jaga, se här). Vi borde ha nöjt oss med vår sanna ekologiska nisch, vårt "paradisiska" urhem, djungeln, det hade varit den sanna intelligensen, och denna intelligens kan inte mätas med några IQ-tester, ej heller i jaktprestationer. Men vi silade myggen och slukade kamelen, som så många gånger senare.

2018-09-29 @ 15:33:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om behovet att spåra "Gud" i vår tid, för att överleva andligen

För att överleva utanför djungeln var stenålderns jägare-samlare tvungna att bli mästare på att spåra byten. För att överleva andligen utanför paradiset idag, dvs. i civilisationen, är man tvungen att bli mästare på att spåra "Gud". Spår som blir allt sällsyntare i städerna. Hundarna och gatuduvorna finns förvisso, likaså alléträden, buskarna och sparvarna i dem, men ensamheten bland människorna, bristen på "Gud" bland dem, kan leda till andlig svält och död, dvs. att man blir som alla andra civiliserade, en "babylonmänniska", en naturförstörare och indirekt en djurplågare. Jag vet om folk som "dött" andligen av andlig svält, hippien som givit efter och skaffat vanligt jobb och bil. Ett råd i hur man spårar "Gud"; hen finns på bottnen, i undergroundlivet, stundom föraktad och stundom försmådd av de civiliserade människorna. En insikt grundad på bitter erfarenhet. Sök "henom" där.

2018-09-29 @ 14:50:00 Permalink Babylon Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om panpsychismens förtjänster

Panpsychismen (läran att all materia har medvetande) överbryggar dualismen ande - materie, och gör att vi inte tvingas välja antingen anden eller materien, antingen spiritualism eller materialism. Detta senare har varit en plåga för filosofer genom historien, och har lett dom vilse mången gång.

Beaktansvärt är att den store filosofen Bertrand Russell, var panpsychist.

2018-09-29 @ 14:41:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om de civiliserade ateisternas förmenta religionslöshet

De civiliserade ateisternas inre verklighet idag, deras psykiska bubbla åtskild från materien och naturen, är bara en sekulariserad version av de kristna fundamentalisternas andevärld genom historien, som också varit frikopplad från materien och naturen.

Och så tror de civiliserade ateisterna att de är så upplysta och befriade från all religion! De är andliga fadermördare som har förnekat sin koppling till historien.

Bättre vore att omfamna våra förfäder och erkänna vår bundenhet till historien, och sedan med ett klart historiskt medvetande ta avstånd från det som är fel hos våra fäder - utan att "mörda" dom, utan att förneka vårt arv från dom.

2018-09-29 @ 14:37:00 Permalink Ateism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur naturbarnsfilmerna blivit alltmer apokalyptiska

Naturbarnet och dess kamp mot en förtryckande civilisation är ett tema som går igen i otaliga filmer och böcker genom historien. Jag ska nu fokusera på filmer. Tänk på filmer som "Heidi", "Sound of Music", "Robin Hood", "Tom Sawyer och Huckleberry Finn", "Djungelboken", "Tarzan" och "Min onkel" (Jacques Tatis film).

Av svenska sådana filmer har vi främst Astrid Lindgrens "Emil i Lönneberga", "Pippi Långstrump", "Vi på Saltkråkan", "Bröderna Lejonhjärta", "Mio min Mio" och "Barnen i Bullerbyn".

Kommer ni på fler?

Har ni lagt märke till att naturbarnsfilmerna idag ofta blivit så apokalyptiska? Jag menar de civilisationskritiska filmerna med hjältar som försöker rädda världen och återvända till naturen? Filmer som The Matrix, Sagan om Ringen och Avatar? Dessa tre är väl de mest kända. Jag såg t.o.m. en nästan apokalyptisk Bamsefilm en gång.

Den mysiga, idylliska romantik som fanns i gamla naturbarnsfilmer är inte så vanlig längre. Och domedagsfilmerna från Hollywood är legio.

Detta kommer inte av ingenting. Det är en reaktion på vår samtid.

2018-09-27 @ 18:18:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

En morgonvisa

(Egen melodi)

Nu spinner solen sitt ömma nät
av guld kring allt som andas.
Nu vandrar vinden med lätta fjät
mot ännu en ljuv dag som randas.

Förväntansfullt som i barnaår
jag går för att möta solen,
med bara fötter och tovigt hår
och sällsamma hjärtefiolen.

Högt upp på kullen jag styr min färd,
där utsikt ges mot Kanaan.
Där skall min lilla, min lilla värld
få spela med svanen och tranan.

* * *

(Kanaan var ett namn för Israel, "det förlovade landet", i Gamla Testamentet)

2018-09-27 @ 11:30:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (1) Trackbacks ()

En bra kort sammanfattning av läget

Youtubefilmen "Why everything will collapse" är en bra kort sammanfattning av läget.

2018-09-27 @ 09:40:36 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

En stor anomali på Stockholms gator, som säger mycket

Igår såg jag en av dessa stora anomalier som man ibland ser, och som talar om hur absurd vår civilisation blivit. Jag har sett honom en gång förr, med samma plakat runt halsen som igår, där det står att myndigheterna torterar honom med fjärrstyrd teknologi som läkare opererat in i hans huvud. Jag hälsade på honom denna gång, och frågade om han hade låtit sitt huvud fotograferas (jag menade röntgen och sånt) för att se om det verkligen fanns någon sådan teknologi inopererad i hans huvud, ty det hela lät så konstigt. Han sade att han försökt allt, men läkare och polis hindrar honom från att fotograferas, han har sökt hjälp även utomlands. Jag bad honom att inte ge sig, ty vare sig han inbillade sig teknologin (som liknar på vad min vän Markus Beijar Mellin upplevt), eller det verkligen var som han trodde, skulle han vinna på att låta huvudet fotograferas. Men att han möter sådant motstånd när han söker hjälp, säger något om vår civilisation. Det är ett fruktansvärt brott att låta bli att fotografera denna mans skalle med röntgen, oavsett om han är galen eller inte. Är han galen, kan han ha stor nytta av att se på fotografi att han inbillat sig alltihop.

Tydligen avfärdas han bara som en galning och rättshaverist, en konspirationsteoretiker.

Samma likgiltighet har jag upplevt själv från psykiatrins sida, ja från hela samhällets sida. "Galningar" tas inte på allvar, och man låser in

dem, isolerar dem och plågar dem istället för att vänligt tala dem till förnuft igen, och ingenstans får man så lite samtalshjälp som i psykiatrins fängelser. Jag tror denne man råkat ut för denna samma kyla. Hur det än förhåller sig med hans historia, är han en anomali som säger mycket.

2018-09-26 @ 15:08:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett exempel på Vilhelm Ekelunds storhet som poet

"nu stiger på lena vingslag
tystnaden klar och stor"

(Vilhelm Ekelund, (1880-1949) i dikten "Idyll" II, s. 33 i diktsamlingen "Vårbris", 1900)

Jag älskar Vilhelm Ekelund så, att jag skulle vilja ordna en Vilhelm Ekelund-afton när hans verk blir fri från copyright nästa år, dvs. den 3.9. 2019. Jag tänkte återvända från luffen då, och vara en tid i Stockholm då. Om du som läser detta är Vilhelm Ekelund-älskare och skulle vilja vara med och ordna denna afton, låt oss samarbeta om det när den tiden kommer!

2018-09-26 @ 14:54:33 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Blomman är atomen vecklad ut så vi kan se atomens inre paradis

Blomman är en atom som vecklar ut sig så att vi kan se atomens inre paradis. Blomman är, i all sin ringhet, en nyckel till att förstå tillvaron (en tolkningsnyckel, precis som Jesu försoningsdöd enligt den kristna myten är en tolkningsnyckel till hela kosmos). En av de viktigaste tolkningsnycklarna, kanske? I den ser vi att naturen är paradisisk. Alltid när vi lämnar naturen i fred, utan att skända den, kommer det till sist skogar, ängar och till sist blommor på det. Det är som om naturen absolut vill bli blommor, blommor är dess yttersta konsekvens.

Kan du föreställa dig en blomma komma till helvetet efter dess död? Eller dess själ sluta existera, förintas totalt? Den är för paradisisk för sånt. Det går stick i stäv med dess ljuvliga väsen, som liksom är en överjordisk skönhet, som tillhör "andevärlden". Den är motsatsen till helvete och förintelse, den är det rena paradiset.

Hav tröst, o människa, även du är en blomma, även du är innerst inne samma slags atom som vecklar ut sig i blomman.

2018-09-26 @ 14:45:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att se på tillvaron ur ett rådjurs perspektiv

Föreställ dig att du ser tillvaron ur ett rådjurs perspektiv. Plötsligt blir tillvaron liksom upp-och-ner. Skogen blir ditt hem, din fristad,

ditt livsutrymme, och staden blir något främmande, stundom ett hot, något att akta sig för. Tidigare var det tvärtom.

Detta perspektivskifte sker också den dagen man blir hemlös. Man kommer liksom in i rådjurens verklighet, skogen blir då ofta ens fristad och ens skydd, där ingen jagar ut en. Och människorna och staden blir ett allt större hot desto djupare man går in i hemlösheten; poliser och väktare blir ett hot. Tidigare var de ens skydd.

Fråga dig själv; vilket av dessa perspektiv är sannare, mer troget verkligheten?

2018-09-26 @ 14:36:04 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klokt sagt om revolutioner av en av permakulturens grundare

“The greatest change we need to make is from consumption to production, even if on a small scale, in our own gardens. If only 10% of us do this, there is enough for everyone. Hence the futility of revolutionaries who have no gardens, who depend on the very system they attack, and who produce words and bullets, not food and shelter.”

(Bill Mollison, grundare av permakulturen tillsammans med David Holmgren)

2018-09-25 @ 16:49:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (0) Trackbacks ()

England liknar Sovjet när det gäller psykiatri. Något om strålning och cancer.

Kvinna i England tvångsvårdad på psykiatriskt sjukhus för att hon kritiserat 5G- och Wifi-strålning, och menat att de skadar hälsan. Läs artikel om det här. Påminner om Sovjets politiska martyrer på sinnessjukhusen.

Men det är inte bara England. De flesta tvångsvårdade i Sverige borde inte vara där, och en hel del är ren åsiktsförföljelse, straff för tankebrott, ren politik (allt är egentligen politik). Det är min erfarenhet, som erfaren tvångsvårdspatient.

Här kan du läsa vad Strålskyddsstiftelsen anser om 5G. Och här vad de anser om Wifi.

Jag är inte insatt i ämnet, men som djupt misstänksam mot teknologi, kan du gissa var jag har mina sympatier. Bara att förekomsten av cancer har exploderat under de senaste sjuttio åren, under den tid då superhögteknologin, den trådlösa teknologin och datorteknologin utvecklades, borde få oss att tänka efter. Sedan 1960 har cancerförekomsten ökat med 75 % (jag tror uppgifterna gällde Sverige), alldeles hisnande. Se en artikel om det här. Jag tror denna ökning har många orsaker, men föroreningen av vår planet (strålning är en sorts förorening) tror jag spelar en stor roll.

2018-09-24 @ 15:10:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tröst till såna som fruktar döden

(repris av sista delen av mitt inlägg om Tolstojs syn på livet efter döden)

Min tröst till en sådan, som fruktar döden, är detta:

1) Döden tillhör uppenbart naturen.

2) Naturen är uppenbart något gott.

3) Alltså måste döden vara något gott.

4) Folk som lever närmare naturen verkar vara lyckligare än de som lever fjärran från den, tänk på de vilda urfolken.

5) Vi går tillbaka till naturen i döden om vi inte levt nära den innan. Både fysiskt och psykiskt.

6) Alltså går vi till en lyckligare existens, eftersom större naturnärhet är större lycka. Vad nu än denna existens skulle vara för något.

"Slumra min vän! Natten skrider.
Kärleken vaktar dig ömt och tyst."

(Ur sången "Nocturne", av Evert Taube)

2018-09-22 @ 15:01:44 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

De två messiastävlingarna

Om det är så som Jesus säger i Matt. 20:25-28 *, att det är den som tjänar mest som är störst, då kan det kanske hända att den sanne kungen i Sverige är en liten mops (mopsen är en hundras, en av de gulligaste jag vet) på gatan i Stockholm, som råkar vara den som haft det mest tjänande sinnelaget av alla varelser i Sverige, kanske det är en som får vänta ensam hemma i lägenheten i åtta, nio timmar varje vardag, och som i gengäld älskar alla den möter med en överflödande kärlek och en naturlig lust som får hippien att blekna.

Det är den som älskar och tjänar mest som har mest av den sanna makten, dvs. makten att göra världen bättre.

Det finns två messiastävlingar i världen, om man ska gå efter vem som är den sanne messiasen eller kungen (messias betyder ungefär kung på hebreiska, bokstavligen "den smorde", man smörjde ju kungar i Gamla Testamentet), den ena är tävlingen om vem som härskar mest, och i den tävlingen är alla politiker involverade upp till hakan, den andra tävlingen är om vem som tjänar mest, och där menar jag att hundarna kommer rätt högt, men korna, burfåglarna och vissa andra domesticerade djur har jag också höga tankar om. Någonstans där måste väl den ädlaste varelsen finnas, om man nu kan tala om något sådant. Kanske man hellre bör tala om ädlaste domesticerade djurarter eller raser, ty domesticerade varelser inom en djurart eller ras kan vara rätt lika i godhet!

I den första messiastävlingen vet man alltid vem messiasen eller kungen/härskaren är, vare sig det är en president, statsminister eller annan härskare. Det vet man aldrig i den andra tävlingen. Där råder den stora anonymiteten, och den hålls helig. Ty där är den arketypiska psykosen att tro sig vara messiasen/härskaren, ty då kommer man automatiskt att bli med i den första messiastävlingen, inte den andra. I den andra ligger messiasskapet just i att man avstår konsekvent från alla makt- och messiasanspråk, som är maktanspråk. Tyvärr är våra politiker med i en tävling där messiaspsykosen är satt i system, och där man aldrig straffas för att göra härskaranspråk, som president eller statsminister (statsministern är den med mest makt i Sverige i praktiken). Men om du är bland dem i den andra tävlingen, tjänartävlingen, på botten av makthierarkierna, och du råkar flippa och tror att du är Jesus reinkarnerad eller nåt sånt, p.g.a. en så djup enhetkänsla med naturen/gudomen, då är inte vägen lång för dig att hamna raka vägen till psykiatrisk tvångsvård. Sveriges statsminister kommer aldrig någonsin att hamna i tvångsvård för att han anser sig vara den främste härskaren i Sverige i praktiken, inte bara genom att tro sig vara det, utan även genom att brutalt förgripa sig på alla sina underlydande som regeringschef, vilket varje statsminister i Sveriges historia systematiskt har gjort, genom att vara med och stifta fruktansvärt förtryckande lagar, vilket många av våra lagar faktiskt är. Du blir aldrig tvångsvårdad för en sådan messiaspsykos, men om du är helt okänd, och står på bottnen av samhället, som t.ex. en psykpatient, utan större mänskliga rättigheter, och du känner dig så ett med det den sanna, andra messiastävlingen handlar om, dvs. går så långt i tjänande av alla varelser att du flippar och tror du är messiasen, om än för aldrig så kort tid, ja då kan du räkna med månader i fruktansvärda psykiatriska fängelser, vars grymheter jag har räknat upp flera gånger på denna blogg, och inte behöver nämna nu.

Sådant är Sverige.

Ve dem som är med i den första messiastävlingen, de går miste om så mycken glädje, och saliga och heliga är de som är med i den andra, de skall vara de första att "uppstå från de döda", det Bibeln kallar "Den första uppståndelsen", Uppenbarelseboken 20:6 (1), vid Jesu återkomst, dvs. Naturens återkomst, de som skall glädja sig mest över den, som kalvar som släpps ut på vårbete.

Den andra messiastävlingen känns inte som en tävling, ty där vill man inte bli störst. Det är en paradoxal tävling, ty man vill där att andra är heligare än en själv. Det är den sannaste glädjen, att kunna glädja sig över att andra är andligare än man själv, och tjäna de andra så att de ska bli andligare än en själv. Kärleken har en tendens att glädja sig över det rätta utan avund, och känna andras helighet inte som ett hot, men som en befrielse, en hjälp att själv snabbare komma till upplysning. Därav den stora glädjen kärleken har i andras större helighet.

Men detta är på radikal kant med det sätt politiker armbågar sig fram i tillvaron, och hur de ständigt upplever andras framgångar som hot mot ens egen position, och som därför föder fram maktkamper, att man försöker motarbeta de andra, istället för att glädja sig över de andras större helighet och värdighet.

Det är en avgrund mellan Jesu anda och Sveriges statsministers anda, hen som liksom ska representera herradömet i Sverige, messiasskapet i Sverige.

* Matt. 20:25-28: "Men Jesus kallade till sig dem och sade: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

(1) Upp. 20:6: "Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren."

2018-09-22 @ 14:29:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

David Stockman varnar för ny finanskris

Jag och många andra varnar för att en ny finanskris är runt hörnet, och David Stockman (former director of the OMB under President Reagan, former US Representative, best-selling author of The Great Deformation, and veteran financier) är en av dem. Han citeras i detta blogginlägg på Peak Prosperity 10.8. 2018 som sägande att "In fact, it (the new financial crisis, min amn.) may be only days away".

2018-09-19 @ 12:51:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Chris Martenson om skifferoljan

"Shale oil is being pumped out of the ground as fast as possible, surprisingly
with no profits to be seen (collectively, the shale oil industry has been a
massive loss-making enterprise so far). Drillers have to pump to simply to keep
the debt and equity that’s already in play in motion. Shale holes aren't being
drilled and fracked because it makes sense, or because it's the right thing to
do at this moment in time; but simply because all of that money printed by the
Federal Reserve had to go somewhere and do something. And right now, it's
flooding into the oil patch.

Any sane person should sit back, scan the ratio of mess-to-benefit provided by
shale oil and shout: Stop! But apparently we “need” the jobs, the money, the oil Right Now! "

(från detta viktiga blogginlägg av Chris Martenson)

2018-09-19 @ 12:18:00 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0) Trackbacks ()

En andlig ateists syn på vad de troendes gudsupplevelser egentligen är

Vad är det som händer när en troende kristen "känner Guds närvaro"? Är det bara frågan om illusioner och fantasier, att man bara fantiserar om Guds närvaro ungefär som man i barndomen hade sina snuttefiltar?

Jag tror det är långt mer komplicerat och mysteriöst än så. I mystika upplevelser har Guds närvaro varit överväldigande, och ofattbart verklig. Jag tänker t.ex. på nära döden-upplevelser.

Som ateist tror jag att den personlige Guden är en illusion. Upplevelsen av den personlige Gudens närvaro är en illusion. Men den är inte bara det, den är bara delvis en illusion. Den är också en upplevelse av något som faktiskt finns; det heliga. Tillvaron är helig, är gudomlig. Men den yttersta verkligheten kan liksom inte uppfattas i annat än myter, den kommunicerar med oss i myter, och det vanliga är att det mytiska språk som den yttersta verkligheten talar till oss med, uppfattas bokstavligen. Det är detta som är det illusionära med gudsupplevelserna, att man inte förstår att de förekommer i en mytisk verklighet.

Men myter är inte nödvändigtvis bara lögn och förbannad dikt. Den personlige Guden är en myt, men vad gömmer sig där bakom? Ja, jag skulle säga "Paradiset". Paradiset finns, det gudomliga finns, jag

har sett det i Naturen, jag har känt det inom mig själv. Man kan känna Paradisets närvaro i tillvaron, i mystika upplevelser med naturen och djuren. Och i min mikrolivsfilosofi menar jag att det som de troende talar om som den personlige Guden, egentligen är tillvarons, ja naturens innersta, atomernas kosmiska community, och atomernas andevärld, som är paradisisk. Jag har skrivit ett inlägg tidigare om atomerna som Gud, här.

Men det är som om att när vi ska uppleva det heliga, kan vi det bara genom att fantasi och verklighet blandar sig, genom att det mytiska blandas med det reella. Kan t.ex. änglar i andevärldsuppenbarelser vara mytiskt upplevda mikrovarelser i vår hjärna? Vi projicerar vår hjärnas mikrovarelser, som talar till oss genom det undermedvetna, på en synbarligen "objektiv" andevärld. Så kan det också vara med "Gud", vi projicerar ut "henom", men vi har "henom" egentligen inom oss själva, som atomerna inom oss själva. Precis som Jesus sade i Lukas 17:20-21; "Och då han blev tillfrågad av fariséerna när Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: »Guds rike kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det', eller: 'Där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i eder.»

Så är det också med "Gud". Vi kan inte fånga "henom" eller säga "här är hen", "detta är hen", vi kan inte kodifiera "hens" budskap, ty "hen" bor i varje människas innersta som den personens atomer, och "hen" förmedlar sig till oss enbart genom varje människas egen föreställningsvärld, hennes mytiska fantasivärld. "Hen" kan inte förmedla sig till oss "objektivt", utan enbart genom specifika människor, med deras specifika föreställningsvärld. Ty atomerna finns inte där "objektivt", "där ute", utan bara inkarnerade i olika varelser. "Gud" är alltid inkarnerad, och en andevärld "där ute" finns inte, den är den största och lurigaste illusionen av alla.

Men detta bör varje ateist betänka; upplevelsen av det gudomliga, det heliga, är ett empiriskt faktum genom historien, och det måste vi på något sätt bearbeta i vår filosofi (upplevelser av mirakulösa helanden, märkliga bönesvar och gudomlig ledning är också empiriska faktum, åtminstone i människors erfarenhet). Och inte bara det; vår filosofi förstörs moraliskt om vi inte erkänner det heligas verklighet, att tillvaron, naturen är helig. Vi kommer alltså inte så lätt förbi frågan om "Gud", utan vi måste gå på djupet i frågan, och fråga oss hur vi ska tolka det heliga.

2018-09-19 @ 09:49:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Rökrumsreformationen på den psykiatriska avdelningen. En liknelse.

Det var en gång en gigantisk låst psykiatrisk avdelning, som rymde tusentals patienter. Den hade alla karakteristika som vanliga låsta psykiatriska avdelningar har idag; fängelselikhet, tvångsmedicinering med gifter som var så starka och farliga att de i

vissa fall drev patienter till självmord, spännbältesläggning (att kroppen binds till en säng så att den knappt kan röra sig) och isoleringscell för dem som avvek för mycket, nästan ingenting att göra för patienterna, TV både här och där, bastu en gång i veckan, stränga rutiner som alla måste följa, inga lås på toaletterna, vårdmöten och permission för patienterna ibland, rökrum för de som ville röka, och att vårdpersonalen satt mest i personalbåset, samt fikade en hel del i kafferummet, och pratade sällan med patienterna.

Rökrummet ja. Det var personalens stora passion. De hade arbetat mycket på det, och ansåg det vara helt väsentligt för patienternas välmående. Ibland reformerades rökrummet, så att det skulle bli än mer bekvämt och mysigt.

Styrelsen på mentalsjukhuset röstades fram, och det var ofta de som hade bäst planer på hur rökrummet skulle reformeras, som valdes in. En gång ställde en ung psykiatriker upp som kandidat i valet, med parollen; "barmhärtigheten kräver en gemensam tändare på rökrummet". Tändaren skulle hänga i en tråd i rökrummet, så att ingen behövde bli utan tändare. Den unge mannen blev självklart vald in i styrelsen, och fick viktiga positioner. Till slut blev han överläkare på avdelningen. Merit? Stor barmhärtighet mot patienterna, ty han såg till att rökrummet blev bättre och bättre.

Det fanns en psykiatriker i styrelsen som inte var som de andra. Han funderade mycket för sig själv, och tyckte att allt inte stod riktigt rätt till. Han bekymrade sig särskilt över saker som liknade tortyr (så som spännbältesläggning), och en gång på ett styrelsemöte, yttrade han sig om detta. Han sade; "Jag tror vi har glömt det viktigaste; att vi inte ska tortera patienter och driva vissa av dem till självmord med våra psykmediciner."

De andra blev ytterligt förbittrade över detta uttalande, "hur vågar du", sade de. "Du har inget att göra på detta sjukhus. Du borde vara patient här."

Den kätterska psykiatrikern blev genast avsatt från alla sina positioner, och lämnades arbetslös. Inte länge efteråt blev han tvångsvårdad på samma avdelning som han jobbat på, satt i spännbälte, och kemiskt lobotomerad med tunga psykmediciner. Det ryktades att det var för att han kritiserat den psykiatriska avdelningen han jobbat på.

Rökrumsreformerna fortsatte, till slut fixades det fåtöljer till rökrummet, och ett intilliggande rum revs för att utvidga rökrummet. Det var nämligen fler och fler som ville röka, ty rökrummet hade blivit avdelningens "helgedom", så mysigt hade det blivit där. Det skrevs digra avhandlingar om den stora "Reformationen" av rökrummet som hade tagit plats, och en "rökrumsandlighet" utmejslades.

Men tortyren fortsatte, bl.a. p.g.a. att behandlingen av den kätterska psykiatrikern satte skräck i alla.

2018-09-18 @ 15:29:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den västerländska civilisationen är framsprungen ur kristendomen

Den västerländska civilisation som har förstört den här planeten, är faktiskt framsprungen ur kristendomen, ur en kristen enhetskultur i väst. Och denna civilisation har fortfarande de centrala delarna av sitt kristna ursprung kvar, det är bara det att den är så historielös att den inte ser dessa förbindelser. Den är en fadermördare från början till slut.

Detta borde stämma varje kristen till eftertanke och besinning.

2018-09-17 @ 18:24:43 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

En kort sammanfattning av Bibeln

En kort sammanfattning av Bibeln:

Först en lång historia av rasism, slavhandel och slaveri, speciesism, kolonialism, krig och folkmord, djurförtryck, djuroffer och människooffer, sadism, patriarkalism, sexism, fundamentalism, nationalism och högerextremism, sedan alldeles i slutet, ooops!, vi hade visst fel gudsbild, det är Jesus som visar vem Gud är, inte Mose, men vi lappar väl snabbt ihop det hela och får de två, Jesus och Mose, att passa ihop på något sätt, ty annars faller hela vår religion till marken och vi tvingas omvärdera och förkasta nästan alla våra heliga skrifter.

2018-09-17 @ 18:16:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

I vinter går jag för att rota mig i det fysiska

Under de senaste åren har jag läst kopiösa mängder, för att förstå mig själv och min ekofilosofi, och rota denna i verkligheten. Ja, för att återigen hitta fram till verkligheten efter många s.k. "psykoser". Och för att kunna särskilja vad i mina "psykoser" är sant och vad

som är galenskap, ty allt har inte varit galenskap, långt ifrån allt. Staten har inte gjort mycket för att hjälpa mig här. Jag har fått lista ut det mesta själv.

Jag har rotat mig i bildningen de senaste fem åren.

Jag saknar något; att rota mig i materien. Det är svårt här i Stockholm. Gör du det, får du snart med väktarna att göra. Jag måste göra det någon annanstans, i ekobyar och på luffen (aldrig har jag varit närmare materien än på min tre månaders luff till Skåne och tillbaka med Titti sommaren 2016).

Det är det jag ska ut för att göra kommande vinter med Titti, det bland mycket annat. Jag beger mig också ut på vandring för att lättare kunna sluta med mina mediciner, ty jag har dåliga erfarenheter av att göra det i storstäder. Jag bränner mig på stadens andliga död, jag är nämligen ganska skör när jag slutar med medicinerna (hjärnskadorna uppenbaras när man slutar med drogen). Då måste jag ha en mild omgivning, och mycket att göra, som rotar mig i det fysiska och i verkligheten, och det är en luffarvandring bra på att hjälpa till med.

2018-09-17 @ 17:59:00 Permalink Luffarliv Kommentarer (0) Trackbacks ()

En grov överblick över Skandinaviens och Amerikas andlighet

Sveriges andlighet har hög status i världen idag, p.g.a. Svenska Akademien och nobelprisen, men med dess faktiska värde är det ringa ställt (jag baserar detta på ca. 8-9 års vistelse i Sverige, utrustad med en slags underlig dammsugare efter andligt liv). Finland är definitivt mer andligt och närmare naturen än Sverige, men har långt ringare status. Norge kommer någonstans mitt emellan Sverige och Finland både i status och faktiskt andligt värde. Danmark kan tävla med Finland i faktiskt andligt värde, ja kanske rentav överträffa Finland, med tanke på ekologi, hippierörelsen (bl.a. Christiania) och folkkaraktärens gemytlighet. Danmarks andlighet har heller inte så hög status i världen, de är kanske mest kända för kvantfysikern Niels Bohrs filosofi och mystikern Martinus Thomsens kosmologi, när det gäller andlighet.

Överhuvudtaget kan man säga att ett lands andliga status inget har att göra med dess andlighets faktiska värde, ja rentav verkar det ofta vara så att ju mera status, desto lägre faktiskt värde hos ett lands andlighet (tänk på Amerika).

Stockholm har ingen hippierörelse att tala om idag, och förekomsten av hippien, kristna sådana eller New Age-hippien, är nästan som en katalysator för landets och stadens andlighet.

När det gäller Amerikas andlighet, så lär dess faktiska andlighets värde vara det lägsta som något land någonsin presterat (trots att statusen kanske är den högsta), särskilt med tanke på den George W. Bush-andlighet och den Trosrörelse-andlighet som genomtränger

landet så till den milda grad. Men det är något underligt med landet, ty den vackraste andligheten, anarkoprimitivismen, har sina främsta filosofer och författare just i Amerika, tänk på Derrick Jensen, Daniel Quinn och John Zerzan. Detta tror jag har sin grund i att falsk andlighet har en tendens att locka fram motstånd, och radikalt avståndstagande, så att där mörkret är störst, finns de allra klarast strålande ljuspunkterna. Mindre civiliserade länder än Amerika tenderar även att ha mindre anarkoprimitivistiskt sprängstoff i författarna och filosoferna, ty dessa har inte drivits till förtvivlan och radikalt uppror av mörkret.

2018-09-17 @ 15:43:00 Permalink Andlig kartografi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mosspoeternas öppna poesiscen

Den 14.10 kl. 13.00 -15.30 skall jag och Titti ha en öppen poesiscen på Kungsholmens bibliotek i Stockholm, där jag kommer att inleda med ett kort föredrag med rubriken "Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus". Alla är varmt välkomna! Eventets annons på Kungsholmens biblioteks hemsida, kan ses här. Vi kallar det hela "Mosspoeternas öppna scen".

2018-09-17 @ 15:28:17 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Är atomen tillvarons allraheligaste?

Kan det faktum att kvantfysikerna har svårt att förstå och mäta kvantfysikens liv, och att den har en tendens att utmana vår världsbild och revolutionera fysiken, vara p.g.a. att vi här har att göra med tillvarons allraheligaste, dess gudomligaste beståndsdelar?

2018-09-17 @ 14:35:22 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi bor ej här, vi blott här nere gästa. Stillheten är vårt hem. Och något om min kallelse till luffarliv

(första delen av rubriken ovan från den andliga sången med samma namn, finns att läsa här)

På samma sätt som det jordiska lidandet är en utflykt, en gäst, och välmåendet är vårt hem, som vi alltid återvänder till förr eller senare, så är också vårt fysiska liv en utflykt, och vi är endast gäster i det fysiska, medan naturens andevärld är vårt hem. Det förra är en bild, ett mikrokosmos av det senare. Ungefär såhär: det fysiska livets oljud är en gäst i stillheten, som är vårt hem, och vårt fysiska liv är ett oljudets gäst i naturens andevärlds eviga stillhet, vårt eviga hem. Detta harmonierar med entropilagen. Entropi framställs ofta så att kaos och oordning är dess viktigaste attribut, men jag skulle säga att dess viktigaste kvalitet är stillhet och frid i naturens vildhet, och är inte något att frukta. Entropi är inte lidande, den är frid och stillhet och en känsla av att ha nått botten av tillvaron, det hem varifrån man kom. Man är trygg, ty man står på botten, med båda fötterna planterade på marken, och kan inte falla längre från några höjder av rikedomsbubblor och glättiga fasader.

Hur vet jag då att livet efter döden är en återgång till stillheten?

Jo, eftersom jag tror att vi då återgår till mikrolivet, varifrån vi kom (livet är cykliskt, vi återgår ständigt till ursprunget), och tillvaron blir allt tystare desto mindre varelser det är frågan om. När vi går från människan till mindre varelser, försvinner genast det avancerade språket, ett steg mot tystnaden, och när vi går till insekter och växter, försvinner språkljuden helt, och när vi går riktigt långt in i mikrolivet, försvinner även den yttre rörelsen, varelserna rör sig inte längre i det yttre (tänk på celler och atomer), utan enbart i deras insida (detta är en bild på att även deras inre liv blir desto rikare). Ytterligare ett stort steg mot tystnaden.

Men tystnad är inte död och lidande, det går emot mystikernas erfarenheter genom tiderna. Snarare blir livet i tystnaden mer rikt i det inre, precis som ett litet barns (särskilt fostrens och spädbarnens!) inre liv är rikare än den vuxne (känslorna och fantasin är rikare och starkare), trots att den vuxne rör sig mycket mer och känner många fler och pratar mycket mer. Men det måste vara en organiskt framfött stillhet, en levande stillhet precis som skogens stillhet är levande, för att det inre livet ska kunna bli rikare. Om man bara tvingar sig in i stillhet utan att den har vuxit fram organiskt, kommer man bara att finna tomhet. Allt som inte är organiskt framvuxet är tomhet och ödslighet, ungefär som den ödslighet man kan uppleva första tiden som arbetare på en stor byggarbetsplats, när man inte känner några av sina arbetskolleger och inte vet vad man ska göra och inte kan någonting.

I november har jag tänkt bege mig för gott (detta kan jag dock inte veta, men det är min önskan) ut i den stora stillheten; luffarlivet, ett tyst liv i sig, mestadels utanför storstädernas buller. Jag känner mig också faktiskt mer levande i den stillheten, och trots att det är ett enformigt liv i det yttre, man bara vandrar och vandrar, så är det mer äventyrligt än stadslivets stormiga men rutinmässiga liv *. Jag känner en slags kallelse till luffarlivet just nu, det är som om det håller på att födas i mig, organiskt. Få se om det verkligen föds, eller om det blir dödfött av någon olycka. Tre gånger har denna kallelse kommit över mig sedan i somras, första gången skulle jag till Uppsala, men kom bara till Upplands-Väsby, och lade av luffarplanerna, andra gången var på sensommaren då jag ville besöka samerna ensam, men Titti ville inte detta, så jag lade av planen, tredje gången är nu sedan någon vecka tillbaka, då jag har tänkt göra en klimatpilgrimsvandring, först ensam, sedan med Titti,

nu med Tittis godkännande. Om inte en kallelse lämnar dig, utan kommer ständigt tillbaka efter att du stöter den bort, då måste det vara din gärning, tänker jag.

Jag dras till landsbygden, i hela min filosofi, som ni kanske har märkt, och jag vill rota mig på landsbygden och förbereda mig på den civilisationskollaps som står framför oss. Det gör man bäst genom att rota sig i landsbygden och skapa relationer med den. Luffarlivet föregår mest på landsbygden, som ni kanske vet, och otaliga är de landsbygdens människor i vars hus man får sitta på kvällen och prata, när man får härbärge, enligt min erfarenhet.

* min första luffarvandring vintern 2007-2008 gjorde mig så levande att jag vågade göra en av mitt livs hittills viktigaste gärningar; att ropa förbannelser över rikedomen, i en rad kyrkor i Sverige. Denna luffarvandring föddes organiskt i mitt inre, som en himmelsk kallelse, och jag upplevde att den yttersta fattigdomen som jag hade den gången på luffen, ständigt knackande på dörrar för att be om härbärge, gjorde att jag insåg vilket brott de rika har gjort mot de fattiga, och blev full av vrede över detta, vilket gjorde att jag ropade i kyrkor.

2018-09-17 @ 14:32:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lärorik dröm inatt; om hur teknologin leder till slaveri

Jag drömde natten till den 13.9. att jag sade åt en nära vän (eller var det min bror Jakob? Jag minns inte riktigt) något i stil med att vetenskapsmännen borde för länge sedan ha kunnat räkna ut att den teknologiska civilisationen behöver otroligt mycket mer arbete (ja rena slaveriet) än en vild urfolkslivsstil. Einstein borde ha kunnat räkna ut det, sa jag. Och jag sade, hur mycket arbete går det inte åt till att bygga en bil egentligen, när man tänker på hur alla de otaliga * delarna transporteras kors och tvärs runt jorden, och hur alla råvarorna tillverkas och transporteras runt? Borde inte vetenskapsmännen kunnat räkna ut att allt detta leder oss in i ständigt djupare slaveri, och varnat oss för det? Hur dumma är våra vetenskapsmän egentligen?

* 20 000-30 000 enligt David Jonstad i boken "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (2016)

2018-09-13 @ 17:13:00 Permalink Kritik av arbetet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det känns som om civilisationen vill förinta historien

Det känns som om det här samhället ständigt vill övertyga mig om att helgonen aldrig har levt, och att historien aldrig har funnits. Men det är brottslingen som har behov av att förneka historien, inte den med rent mjöl i påsen.

2018-09-12 @ 12:25:00 Permalink Helgonen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vår bok finns på Fri Press' hemsida!

Förlaget Fri Press, som gett ut min och Tittis diktsamling "Naturens återkomst" nyss, är ett litet alternativförlag (de kallar sig "det minsta förlaget med de största ambitionerna") som ger ut äldre kinesisk och japansk lyrik, beat- och estradpoesi och nyskriven haiku, lokalhistoria, reseberättelser, vetenskapliga texter, romaner och noveller. Fri Press har bl.a. gett ut två diktsamlingar av min vän Andreas Björsten, som av poeten och litteraturkritikern Magnus William-Olsson kallats "undergroundpoesins nestor". Förlagschefen på Fri Press heter Bo Ranman, som är författare och bl.a. har varit aktivist för urfolks rättigheter i Amazonas. Redaktören för min och Tittis diktsamling heter Dag Persson och är också själv författare.

Nu har Fri Press gjort en presentation av vår diktsamling på sin webbsida, och sidan kan ses här. Man kan också köpa boken via förlagets webbsida, men även av oss.

2018-09-11 @ 13:05:00 Permalink Mina skrifter Kommentarer (1) Trackbacks ()

Befallningar dräper kärleken

Man ska leva ett liv och bygga sitt liv så att man aldrig behöver befalla någon något, utan bara sysslar med tjänande av andra, av alla varelser. Befallningar är förtryckets frön, polismentalitetens och härskarsjukans grogrund. Befallningar dödar kärleken. Att be om något kan lätt bli en befallning, om den som bes om något vet att den som ber om något straffar en om man inte gör denne till viljes, med anklagelser, hårda ord, vrede eller annat.

Jesu och Franciskus av Assisis anda är rena motsatsen till att befalla. Jag har skrivit tidigare om Jesu syn på att tjäna istället för att härska (se här)

Men det är egendom och hierarkier som får en att befalla. Snaraste vägen till att börja bara tjäna istället för att härska, är att avstå från

all egendom och alla positioner, och börja leva på botten av samhället, som en tiggare, en tiggarmunk, en luffare eller en hemlös. Dessa tjänar livet mest, eftersom de har minst ekologisk fotavtryck, och lever som de lär, ett exempel för alla.

2018-09-11 @ 12:29:00 Permalink Härska eller tjäna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om heliga dårar och min egen heliga dårskap

Den rörelse eller grupp människor som jag har haft lättast att identifiera mig med under de senaste elva åren, är de heliga dårarna, om vilket jag skrev redan i mitt inlägg om antikens kyniker. Jag har ibland undrat om jag är en riktig helig dåre (religions- och kyrkohistorikern Per Beskow (1926-2016) kallade mig för en sådan efter mina rop-aktioner i kyrkorna 2008, och efter min aktion i Filadelfiakyrkan fick jag frågan av en journalist om jag är en helig dåre, och jag svarade "jag hoppas det", vilket är min inställning även idag, jag hoppas jag är helig i min dårskap, ett "Guds" barn, och inte bara ett spökaktigt människoavfall, värd psykiatrisk tvångsvård, som karikatyrerna av de galna i allmänhetens medvetande), eftersom jag haft för mig att de heliga dårarna alltid spelar sin dårskap, att de inte är galna på riktigt. Jag har varit galen på riktigt, med början sommaren 2008. Men i denna Wikipedia-artikel om "Foolishness for Christ" hittar man följande text i avdelningen "Eastern Christianity": "The madness of the Holy Fool was ambiguous, and could be real or simulated.". Denna text gjorde att jag känner att jag trots allt kan identifiera mig med de heliga dårarna. Jag har annars svårt för den spelade dårskapen, jag började faktiskt med den, i mina rop-aktioner, och jag gillade inte det teatraliska i dem. Det bar mig emot. Men dock, äkta och teatraliskt blandade sig i dem. När jag gick djupare i min heliga dårskap, blev det riktig dårskap, jag gick in i "den stora naiviteten", den som jag sett hos hundarna och djuren, där man blir nästan som småbarnen. Sedan sommaren 2008, då jag fick min första s.k. "psykos" under en 40-dagars råkostfasta, har jag aldrig spelat dårskap, allt har varit äkta dårskap. Men jag har lagt märke till att man i riktig dårskap går mycket djupare i förnedring och utblottelse än i spelad dårskap, och blir också mycket mer förföljd. Man kan liksom inte försvara sig och navigera i civilisationshelvetet. Ja, jag har haft det så tungt ibland att jag trott att jag varit evigt fördömd, övergiven för evigt av Gud och universum, trott att jag var Antikrist själv (det är vad Systemet kan få en att tro idag om man följer bokstavligen i Jesu och Franciskus' fotspår, så mycket verkar Babylonmänniskorna hata detta, även många kristna, så långt ifrån detta lever de).

Hur vet jag då att jag är en helig dåre? Är det inte förmätet att tro sånt om sig själv? Ja, du kan ju läsa min redogörelse för min tid som hemlös med alla dess psykoser, som jag har lagt ut på Internet Archive i boken "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" (2018), och jämföra det med vad Wikipedia skriver i de två huvud-wikipediaartiklarna på nätet om helig dårskap, "Foolishness for Christ" och "Divine madness". Här kommer några utdrag ur dessa Wikipedia-artiklar:

"Fools for Christ often employ shocking and unconventional behavior to challenge accepted norms, deliver prophecies, or to mask their piety."

"His (an Avadhuta´s, min anm.) behavior may include being strangely dressed (or naked), sleeping in cremation grounds, acting like an animal, a "lunatic" storing his food in a skull, among others".

"Some characteristics that were commonly seen in holy fools were going around half-naked, being homeless, speaking in riddles, being believed to be clairvoyant and a prophet, and occasionally being disruptive and challenging to the point of seeming immoral (though always to make a point)."

Jag tänker väl mest på det där med att chockera och utmana normerna, uppföra sig som ett djur (en hund i mitt fall), och göra oanständiga (och i några fall sånt som anses omoraliskt) saker för Naturens skull, det passar väl på mig.

Många ryska heliga dårar gick omkring i trasor, lät håret tova sig, tvättade sig aldrig och gick barfota både sommar och vinter i kalla Ryssland.

Heliga dårar är förresten inte så ovanliga som vi tror. Jag tror att många på vanliga psykiatriska avdelningar har en form för helig dårskap (dock vanligen inte på rättspsykiatriska avdelningar), jag har bara mött goda och trevliga människor där (så jag tror alltså att vi förföljer vår samtids heliga dårar här i västvärlden!), och de flesta av dem är djupt religiösa. Ortodoxa ryska kyrkan räknar 36 heliga dårar (yurodivye) bland sina helgon, och alla religioner är väl bekanta med fenomenet, Wikipedia räknar upp Hinduismen, Buddhismen, Islam (sufismen), Judendomen och Schamanismen (schamanerna var ofta en sorts heliga dårar) som religioner där fenomenet är välbekant.

Vi svenskar känner väl den heliga dårskapen bäst genom Åke Mobergs folklivsforskning i boken "De ovanliga. Människor som går mot strömmen" (2006) (sålt i närmare 100.000 exemplar) och "De ovanliga del 2: Där friheten är viktigare än tryggheten" (2006), där han dokumenterar många underliga filurer, bl.a. Gunnar Eriksson, "Porjus-Jesus", som vandrade runt omkring i Norrbotten och förkunnade att "ocker och ränta är en dödssynd". Han stoppades av psykiatrin, som förstörde hans liv, så att han blev rullstolsbunden, om jag minns rätt.

Jag känner det som en heder att tillhöra dessas skara, även om det verkar vara en skam för de flesta civiliserade. Och jag har funderat på följande gåta: Får man tro själv att man tillhör Jesu efterföljare ("brudeskaran"?) om man faktiskt följer i Jesu fotspår? Är det högmod? Får man märka detta själv? Ska man gömma detta för sig själv, och hyckla inför sig själv och tro att man är en skitstövel, för att vara ödmjuk?

Det känns som om den sanna ödmjukheten är att ha en realistisk uppfattning om sig själv, vad det sedan än må vara, och jag kan inte förneka att jag är besläktad med de heliga dårarna, och att det är dem jag drömmer om att bli mer och mer lik.

2018-09-10 @ 15:53:00 Permalink Helgonen Kommentarer (0) Trackbacks ()

För alla klimatförnekare

För alla klimatförnekare:

"En ny sammanställning visar att 99,94 procent av världens klimatforskare är eniga om att mänskligheten orsakar klimatkrisen. Den tidigare siffran på 97 procent stämmer alltså inte. Liknande konsensus finns knappt i något annat forskarsammanhang." (Tidningen ETC, 6 September, i artikeln "Så punkterar du klimatmyterna")

2018-09-10 @ 14:17:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ska jag bli en "klimatpilgrim"?

Luffarlivet lockar igen, jag kan inte hålla mig. Har i planerna att luffa nästan hela den kommande vintern, med början i november. Först till Uppsala, sedan, om det ger mersmak, till Örebro för att träffa anarkistaktivisten Jonas Lundström och besöka Örebro missionsskola, och sedan vandra tillbaka till Stockholm igen i februari, för att i slutet av mars bege mig ut på luffen igen för att besöka min vän ekofilosofen och idéhistorikern Maria Suutala (som jag brevväxlar med) i Norrland, tillsammans med flickvännen Titti.

Att höra 15-åringen och skolstrejkaren Greta Thunberg på klimatmarschen igår (se detta blogginlägg) gjorde att jag inspirerades till en idé: kanske jag skulle strejka från civilisationen såsom hon strejkade från skolan, och bli en klimatpilgrim, "Climate Pilgrim" på samma sätt som Mildred Lisette Norman (1908-1981) gjorde, som kallades "Peace Pilgrim", eftersom hon de 28 sista åren av sitt liv, vandrade för freden runtomkring i USA, hela tiden, och hon sade att hon skulle sluta vandra först när det blev fred i världen. Jag är också inspirerad av David Petander här, och ska hålla ett kort föredrag om honom på Kungsholmens bibliotek i Stockholm den 14.10 kl. 13.00, som heter "Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus".

Kanske jag ska bege mig ut på luffen, och inte sluta luffa förrän vi har räddat klimatet och avvecklat civilisationen? Det kan inte vara svårare än Peace Pilgrims luff, jag är ju långt yngre än henne när hon vandrade. Dock är det kallare här på vintrarna än i USA. Innan jag bestämmer mig, måste jag testa lite att luffa på vintern, att det inte känns för tungt. Jag har vinterluffat tidigare, på min luff vintern

2007/2008, då jag ropade i kyrkorna mot rikedomen, och jag minns att den vandringen var tung. Men flickvännenTitti skall följa mig på luffen delvis under året 2019, och det är mycket lättare när man är två (fler får också följa med om folk vill). Vi har också tänkt att vi skulle vilja ordna små föredrag (likt det jag ska ha på Kungsholmens bibliotek) och öppna poesiscener (eller bara events där "ordet är fritt") i de städer vi besöker, inte som turnerande poeter och föredragshållare vanligtvis gör, utan så att vi frågar om vi får lov att ordna saker och ting först när vi kommer till en stad, och att vi förblir i staden så länge att vi hinner hålla dessa föredrag och öppna scener. Alltså lite som David Petander gjorde.

Kanske jag får mer gehör för mitt budskap om jag blir en "Climate Pilgrim", och verkligen lever som jag lär, dvs. lever så långt från civilisationen som det överhuvudtaget går i vår civilisation om man ska få ut sitt budskap? Jag ska nog fortsätta blogga då (kanske med en ny blogg, "Klimatpilgrimer"?), men kanske jag lämnar internet om jag hittar andra kanaler för mitt budskap? Just nu är internet min viktigaste kanal.

Du kanske är rädd att jag riskerar dårhuset om jag blir för extrem. Jaja, några månader på dårhus kan jag tåla, och psykmedicinerna kan inte skada mig så mycket mer, dom har redan förstört rätt mycket. Om klimataktivism leder till dårhuset, må det göra det då, det är en ära att lida för Kristi och Paradisets skull. Men civilisationen har inte så långt kvar att leva, så någon jättelång fångenskap blir det nog aldrig.

Men ska vi ha en chans att rädda naturen, måste vi alla bli extrema, ty det börjar bli "sent på jorden", något som också Greta Thunberg förkunnar. Extremism i godhet kan inte skada någon, högst bara en själv. Men jag menar att man har moralisk rätt att offra sig själv för ett högre syfte. Och den glädje detta ger är nog kompensation.

Någon "gyllene medelväg" räddar aldrig naturen mer, någon moderat inställning som gör att vi kan fortsätta köra elbilar och ha ekologiska smartphones. Tåget har gått för sådana saker. Kanske det tåget ens aldrig har funnits. Högteknologi har alltid förstört världen.

Att luffa är ett slit, men det är organiskt och känns aldrig som slaveri, det känns som om det kommer inifrån. Och att lida för Paradisets skull, är en glädje, som jag sa. Jag känner just nu att jag har det för bekvämt (har haft det så i många år) och gör för lite. Kanske en klimatpilgrimsvandring skulle ändra på den saken.

Du frågar kanske om jag vill bli klimatpilgrim för att bli bemärkt. Jag måste ärligt säga att lusten till kändisskap verkar ha dött i mig för många år sedan (men lever väl kvar någonstans i det fördolda, i min "gammeladam"?), och att det jag vill är att mitt budskap ska bli känt, inte nödvändigtvis jag. Men om detta kräver att jag blir känd, är jag redo att betala det priset, medveten om risken att man blir "divig" och en riktig viktigpetter. Men naturens och mänsklighetens räddning är faktiskt viktigare än min egen helighet.

P.S. Min aktion med att vägra plocka av mig fästingarna, för insekternas skull, i somras, verkar inte ha haft önskad effekt, det känns mer som om det bara fick folk att misstänka mig för galenskap. Hoppas det går bättre med klimatpilgrimsvandringar. Man måste försöka allt.

2018-09-09 @ 14:15:00 Permalink David Petander Kommentarer (2) Trackbacks ()

Vägen talar

När det går som bäst, är det vägen (jag tänker här på den andliga vägen) själv som leder en, och viskar sina underliga, livgivande ord för ens vilsna själ. Och man liksom lägger sig ned med örat mot vägen och lyssnar till vägens vilja.

2018-09-09 @ 13:53:09 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om klimatmarschen igår

Jag var igår på den stora klimatmarschen "Peoples Climate March 2018 - Hjärtat slår för jorden", vars huvudprogram hölls i Rolambshovsparken kl. 14:00-17:00. Jag och min flickvän Titti Spaltro var volontärer och funktionärer där för Greenpeace, från tidigt på morgonen kl. 6.30 till kvällen, bl.a. som hjälpare med att bygga ljudtekniken, köpa fika för volontärerna och "valla Herrens får" som jag kallar det, dvs. gå bredvid marschtåget och se till att allt går bra.

Många vänner var där, bl.a. ekologen Pella Thiel (som höll ett fint tal), vissångerskan Jannika Häggström (som sjöng en så fin sång, luffar-miljöaktivisten Ari Viklund (en själsfrände), de vanliga eldsjälarna som grejar med det mesta bakom kulisserna, såsom Anders, Thorbjörn Vennström, Eva och Ivan Oljelund från Greenpeace som var chef för volontärerna som vanligt, och gjorde en tapper insats, ständigt i farten.

Klimatnestorn, klimatvetenskapsmannen Svante Bodin höll ett faktaspäckat tal om klimatet och klimatförhandlingarnas historia, och sade att läget för klimatet är värre än vi väntade oss.

Det mest gripande i programmet var Greta Thunbergs (operasångerskan Malena Ernmans dotter) tal, denna 15-åring som går på nian och skolstrejkar för klimatet just nu, har skolstrejkat i flera veckor framför riksdagshuset och ska fortsätta med det, vid mynttorget bredvid riksdagshuset varje fredag (hon får inte lov längre att sitta framför riksdagshuset (!), helt tills Sverige uppfyller Parisavtalet. Hon har på kort tid blivit känd i hela Sverige, genom medierna, och även internationellt har man skrivit om henne och hennes strejk. Se vad medierna har skrivit om henne bl.a. i denna DN-artikel, och denna Expressen-artikel . I denna ETC-artikel fattar Greta själv pennan. Hon har även stått fram i TV, se här.

Att höra Greta tala på Peoples Climate March var gripande, jag grät under hela hennes korta tal. Grät över det vackra i hennes strejk, grät kanske även över det trista faktum att en femtonåring verkar förstå mycket mer än många gamla, erfarna politiker.

Och det hela får mig att tänka på frasen "Prophets return, Babylon will burn" som finns i Joseph Israels (som tyvärr gick bort i mars 2018) messianska reggaesång, "Prophets return".

Greta Thunberg är en så märklig sak som en 15-årig profet, ekande av äldre tiders profeters uppmaningar till omvändelse, nu i sekulär klädnad.

2018-09-09 @ 13:37:00 Permalink Klimatdemonstrationer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vägen in i och ut ur Babylon ser ganska olika ut

Samhället har stakat ut vägen för vår ungdom in i Babylon. Det finns ingen utstakad väg ut ur Babylon för dem, i alla fall inte i strukturerna, den får man röja själv med stor möda.

(P.S. Babylon betyder ungefär "Systemet", "Civilisationen" i negativ bemärkelse)

2018-09-07 @ 18:10:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett modernt verop över moderna fariséer. Och en liten modern saligprisning

I dessa riksdagsvalstider skulle jag vilja utropa ett "ve" i Jesu anda (läs Matt. 22:41-23.39) över vår tids fariséer:

Ve er ni politiker, som nått storhet och ära genom att smickra denna tidens anda och Babylonmänniskorna, den stora mängden, ni har fått ut er lön (Se Matt. 6:1-8).

Ve er ni politiker, ni hyck-la-re som stäng-er vägen in till Naturen för människor-na. Ni går in-te själva in, och dem som vill kom-ma dit in släpper ni in-te in, utan låser dem in i fängelser och psykiatriska avdelningar.

Ve er ni politiker, som bin-der ihop tunga bördor och lägger dem på människor-nas ax-lar, men själva rör ni in-te ett fing-er för att hjälpa till med att bära dem, utan lever i lyx och överflöd med hiskeliga löner. Ve er ni slavdrivar-politiker, ni som själva inte skulle lyfta ett finger för att hjälpa städtanten med städningen av riksdagshuset, utan lever i sus och dus och straffar dem som inte kryper för er och

inordnar sig i slavrikets slavsysslor. Fortfarande påminner många av er om gamla tiders tyranner.

Ve er ni politiker, som bygger upp profeternas gravar, deras som era fäder dräpte, ni som hedrar gamla tiders profeter och förföljer er samtids profeter och heliga dårar!

Men saliga är ni fattiga i anden, ni som är på botten av samhällshierarkin, ty Naturens Rike tillhör er! Saliga är ni som väljer Sanningen och fattigdomen och förföljelsen istället för Tidsandans lögner och den därmed följande belöningen från Babylon!

Saliga är ni som nu sörjer, ty ni skall glädja er när Naturens Rike en gång kommer i sin härlighet.

2018-09-07 @ 17:36:00 Permalink Jesu djuriskhet och anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi måste slå vakt om naturens helighet gentemot fundamentalisterna

Vi måste slå vakt om naturens helighet gentemot fundamentalisternas (vare sig religiösa eller vetenskapliga) angrepp på den, med påståenden som att vi har arvsynd och att Gud till sist skall förstöra och bränna upp jorden, efter Tusenårsrikets slut, eller att allt liv i kosmos dör i den kosmiska värmedöden om ett antal miljarder år. Ja mot deras anklagelse av det naturliga, djuriska livet som syndigt, oanständigt och hedniskt, värd den eviga fördömelsen eller psykiatrisk tvångsvård. Om de har rätt, då är vi alla evigt förlorade, ty vi tillhör alla naturen och skall förbli hos henne i evighet.

Religiösa fundamentalister och vetenskapsfundamentalister har detta gemensamt; de verkar hata naturen och det naturliga, vilda livet, i praktiken.

2018-09-07 @ 16:36:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andevärlden går inte att systematisera, den är vild och fri

Livet trivs bäst i frihet. När vi vill kontrollera det och äga det, dör det och förtvinar det, gäckar oss så vi aldrig får det vi vill ha och aldrig blir helt tillfreds. Detta gäller också den mest levande delen av tillvaron, andevärlden, dvs. "livskällan", "livsfloden", ja särskilt den. Alltid när vi gör dess uppenbarelser till system som alla måste följa, dräper vi den och den undflyr oss, gäckar oss. Det är som om den leker katt och råtta med oss, där den är råttan. Den ilar iväg när vi

jagar den, och vågar sig fram när vi sover. Det är därför vi vanligtvis, i vardagen, ofta kommer närmast den när vi sover, i drömmen, och längst bort från den i våra böner och predikningar i kyrkorna, där man gjort det till dygd att fånga och kontrollera andevärlden. Men andevärlden tillhör den vilda naturen, inte civilisationen, och den vissnar som en blomma i kyrkornas vas. Därför finns det så lite andligt liv i kyrkorna, utan livet söker sig nya kanaler, blommar fram i sådant som miljörörelsen och hippierörelsen, där man är mindre benägen till kontroll. Men även där ser man stela strukturer växa fram som gör att man inte går vidare, inte går djupare.

En av andevärldens gäckande, levande, okontrollerbara egenskaper (o hur ljuvt att det är så, så att kyrkan aldrig får patenten på den!) är att den för oss människor (jag vet inte hur det är för djuren och mikrolivet) alltid är en mytologisk värld, unik för varje kultur, ja kanske även för varje människa. Och den står aldrig still, utan förändras allteftersom mytologin förändras (idag har många andevärldar UFO-varelser i sig, vår tids nya mytologi). Det är därför det bara blir döda dogmer, andliga fängelsen, när man försöker göra system av andevärlden, dvs. sekter och religioner (som jag är djupt emot, hoppas jag aldrig blir en sektledare och att min filosofi aldrig slutar sitt liv som dogmer). Urfolken har inga sekter, där lever man i naturlig symbios med andevärlden genom schamanerna, och de missionerar inte, utan har istället lätt för att inkorporera element från andra religioner, t.ex. kristendomen, i sin andlighet, se t.ex. Santo Daime-rörelsen, samt boken "Vinden är min mor. En indiansk schamans liv och lära" av Bear Heart (svensk upplaga från 1997). New Age har också lite av denna karaktär, men så liknar också dess andlighet på urfolkens andlighet. Vad andevärlden egentligen är, kanske vi aldrig får veta på denna sidan floden, lika lite som vi kanske någonsin kommer att kunna lista ut precis vad en hund vill säga varje gång den skäller, eller vad en fågel vill säga varje gång den kvittrar. Andevärlden är naturens viskningar i hjärtat, naturens vilda röst.

2018-09-07 @ 16:31:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andens vittnesbörd i vårt inre. Och något om psykotiska extaser.

O hur ljuvt det är att ha "Andens" vittnesbörd i sitt inre att man är "Guds" barn, såsom aposteln Paulus skriver ”Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn.” (Rom. 8:16). Ja, vittnesbördet att man är på rätt väg, på väg mot ljuset (det är väl det detta uttryck betyder)! Jag har haft denna känsla som mest när jag varit i tillstånd som psykiatrikerna skulle kalla "psykos" och "mani", då har jag liksom varit ett med "Kristusanden" inom mig, och vissa gånger har identifikationen med denna ande varit så stark att jag fått "Jesuspsykos", trott att jag varit Jesus av Nasaret reinkarnerad, allvarlig hybris förvisso, men paradoxalt nog har det varit vid tillfällen då jag varit närmast det gudomliga, i den djupaste

utblottelsen och förnedringen mänskligt sett, i djupaste heliga dårskap.

Mina Jesus- och messiaspsykoser påminner mig om den muslimska sufimystikern Al-Halladjs (858-922 e.Kr.) öde, han som korsfästes av muslimerna för hädelse, eftersom han i extas hade sagt "Jag är verkligheten", som av muslimer tolkades som en identifikation med Gud, ty "verkligheten" är ett av Guds namn inom islam. Al-Halladj sade också att han vid tillfällen kände sig så ett med Gud att han glömde bort vad han hette.

Mina psykoser har ofta varit en sorts milda extaser, då jag gått så helt in i den andliga verkligheten att jag liksom uppslukats av det gudomliga, som jag då tolkar som naturens ande, det naturliga, det djuriska, vår sanna natur. Men psykiatrin förstår sig inte på sådana här saker, det måste mystiker och schamaner till här för att vägleda sådana själar. Psykiatrin straffar en för att man inte förstår sina extaser utan glider in i andlig förvirring, istället för att hjälpa en att förstå dem, vilket schamaner och mystiker gör istället. För att kunna detta måste man gå en lång andlig väg, vilket psykiatrikerna och psykvårdarna tydligen är för lata och bekväma för att göra, de har inte tid, och heller inte intresse, verkar det som. Det är dessutom farligt i detta samhälle.

Mina Jesus- och messiaspsykoser har aldrig varat länge, jag har ofta snabbt förstått att jag måste tolka min upplevelse av enhet med gudomen symboliskt, inte bokstavligt som om jag var Messias eller Jesus av Nasaret själv. Ja, före psykosen tolkar jag det också symboliskt, men så flippar jag över till att ta symbolerna bokstavligt för en stund, och det är ofta detta som är psykosernas kärna, man klarar inte tolka sina upplevelser, utan tar dom så som dom förefaller en, bokstavligen, rakt upp och ner.

Om detta är sant, då är fundamentalisternas religion psykosen satt i system, ty detta är just bland deras kardinalfel, att de ska ta det bokstavligt som menas symboliskt och det som är mytologiskt i sina heliga urkunder. Men fundamentalistiska sektledare klarar sig oftast undan psykiatrin, ty de vet hur man navigerar sig fram här i världen, de är alltid psykotiska "på rätt sätt". Icke så de heliga dårarna, naiva som hundar.

2018-09-06 @ 12:54:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om antikens kyniker och Diogenes av Sinope

Jag har i många år haft mycket svårt att hitta folk i historien och kyrkohistorien som jag kan identifiera mig med. Det typiska är att dom som jag identifierar mig med är en grupp anonyma personer, fenomen och rörelser, såsom de ryska heliga dårarna och kynikerna i antiken. De senare, kynikerna, var en grupp filosofer som tillhörde den kyniska skolan, en filosofisk riktning i den grekiska antiken som grundades av Antisthenes (445-365 f.Kr), vän till och elev till Sokrates. Kynikerna var en sorts grekiska heliga dårar, som förespråkade att man skulle leva ett liv som en hund/trashank (ordet

kyniker kommer från "kyon", det grekiska ordet för hund) och avstå från all lyx och flärd genom ett radikalt asketiskt liv. "För att finna lyckan skulle man enligt den kyniska skolan bland annat leva förlikat med naturen" (Wikipedia). Var kynikerna en sorts antika anarkoprimitivister?

Den mest kända kynikern är Diogenes från Sinope (412-323 f. Kr.), som drev kynicismen till sin spets. Han sades bo i en tunna, tvättade sig aldrig och luktade alltid illa, kallades "hunden" och betecknade sig själv som en hund för att framhäva sitt ideal, och det berättas att när världserövraren Alexander den Store kom på besök, och uppmanade Diogenes att utbedja sig en nåd, vilken som helst, bad Diogenes honom bara att flytta på sig, för han skymde solen. Alexander lär ha utropat: "Om jag ej vore Alexander, skulle jag vilja vara Diogenes".

En gång när Diogenes såg ett barn dricka ur sin kupade hand, slängde han bort sin kopp, han tyckte den var onödig.

En annan gång sågs Diogenes runka mitt på torget, och när folk frågade honom varför han gjorde detta, var svaret bara att om folk kunde bli mätta genom att gnida sig på magen, skulle alla göra det.

En gång när folk runt ett bord kallade Diogenes för "hund", gick han bort till bordet och kissade på det, som en hund.

Diogenes "menade att lyckan består i den inre frihet man uppnår genom att avsäga sig allt beroende av världen och genom att vara nöjd med enbart livets nödtorft." (Wikipedia)

Kynikerna liknar mig på det sättet att jag också är filosof, och har levt ett gatubarnsliv i många år som vuxen där jag identifierade mig helt med hundarna, ja kände mig adopterad av dem, och uppförde mig lite som en hemlös hund. Jag blev t.o.m. kallad "doggen" (hunden) flera gånger av en man. Och när jag gick på gatan klappade jag alla hundar jag såg, utan att fråga om lov av ägaren. Än idag klappar jag ofta hundar på gatan, men för det mesta efter att ha fått lov av ägaren.

2018-09-06 @ 11:09:00 Permalink Historia och kyrkohistoria
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Intressanta kombinationer; hippierörelsen, kristendomen och anarkoprimitivismen

När hippierörelsen, kristendomen och anarkoprimitivismen möts och befruktar varann, händer det mycket spännande ting (såsom "Jesus radicals", se deras blogg här), och uppstår det saker som är mycket farliga för Systemet. Något av denna ande (som känns nästan psykedelisk) finner jag i denna messianska reggaelåt, bedövande vacker och berörande. O, måtte Riket komma, det rike som måhända David Petander och Sadhu Sundar Singh drömde om och förkunnade i mytologisk förklädnad!

2018-09-06 @ 10:05:52 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Bön till Moder Jord

Moder Jord, o må jag leva rätt och tänka rätt när det gäller det viktigaste, och må mina synder och fel gälla småsaker och perifera ting, inte hjärtat, väsendet, det centrala. Och om jag måste lida, må jag lida för din skull, inte för mina synders skull, och om jag är galen, må jag vara galen för din skull, och må jag hellre ha ett vackert hjärta och ful fasad än ett fult hjärta och vacker fasad.

2018-09-06 @ 09:42:40 Permalink Moder Jord, Gaia Kommentarer (0) Trackbacks ()

En examinering av talet om den kommande "kollapsen"

Ett samhälle som har en massa tiggare och hemlösa på gatan, och överlever bara genom systematisk rovdrift på natur, djur och människor, det samhället har redan kollapsat. Mänskligheten kollapsade redan för många tusen år sedan, vid jordbrukets och städernas uppkomst över hela världen, och det har blivit allt värre sedan dess, mer och mer slaveri, krig och naturförstörelse. Gå in i ett shoppingcenter och studera kollapsen, inte framsteget. Överkonsumtion är tecken på förfall, på kollaps, på förstörelse av vårt gemensamma livsutrymme. Sedan, när vi tvingas återvända till det enkla självförsörjande bondelivet och urfolkslivet alle man, då ska vi inte kalla det "kollaps", utan "ett avgörande steg i Den Stora Befrielsen, skapelsens återupprättelse".

Talet om kollaps är ett tal ur maktmänniskornas perspektiv, ur de civiliserades perspektiv. Ur djurens och de hemlösas perspektiv ter det sig som ett återvändande till vårt sanna hem, naturen.

2018-09-05 @ 12:34:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Skillnaden mellan den kristna högern och Jesus

Jag läste idag en artikel (se här) av teologen Stefan Gustavsson i tidningen Världen idag, från igår, 3 september, om att den kristna tron motiverar att kämpa för miljön. Men artikeln var ett moraliskt bottennapp, då den förespråkade speciesism, att vi skall härska över naturen och lägga den under oss, och så spydde han upp den gamla vanliga ramsan bland konservativa kristna; att vi ska rädda naturen med ny och bättre teknik, och att vi behöver ekonomisk utveckling för att detta ska lyckas (han menar ekonomisk tillväxt).

Detta är så jävla trist. Inte ett dyft bättre än de flesta politiker i riksdagen, den politik som vi haft länge, och som faktiskt har förstört vår planet och har förtryckt djuren och de fattiga något hiskeligt. Skulle han bara haft lite förkrosselse över läget, lite ödmjukhet, lite "förlåt oss att vi varit med och förstört planeten, och Gud hjälpe oss att finna vägar att rädda den!". Nej, bara denna fruktansvärda, arroganta herremoral, påminnande om de engelska slavhandlarnas attityd på 1700-talet, som ansåg sig berättigade att härska över afrikanerna, ty dessa ansågs på samma nivå som djuren, och djuren fick man härska över.

På den nivån är faktiskt de flesta kristna. Allierade med staten och politikerna, med rena rama George W. Bush-politiken. Och med typisk George W. Bush-andlighet. Jag nämnde detta i ett samtal med en pastor i Skarpnäckskyrkan, att även deras kyrka hade drag av denna sortens andlighet. Ingen reaktion. Det verkade inte störa pastorn. Inte ens ett försök att urskulda sig, att försvara sig.

Jämför denna herrefilosofi med den mytiske Jesus av Nasarets ödmjukhet, som i Matteus evangeliet 20:25-28 säger: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

Då förstår ni hur långt avståndet är från detta till dagens kristna höger. Jämför också Stefan Gustavssons andlighet med Franciskus av Assisis andlighet, som ligger nära Jesus.

Jesus säger också: "Om nu jag, som är er herre och mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er." (Joh. 13:14-15)

Ännu ett ord som anger Jesu anda, och detta gäller också naturen och djuren, ja särskilt dem, eftersom de är svagast här på planeten! De starka ska tjäna de svaga, inte tvärtom! Vad skulle det innebära att vi började "tvätta boskapsdjurens och hundarnas fötter", i symbolisk bemärkelse?

Men boskapen och husdjuren tvättar däremot våra fötter! De tjänar oss dag och natt, det är svårt att inte lägga märke till det, de är våra slavar faktiskt. Därför, om vi ska ta Jesu ord på allvar, är de de största bland oss, ty de är de mest tjänande varelserna, inte minst korna och hundarna. Och vi civiliserade människor, med vår

herreattityd, vi är de minsta varelserna på denna planet, i andlig bemärkelse.

Detta verkar ha undgått Stefan Gustavsson, tyvärr. Själva hans guds, Jesu tjänande ande, som vägrade att låta sig göras till kung, utan flydde till ödemarken varje gång folk försökte göra honom till detta.

Men hundarna fortsätter tjäna människorna utan att tänka på att de är våra slavar. Således hände det för några dagar sedan i Gamla stan att en hund som kom emot mig, bara sådär utan vidare gick fram till mig och slickade på mina smutsiga bara fötter. Vem var störst här, jag eller hunden?

2018-09-04 @ 14:40:00 Permalink Anarki och anarkism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Återgäldning

Om inte mänskligheten återgäldar vad den tar från djur och natur, på något sätt, sågar den till slut av grenen den sitter på, och underminerar sina fortlevnadsmöjligheter.

2018-09-04 @ 13:35:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi har idag koncentrationsläger för djur. Bojkotta mjölkprodukter och alla animalier!

Livet i mjölkfabriken

(avskrift av från en av Djurrättsalliansens flyers. På tal om mitt förra inlägg om koncentrationsläger för djur)

Många tror att kor måste mjölkas. Men har du tänkt på varför kon får mjölk i sitt juver? Det är av samma anledning som alla andra däggdjur; hon har fött ett barn som behöver mat. Men kalven i mjölkindustrin får aldrig dia. Istället separeras kalven och kon från varandra så att mjölken kan konsumeras av människor.

De flesta bilder av kor är tagna i gröna hagar, men utevistelsen är bara en kort semester från fabrikslivet. Under större delen av året står korna inomhus på hårda betonggolv, många gånger fastbundna så att de knappt kan röra sig. Sanningen om mjölkindustrin ligger långt ifrån den bild vi matats med genom reklamen.

Livet i mjölkfabriken är hårt. Den svenska kon insemineras, är dräktig i nio månader och föder en kalv som tas ifrån henne. Mjölkproduktionen tar fart och bara ett par månader efter

förlossningen görs kon dräktig igen. Samtidigt fortsätter hon mjölkas i cirka tio månader. Många kor drabbas av sjukdomar som juverinflammation och hälta. Proceduren upprepas tills kon inte längre anses lönsam.

I mjölkfabriken finns kon bara till för att producera mjölk åt människor. Vid ungefär fem års ålder, när hon till följd av det intensiva livet i mjölkfabriken blir sjuk eller inte längre producerar lika mycket, slaktas hon. Detta trots att kor kan bli över tjugo år gamla. Kalven, mjölkindustrins "biprodukt", tillbringar sin första tid i livet alldeles ensam i en box. Vid cirka två månaders ålder hålls kalven tillsammans med andra kalvar som är precis lika vilsna.

Tjurkalvarna, som inte kan producera mjölk, har inget värde i mjölkindustrin. De slaktas när de är 18 månader och deras kroppar blir till nötfärs och charkprodukter. Vid 15 månaders ålder insemineras kvigkalvarna första gången för att sedan gå samma öde till mötes som sina mödrar.

Många tror att ekologisk mjölk innebär ett bättre liv för djuren. Men grundprinciperna i ekologisk produktion är precis desamma. Mjölken är dyrare för att korna får ekologisk foder, inte för att de får vila mellan dräktigheterna eller ha sina kalvar hos sig.

I mjölkfabriken ses kor som produkter. Men kor är individer, precis som människor, med känslor, rädslor och egna behov. De har rätt till sin kropp, sitt liv och sin frihet.

Vi måste ändra vårt sätt att se på de andra djuren. De är inte till för oss att utnyttja för vår vinnings eller njutnings skull. Den som inte ser på andra djur som varor väljer att leva veganskt och stå på djurens sida. Som vegan hjälper du till att stänga mjölkfabrikerna!

"Varje år föder kon en kalv som direkt tas ifrån henne"

"Närmare 60 % av allt nötkött i butikerna kommer från uttjänta mjölkkor och kalvar inom mjölkindustrin"

Artikel slut.

Min kommentar: Här kommer en av orsakerna till att jag längtar efter civilisationens kollaps. Att läsa om djurplågeri gör mig så vred, så vred, ty det handlar om helt försvarslösa varelser som inte kan tala för sina rättigheter och inte kan göra revolution mot de fascistiska tyrannerna (detta är just det rätta namnet). Att de flesta politiker godkänner något sånt här, gör att jag tappar allt mitt förtroende för dem, och i mitt stilla sinne kan jag inte låta bli att tänka på dem i samma kategori som Hitler, Stalin, Pol Pot, Mussolini, General Franco och George W. Bush. Ty djur är inte mindre värda än människor, och att ha koncentrationsläger för dem är lika kriminellt och fascistiskt som att ha sådana för människor. Att ha sånt bara för djur och inte för människor, är ungefär lika moraliskt som att nazisterna skulle ha haft koncentrationsläger bara i två tredjedelar av tredje riket istället för i hela tredje riket. Ja, boskapsdjuren är faktiskt långt flera än oss människor, hur dessa proportioner är har jag inte reda på, men om djuren är långt fler än människorna, är det förstås ett större brott att ha djuren i koncentrationsläger än att ha människor i såna, ty det blir sammantaget mer lidande, fler varelser som lider. Djur kan lida precis lika intensivt som människor, att

påstå annat är ofta utspekulerade försvar för djurplågeri. Men detta tål inte många politiker att höra. När Finlands president Sauli Niinistös fru, som är djurrättsaktivist, talade för boskapsdjurens rättigheter, svarade djurnäringens representanter föraktfullt med att "hon lever i en fantasivärld". Dock, man behöver faktiskt lite fantasi för att leva sig in i en medvarelses lidande, det är fantasilösheten som här gör människan till en lydig robot som behandlar alla varelser som om dom bara vore produkter och vandrande bankkort.

2018-09-03 @ 18:34:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min och Tittis diksamling "Naturens återkomst" har kommit ut

För några dagar sedan hämtade vi min och flickvännen Titti Spaltros diktsamling "Naturens återkomst" (Förlag: Fri Press) på posten, två kartonglådor med sammanlagt 140 exemplar av boken. Det var en glädje.

Nu är jag poet på riktigt, dvs. i samhällets ögon, inte bara i mina egna! För nu har jag gett ut en diktsamling på ett riktigt förlag, och det är min andra diktsamling totalt (första var "Över floden mig" på eget förlag).

Man kan beställa diktsamlingen nu för 100 kr. styck, det är ungefär vad man brukar ta för diktsamlingar på 110 sidor, tjockleken på vår bok. Det är bara att kontakta mig eller Titti om man vill köpa en, man kan mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com eller beställa boken i kommentarsfältet här på bloggen.

2018-09-03 @ 14:20:00 Permalink Mina skrifter Kommentarer (0) Trackbacks ()

En moralisk paradox

Följande faktum är en underlig paradox: Att Sveriges statsminister skulle diskreditera sig och riskera att bli avsatt, om han runkade offentligt på Serges torg, likt den antike kyniske filosofen Diogenes av Sinope (kanske även om han började plocka sig i näsan framför filmkameran och liknande ting), men det skulle inte diskreditera honom i de flestas ögon, och få honom avsatt, att han godkände koncentrationsläger för djur, inte minst för minkar, som skulle få spendera hela sitt liv i små, små burar, bara för att vi skulle få pälsar till lyxkläder (bl.a. trenchcoats med pälskrage) som vi egentligen inte behöver (detta senare är redan praxis sedan gammalt, ofattbart).

Däremot, om naturbarnshelgonet Franciskus av Assisi hade levt idag i Sverige, och levt samma liv som på 1200-talet i vår kontext, som känd aktivist för djuren, naturen och de fattiga, skulle han antagligen spoliera sina chanser att bli invald i riksdagen, om han försökte bli detta, om han sågs runka offentligt på Sergels torg eller ständigt plocka sig i näsan framför filmkameran. Detta trots att han antagligen då skulle vara världens ledande namn när det gäller fattigas, urfolks, djurs och naturens rättigheter.

Alltså: Något av det värsta djurplågeri som tänkas kan (och mycket annat förtryck) + anständighet och lydnad mot de gällande normerna = du sitter kvar som statsminister.

Och: Det mest självuppoffrande liv som tänkas kan, ja det mest moraliska + oanständighet = du väljs aldrig in i riksdagen och blir inte statsminister om du försöker bli detta.

Sådan är vår civilisation.

2018-09-03 @ 13:55:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Någon slängde ut en massa grejer och täcken från min hydda

Jag besökte min hydda i Nackareservatet i morse, och upptäckte att någon hade slängt ut en massa grejer, böcker, min jacka och täcken från min hydda, så de låg utspridda utanför hyddan. Hyddans inre var också i kaos. Detta gjorde mig ledsen, varför gjorde denna person detta? Flera dyrbara böcker (bl.a. Per Larssons "Skapelsens frälsning. Ekoteologi i miljö- och klimathotens tid" (2010)) var stulna, och mina kläder likaså, jag hade en stor påse med kläder där. Men jag hade inget verkligt dyrbart där, och egentligen var jag glad att någon ville läsa i Larssons ekoteologiska bok, ty det var därför jag hade den i hyddan. Kläderna bryr jag mig heller inte särskilt om, jag har kläder så det räcker. Men ändå gjorde detta mig ledsen, att folk har så lite respekt för andras hyddor i skogen.

För kanske ett par veckor sedan tog jag min ryggsäck, ny och dyrbar, fylld av mina bästa sovsäckar, ut ur hyddan hem till Titti, den hade legat där i kanske en månad. Hade den varit där då tjuven kom, hade den säkert blivit stulen. Känns som änglavakt!

2018-09-02 @ 15:21:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om lidandets problem

Varför tillåter "Gud" (= atomerna) så mycket lidande? Varför tar de inte genast oss till sig, till andevärldens paradis, när vi lider av obotlig cancer *, svår, långdragen tortyr (1), eller korsfästelsestraffet?

Detta är en av naturens generalhemligheter. Jag frestas att ge upp tron på atomernas gudomlighet och intelligens inför lidandets problem, men om jag gör det, är det så mycket mer av annat som blir oförklarat, så jag nöjer mig med att konstatera att detta är lika svårt att förstå som telepati. Jag böjer mitt förstånd i stoftet, och tänker att kanske det finns en mening med det hela (2), eller kanske är det så som Emil Gustafson (1862-1900) sjunger i sången "Hur underlig är du i allt vad du gör", att "oroliga hjärta vad sörjer du för, ej prövningens dag är så lång."

Men det är kanske bara när vi tror att "Gud" förbjuder eutanasi och självmord som lidandets problem blir riktigt svårt, likaså teodicéproblemet. Att ha eutanasin/självmordet som "säkerhetsventil" kanske gör att vi står ut med mycket mer lidande än vi annars skulle, ty då är lidandet frivilligt, och hoppet om lidandets slut lever inom oss. Och att lida mycket kan också förändra vår syn på eutanasi om vi har förbjudit det tidigare, och göra oss mindre benägna att fördöma och skuldbelägga dem som begått eutanasi/självmord.

Och så skall man alltid minnas att "Gud", atomerna, vakar över världen och är med och påverkar dem som orsakar oss lidande, ja vem vet om de inte ibland stoppar dem, såsom det gick med den kinesiske fången som skulle hängas, men där blixten slog ner i repet han hängde i, så att det gick av, så att hans bödlar omvände sig till Gud?

* kanske atomerna låter oss få bestämma när vi vill begå eutanasi/självmord, om vi inte orkar mer.

(1) kanske hoppet om att tortyren ska sluta och vi ska återhämta oss och bli fria, är så stark att atomerna inte vill avsluta det fysiska livet för oss.

(2) i sig själv är lidande meningslöst, och det är helt meningslöst att orsaka lidande, men i naturens stora "kompost" kan allt bli till mening.

2018-09-02 @ 15:16:00 Permalink Eutanasi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min sång "Fången" på youtube

Jag sjunger min sång "Fången" på youtube, här. Flickvännen Titti filmade.

2018-09-01 @ 15:23:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Behöver ni hjälp i trädgården, ställer jag upp! Och litet om arbetets etik.

Jag har fått höra av folk att jag är lat och parasiterar på samhället, snyltar på samhället. Dock, jag jobbar intensivt med litteraturens trädgård, läser och skriver nästan hela tiden. Kanske det inte räknas som arbete bland vissa? Jag får bara inte pengar för det, men det är inte det som avgör om ens arbete är nyttigt.

Jag har dock inget emot att arbeta hårt med kroppen, om det är något som jag känner verkligen behövs, nåt som är verkligen nyttigt för livets helhet, det är slavandet för de rika och politikernas vidriga planer som jag inte tål, och som dödar min arbetslust. Ja, jag saknar t.o.m. känslan av att ta ett riktigt tag med kroppen, så det känns i musklerna. Det blir för mycket arbete uppe i skallen, men jag har inga som behöver mig till tungt kroppsarbete. Om det är någon som läser detta, bor i Stockholmstrakten och behöver hjälp i trädgården, med skörd och tillredning/lagring av äpplen eller bär, är det bara att kontakta mig, jag ställer gärna upp! Det är sånt arbete som jag gillar, det känns organiskt och nyttigt. Men jag ställer också upp på intellektuellt arbete som att organisera bibliotek, översätta nyttiga texter och bidra med egna nyttiga texter. Jag har lång erfarenhet på alla dessa områden, även i trädgårdsarbetet, jag är uppväxt med en stor matträdgård, och kan en del permakultur, i alla fall i teorin.

Man kan skriva till mig på min epostadress om man vill ha hjälp av mig: naturensbarn(at)yahoo.com

Jag kan hjälpa till volontärt, utan betalning, men små penninggåvor förkastas inte.

Bakom folks syn på mig som latmask, ligger ofta Paulus' ord i Nya Testamentet, att "Den som inte vill arbeta ska heller inte äta" (2. Tess. 3:10). Men märk: Paulus säger inte "Den som inte lönearbetar ska heller inte äta". Nej, alla ska bidra med det de kan, så gott de kan, vare sig de får betalt för det eller inte. I den meningen håller jag med Paulus. Jag gillar inte lathet, att man sitter hela dagarna och spelar datorspel istället för att göra något nyttigt. Men om man är sjuk och har skador i kroppen, ska man förstås inte tvingas att arbeta så att ens tillstånd blir värre. Men t.o.m. sjuka kan bidra med sitt, t.ex. kan en sängliggande trösta och uppmuntra folk med små sagor, historier och poem. Men man ska aldrig kräva något av dem, de har rätt att vila. Och så skall man helst inte kräva att någon som helst arbetar åt en, utan man ska älska fram villigheten hos folk att vara till nytta. Och om de inte vill, ska man själv gå och dra det tyngsta lasset, efter att ha utvärderat om arbetet verkligen behövs, och organisera det så att man inte tvingar någon att arbeta, utan kan vänta på att kärleken vaknar i den late. Som Höga visan i Bibeln säger i kap. 3:5:

"Jag besvär er, Jerusalems döttrar,
vid fältens gaseller och hindar:
stör inte kärleken, väck den inte,

förrän den själv vill.

Men civilisationens nöjesindustri och lyx, alla datorer och datorspel, har gjort det mycket lättare idag att lata sig hela dagarna än det var på stenåldern. Ty den gången hade man inget att göra om man inte arbetade med nyttiga saker. Och ingen ville sitta sysslolösa hela dagarna. Idag har vi så mycket vi kan förströ oss med om vi är lata, att det har blivit lättare än någonsin att lata sig. Detta bör man beakta, och vi måste avveckla en civilisation som uppmuntrar till lathet och onyttighet, som inte älskar fram villigheten att arbeta med nyttigheter, utan istället villigheten att förnöja sig med onyttigheter och sånt som dräper livet.

Annars bör det påpekas att den stora andeskådaren Emanuel Swedenborgs änglars paradisiska anda var att frambringa "nyttor", och att han inte trodde att man kom in i himlen genom tro allena, utan genom att göra gott. Så upplever jag också att min egen ande klingar. Även andeskådaren Sadhu Sundar Singhs änglar var ständigt upptagna med att tjäna, fulla av lust att göra det goda. Ja, deras salighet bestod i att göra gott. Det rimmar med mitt tänkande, och denna dröm om arbete som jag hade en gång.

Och jag upplever också att det viktigaste inte är hur jag känner mig när jag gör något gott, utan vad jag får till stånd, att jag lindrar lidande. Det är det viktigaste, att det blir gjort, inte motivet eller känslan bakom. Ty min egen helighet är inte lika viktig som att andras lindande lindras. Så gör det goda, även om du inte känner något!

Men det är svårt att inte älska att göra gott. Ty man känner liksom att ens hjärta slår i takt med livets hjärta, och andras glädje blir ens egen glädje.

Dessutom får vi faktiskt lov av Livet att göra just de nyttigheter som vi älskar mest. Gör alla detta, kompletterar vi varann till slut, tror jag, och allt som verkligen behövs göras, görs. Det är när vi tvingas att för det första syssla med onyttigheter och för det andra göra sånt som vi inte älskar, av en förtryckande stat, som bara vill öka sin gigantiska lyx, som vår arbetsglädje dör och vi blir lata. Men vem tycker det är tungt att mata och vårda om sitt eget lilla spädbarn? Ingen, ty det är organiskt, och verkligen nyttigt, och det är något som kommer inifrån oss själva, inte något som någon befaller oss utifrån.

Eftersom jag tror att vi innerst inne är goda, keruber, tror jag också att vi blir nyttiga när vi släpper fram det vi innerst inne vill göra. Så har jag upplevt det. Det var tungt och tråkigt och onyttigt för mig att vara byggmålare i ett firma i Helsingfors, men ack så livgivande och nyttigt att få odla litteraturens trädgård och verka för folkbildningen och människornas andliga uppvaknande, det jag älskade göra.

2018-08-30 @ 16:55:00 Permalink Djurisk arbetsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad totalitärt jordbruk är enligt Daniel Quinn

"Ethologists, students of animal behavior, and a few philosophers who have considered the matter know that there is a form of ethics practiced in the community of life on this planet - apart from us, that is. This is a very practical (you might say Darwinian) sort of ethics, since it serves to safeguard and promote biological diversity within the community. According to this ethics, followed by every sort of creature within the community of life, sharks as well as sheep, killer bees as well as butterflies, you may compete to the full extent of your capabilities, but you may not hunt down your competitors or destroy their food or deny them access to food. In other words, you may compete but you may not wage war. This ethics is violated at every point by practitioners of totalitarian agriculture (se mitt föregående blogginlägg om begreppet). We hunt down our competitors, we destroy their food, and we deny them access to food. That indeed is the whole purpose and point of totalitarian agriculture. Totalitarian agriculture is based on the premise that all the food in the world belong to us, and there is no limit whatever to what we may take for ourselves and deny to others."

(Daniel Quinn i boken "The story of B", 1996, sid. 260)

Min kommentar: Quinn sätter fingret på vad som gör att jag beundrar djuren så mycket och har utvecklat en hel filosofi, djurismen, ur denna beundran. Det är helt enkelt att djuren inrättar sig i skapelsens ordning, följer livets, naturens lagar, medan människan bryter dessa på de mest utspekulerade sätt. Djuren är inga helgon, det har jag aldrig påstått (förutom husdjuren och boskapen förstås, särskilt hundarna, de har utvecklat underliga ting!), men de är så moraliska det går att vara i denna brustna värld, och det är att vara maximalt nyttig och fruktbar för livets helhet, ekosystemet.

Totalitärt jordbruk, ja. Bra namn. Ett annat namn är fascistiskt jordbruk, det fascistoida jordbruket.

2018-08-29 @ 17:01:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om orsakerna till överbefolkningen

Av den fantastiska romanförfattaren, anarkoprimitivisten Daniel Quinn (som tyvärr gick bort i början av året), har jag lärt mig att tillgången till mat är det som avgör befolkningsmängden. Så vad är det då som gör att det är för många i Afrika och Asien, och gör att de ständigt svälter? Jo, det är att de bedriver civiliserat jordbruk, det Quinn kallar "totalitärt jordbruk" *, som möjliggör massproduktion av grödor, maximal produktion av grödor. Detta plus biståndshjälp i olika former. Ty de extra människorna som kommer till och skapar överbefolkning, är faktiskt gjorda av mat.

Varför var inte svåra svälttider med massvis som dör av svält, ett stort problem innan civilisationen uppstod? Jo, ty då var vi så få, och vår matförsörjning så robust och småskalig, att när försörjningen

blev svår någonstans, t.ex. p.g.a. torka, drabbade det inte stora mängder människor, såsom det gör när jordbruket drabbas av störningar. Det är ju sällan torka över hela landet, och om vi är glest utspridda, drabbas inte stora mängder människor av störningar, så som det gör idag.

Skall vi åt svälten i Afrika, måste vi minska befolkningsmängden där, det finns ingen annan utväg. Och vägen dit går genom att sakta lägga ner det totalitära jordbruket och återgå till förfädernas livsstil. Ty det totalitära jordbruket är orsaken till överbefolkningen.

Ja, jag skulle även gå så långt som att säga att den koloniala biståndshjälpen, som syftar att civilisera afrikanerna, måste läggas ner, både i form av mat och kolonial undervisning i skolor. Istället måste vi hjälpa dem att återgå till sitt ursprung, och detta kan inte vi västerlänningar utan att vi själva återgår till vårt ursprung, urfolkslivsstilen, det enda hållbara exemplet för afrikanerna. Som Bibeln säger: En blind kan inte leda en blind. Fast många afrikaner är inte blinda, utan ser mycket, mycket klarare än oss västerlänningar, och det är i själva verket de som måste komma till oss och lära oss att gå tillbaka på våra vägar, att bli hållbara igen som våra yttersta förfäder.

Varje dag som vi i västvärlden uppför oss som brottslingar mot natur, djur och fattiga, utan att man åtalas för det, kommer missionärerna och utvecklingsarbetarna också att göra afrikanerna till likadana brottslingar.

En teologiedoktorand sade en gång till mig (2008) om min syn på detta: "Du lever på kolonialismens tid!" Jag förbluffades över att en begåvad akademiker inte ens kunde se att kolonialismen fortsatt. På utstuderade, för många vanliga folk dolda sätt.

* "For its complete ruthlessness toward all other life-forms on this planet and for its unyielding determination to convert every square meter on this planet to the production of human food, I´ve calleed it totalitarian agriculture." (Daniel Quinn i boken "The story of B", 1996, s. 260)

2018-08-29 @ 14:47:00 Permalink Daniel Quinn Kommentarer (0) Trackbacks ()

Skillnaden mellan vilda urfolk och civiliserade västerlänningar när det gäller att döda djur

För vilda urfolk är allt heligt, och så är det inte bara i teorin (som det ofta är för kristna västerlänningar), utan även i praktiken. Inte minst när det gäller att handskas med sin mat.

Neville Drury citerar en inuitisk iglulikschamans (från Grönland) ord i boken "Schamanism" (1989), som jag återger här:

"Livets största fara ligger i det faktum att människans föda består av själar. Alla de varelser som vi måste döda och äta, alla de som vi måste dräpa och förstöra för att göra kläder till oss själva har själar, själar som inte förgås med kroppen och som vi därför måste blidka för att de inte ska hämnas på oss för att vi tagit deras kroppar." (s. 18)

Jacob Broadley skriver såhär i denna artikel: "After killing an animal, Cherokee (en urfolksstam i Nordamerika) hunters would ask the gods' forgiveness for taking the animal's life. After killing a deer, the hunters would throw the tongue and some of its meat into the fire as a sacrifice."

Det verkar som om urfolken förstod att jakten inte var att leka med, att det låg ett moraliskt ansvar där, som förbjöd dem att döda mer en de absolut behövde. Och att de på något sätt måste återgälda det de tagit.

Hos de civiliserade ser du inte mycket av sånt. Här har du istället rena förintelseläger, koncentrationsläger för djur, där djur slaktas på löpande band, i tusental per dag (se t.ex. här), för att göda feta amerikaner som frossar på McDonalds, utan den minsta tanke på att återgälda detta till djuren, naturen eller gudarna. Hur skulle de kunna det, då deras gud är Mammon? Bara du tjänar pengar på det, är allt bra, då är du tillfreds, detta är de civiliserades moral (detta stöter jag på igen och igen hos folk; om jag inte tjänar pengar på mitt arbete räknas det inte som arbete, då är jag en latmask, hur mycket gott jag än gör). Och då spelar det ingen roll om du jagar bufflar nästan till utrotning (tänk på de vitas uppförande mot bufflarna på prärien i Nordamerika i början av kolonialtiden där), behandlar djur som om de enbart vore mat för de vita, enbart objekt för deras egen njutning och lyx (utan värde i sig själv eller rätt till att finnas för sin egen skull), eller blir orsaken till fetma och en mängd sjukdomar som kommer av överkonsumtion av kött och animalier.

Men om vi inte återgäldar vad vi tar från djur och natur, på något sätt, sågar vi till slut av grenen vi sitter på, och underminerar våra fortlevnadsmöjligheter.

2018-08-29 @ 14:25:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min mobil har förblivit nergrävd

I juni i år grävde jag ner min mobiltelefon i Nackareservatet när jag skulle vandra iväg till Uppsala och lämna Babylon. Jag kom visserligen tillbaka snart från vandringen, och återtog mitt vanliga liv, men mobilen har förblivit i marken sedan dess, och min plånbok också. Jag vill visa svenskarna att man kan leva utan mobiltelefon idag.

Orsaken till att jag låter min mobil förbli i marken, är bl.a. denna artikel, som jag skrev om i juni i år (se här) och oktober 2017 (se här). Där stod det att mobiltelefonerna kan vara en orsak till den s.k.

"bidöden" som drabbat världen, och som gör att man på vissa ställen börjat pollinera för hand, när inte bina räcker till längre. Jag har forskat lite mer i detta om mobiler dräper bin, och har funnit en artikel i Huffpost som säger att de inte gör det.

Men det skulle vara konstigt om inte mobilerna i alla fall har en del i bidöden, eftersom ingen förnekar att mobilstrålningen påverkar bina negativt. Och de schweitziska forskarnas slutsatser i den första artikeln som jag länkade till i detta inlägg, får stöd av andra forskare i världen, som kopplar ihop bidöden och mobilerna, se t.ex. denna artikel om indiska forskares resultat.

Det vore naivt att tro att det bara är mobilerna som dräper bina, men att de skulle ha en delroll i det hela, är ytterst sannolikt. Men det är hela civilisationen som dräper bina, inte minst utsläppen som leder till klimatförändringar. Och även om inte mobilstrålning är farligt för bin, så leder mobiltillverkning till stora utsläpp, så vi kommer inte förbi detta. Och inte bara för bin är mobilerna skadliga, utan även för de fattiga som förslavas och uthungras och hela naturen, som utarmas och förorenas. Och mobilstrålning kan ge cancer och hjärntumörer på människor (se här).

“In one experiment, it was found that when a mobile phone was kept near a beehive it resulted in a collapse of the colony in 5 to 10 days,” says Favre, “with the worker bees failing to return home, leaving the hives with just queens, eggs, and hive-bound immature bees.” (den schweitziske forskaren Daniel Favre, citerad i denna artikel)

2018-08-28 @ 15:28:00 Permalink Insekterna Kommentarer (0) Trackbacks ()

En liten inblick bakom stadens fasad

Civilisationen har ordnat materien så att atomerna ska verka mest döda och människan verka mest levande, såsom det är mest i städerna. Men de lyckas inte med att döda atomerna, utan sanningen är den att mitt i staden är det atomerna, själv i hårdaste betong och förtrampade och förnedrade i asfalt, som är de mest levande och andliga varelserna, och de civiliserade människorna som är de mest döda. En underlig ödets ironi. En gång skall vi återigen upptäcka detta, när vi låter atomerna ta över herraväldet igen över jorden, så att de får skapa sina sagolika urskogar överallt, gjorda just av atomerna och deras skaparvilja, och om inte planeten överlever, skall vi upptäcka denna sanning i "andevärlden", ljuvt och starkt.

"The atom [is] the most metaphysical object in creation. (H.P. Blavatsky: The secret doctrine, part I, p. 485., 1888)

2018-08-28 @ 14:46:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Helena Petrovna Blavatsky om atomens andlighet

"The atom [is] the most metaphysical object in creation. (H.P. Blavatsky: The secret doctrine, part I, p. 485., 1888)

"Every atom in the Universe has the potentiality of self-consciousness in it, and is, like the Monads of Leibnitz, a Universe in itself, and for itself. It is an atom and an angel. (The secret doctrine, part I, p. 107.)

"The collective aggregation of these atoms forms thus the Anima Mundi of our Solar system, the soul of our little universe, each atom of which is of course a soul, a monad, a little universe endowed with consciousness, hence with memory. (The secret doctrine, part II, p. 672.)

The ancient Initiates, who were followed more or less closely by all profane antiquity, meant by the term "ATOM," a Soul, a Genius or Angel, the first-born of the ever-concealed CAUSE of all causes; and in this sense their teachings become comprehensible. ... It is not they who would have ever conceived, or dreamt that monstrous contrasted progeny, the nightmare of our modern civilized Race; namely -- inanimate material, self-guiding atoms, on the one hand, and an extra-Cosmic God on the other. (The secret doctrine, part I, p. 569.)

Annat jag noterat: Enligt denna artikel i DN om medvetandet, finns det kvantfysiker idag som tror på panpsychismen, att all materia har medvetande, även atomerna.

2018-08-27 @ 19:21:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lögner om grön teknologi och "greenwashing"

Igår såg jag att det stod på en podtaxi (en slags liten eltaxi) att det är mer miljövänligt att åka podtaxi än att gå. Då tänkte jag att det är med sådana infantila lögner (en sjuåring skulle kunna fatta det sjuka i detta) som man säljer in den gröna teknologin som det som ska rädda oss från miljökatastrof, hur kunde dom missa att det ger stora utsläpp att tillverka podtaxin, skeppa bildelarna och råvarorna kors och tvärs över jordklotet, samt att tillverka den förnyelsebara energin som taxin går på. Jag tror det är tron på den gröna teknologin som frälsare som gjort att hela teknosfären fortfarande växer med otrolig fart, med fruktansvärda konsekvenser för miljön och de fattiga. Denna tro ger nämligen incitament till "Greenwashing", att med gott samvete fortsätta med det förstörande civilisationsbygget, bara att man gör allt lite mer ekologiskt, genom att kalla det grön teknologi, bara man ändrar allt lite grann, om än aldrig så lite. Då får vi ekologisk bilindustri, ekologisk flygindustri, ekologiska motorvägar (jag såg nyss en asfalteringsbil som skyltade med "ekologisk

asfaltering"), och det slutar med ekologiska kärnkraftverk (många miljöprofeter menar att kärnkraftverk redan är ekologiska, ofattbart), ekologisk krigsindustri och ekologiska atombomber.

Ja, jag kokar av vrede, detta kommer att förstöra naturen och tredje världen till slut, bara lite saktare.

Miljöpartiet har ett tungt ansvar här, som har gått i spetsen för det gröna teknoevangeliets apostlar. En så ytlig analys av världen som detta evangelium baserar sig på, kan få en att baxna, och jag skulle önska Fridolin, Lövin och de andra skulle ta sig en tillnyktrande tupplur i humanekologer som professor Alf Hornborgs armar.

Man kan sälja in nästan vad som helst som grön teknologi, bara man ändrar lite på saker och ting, medan man fortsätter köra över naturen, tredje världen och djuren som en bulldozer.

2018-08-27 @ 16:38:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

En uppdatering om min syn på den fria viljan

Jag har undrat om inte frågan om den fria viljan är mer komplex än jag har trott, och att om det finns någon frihet här, är det den frihet vi får när vi återvinner vår plats i naturen och får följa vår innersta natur. Jag skulle säga som så, att den som syndar är alltid fången, en slav, ju mer han syndar desto mindre gör han det av fri vilja, utan desto mer av Babylons kedjor runt hans ande. Och ju mer lik Jesus och djuren en människa blir, desto mer fri blir han, fri att vara sig själv och följa sin verkliga natur, sin egen innersta vilja. Detta är ungefär så som Martin Luther såg på den fria viljan, han som skrev boken "Om den trälbundna viljan", där han menade att vi inte har fri vilja under synden, utan blir fria genom frälsningen.

Men i frågan om vi ytterst sett har en fri vilja, i metafysisk bemärkelse, även som befriade från synden, om det finns ett mirakel som gör oss fria från naturlagarna och kausaliteten, så menar jag att detta är en ungefär lika svår fråga som att veta vad som sker med oss efter döden, det är nästan lika svårt att fatta som telepati och andra paranomala fenomen. Kanske vår vilja är något paranormalt, som ligger bortom vetenskapens och filosofins möjligheter att greppa?

2018-08-27 @ 16:07:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Axel Munthe: En tidig djurrättskämpe

Den svenske författaren och läkaren Axel Munthe (1857-1949) blev på sin tid världsberömd för sin självbiografiska roman "Boken om San Michele" (1928), som översattes till flera språk, men han har tyvärr inte kommit med i Litteraturhandbokens (1999) stora författarlexikon av utländska och svenska författare, och inte heller i de stora svenska litteraturhistorieverken på 1900-talet (!), trots att Wikipedia skriver att "Boken om San Michele av Axel Munthe har påståtts vara 1900-talets mest spridda bok av en svensk författare". Boken är ett mästerverk, inte minst slutpartiet, där det blir tydligt vilket varmt hjärta Munthe hade för djuren, som en tidig djurrättskämpe. Slutpartiet i boken handlar om att Munthe har en dröm om att han träder in i andevärlden, och besöker himlen. Han är som en syndig tiggare, som just och just lyckas smita in genom himlens port, med sin hund väntande utanför, och han rannsakas av Sankte Pär, som menar att det ser mycket illa ut med Munthes själ. Sen förs Munthe till en rättegång i himlen där hans slutliga öde ska avgöras. Domarna, en skara stränga profeter, helgon och kyrkofäder, ledda av Sankt Ignatius (av Loyola) * är till slut eniga: Munthe ska kastas i det eviga helvetet, inte minst för att han har ett orent djur, en hund, med sig, och ett långt syndaregister. Munthe protesterar mot att hunden är oren, och när han är på väg att kastas i helvetet, kommer Franciskus av Assisi vandrande in i rättssalen iklädd sina trådslitna munkkläder, och Sankte Pär muttrar "Alltid han", förbittrad. Franciskus räddar Munthe från fördömelsen, och så slutar boken.

Det kändes som en upprättelse för mig, som upplever de kristna fundamentalisternas förakt (i praktiken, tänk på de kristnas djurförtryck, men också i teorin) för djuren och det djuriska - som om det var närmast antikristligt, ja "hedniskt" - som ett hot över mig, ett fördömelseshot, ty jag har allierat mig så med djuren, att jag är extra utsatt för detta förakt, det leder mig inte minst till att bli sinnessjukförklarad. Jag har faktiskt tagit detta fördömelseshot så över mig, att jag hade en helvetespsykos 2011 där jag trodde jag var Antikrist och evigt förtappad. Fortfarande kan jag gå och undra om jag är fördömd, bl.a. p.g.a. vissa biverkningar av min psykmedicin.

I februari nästa år blir Munthe fri från copyright, och då skall jag publicera slutet av Boken om San Michele (avsnittet om hans besök i himlen) här på bloggen och som gratis e-bok på Internet Archive, det är ett stycke klassisk litteratur, en av världslitteraturens verkliga pärlor, som förtjänar att spridas på nätet.

Men här kommer ett par citat ur boken, så ni får en försmak:

"De (hundarna) äro allesammans tämligen lika, de äro alla redo att älska dig och bli älskad av dig. De äro alla representanter för Guds älskvärdaste och moraliskt sett mest fulländade skapelse."

"Varför börja inte dessa välmenande djurvänner med att sätta in sina ansträngningar på att få slut på förevisningen av vilda djur i cirkusar och menagerier? Så länge denna skandal tolereras av våra lagar, kunna vi inte göra anspråk på att kallas civiliserade människor av en kommande generation. Om man vill få klart för sig vilka barbarer vi äro, behöver man endast se in i ett kringresande menageritält. Det grymma djuret är ej bakom burens järngaller, det står därutanför."

Amen! Så sant!! Cirkusar är något ohyggligt vidrigt, en fruktansvärd skam för mänskligheten, att förnöja sig med andras varelsers lidanden, i samma anda som tjurfäktningarna.

* För många läsare av Ignatius av Loyolas "Andliga övningar" är det inte bekant att han var en av de ledande inkvisitörerna i den katolska s.k. "motreformationen" på 1500-talet, och han står bakom mycken förföljelse och tortyr av protestanterna på den tiden, ja även senare. Han var ju grundare och ledare av Jesuitorden fram till sin död, och denna orden var ett viktigt redskap i motreformationen, och motreformationens viktigaste redskap var inkvisitionen. Detta borde komma fram mer, så vi blir försiktiga med att skylta med hans namn. Man bör betänka att Loyola är ett helgon inom katolska kyrkan, och att inte detta förkastas av katolikerna, säger något om denna kyrkas ruttenhet och bristande kyrkohistoriska kunskaper, ja blindhet för historiens grymheter.

2018-08-27 @ 14:58:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (0) Trackbacks ()

Axel Munthe om att ge

"Allt vad människorna ge bort på jorden sparas åt dem i himmelen, allt vad de spara på jorden förlora de." (En ängel i Axel Munthes bok "Boken om San Michele", 1928)

2018-08-27 @ 14:29:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Livets mål för de civiliserade: att förvandla sina begär

Livets mål för de civiliserade är inte att som Buddha lärde, släcka sina begär, utan att förvandla sina dåliga begär till goda begär, förvandla begäret efter död (såsom status, ära, lyx och rikedom) till begär efter liv (såsom community, naturnärhet, ett enkelt och fattigt liv, gärningar som är nyttiga och fruktbara för livets helhet). Att detta låter sig göras, är apostlarna, de heliga dårarna, helgonen och martyrerna vittne på, man kan faktiskt som Franciskus förälska sig i fattigdomen, ty den är glädjerik och livgivande för den som den adopterar som lärjunge, det kan jag vittna om. Och då gäller det all slags fattigdom, även att vara fattig på status och ära, försmädad och kanske kallas sinnessjuk av många. För många helgon och heliga dårar var det en ära att "bära Kristi smälek (gammalt ord för vanära)". Men tyvärr är det inte så för "den andliga eliten" i Sverige, allra minst de på toppen, Svenska Akademien. Där hålls tyvärr

begäret efter världslig status i högsta grad vid liv, man tävlar om den. Det är begär efter död, ty världslig status förstör en människas andlighet, gör henne "divig" och snobbig. Den som vaknat ur detta begärs slummer, begär inte längre att klättra upp i Babylons hierarkier, utan vill ha sann kärlek istället, och det inte av vem som helst, utan av de minst ansedda, dem på botten, slavarna, fångarna, tiggarna, de hemlösa och djuren, inte minst de fångna djuren. Dem vill man alliera sig med, och man ringaktar Svenska Akademiens kärlek, ty den är inte ren och äkta.

Med dessa rader har jag försökt fånga essensen i den kristna mystikens lära om utblottelse (kenosis), som man kan finna hos mystiker som Franciskus av Assisi, Johannes av Korset och Hjalmar Ekström. Och "underligt nog" harmonierar den helt och hållet med miljörörelsens lära om att gå tillbaka till naturen. I naturen råder nämligen djup fattigdom och utblottelse (de flesta lever på "existensminimum", i våra termer), och dit skall vi alla återvända i döden, till denna fattigdom, som leder oss till den eviga glädjen, som man inte finner i himmelska städers rikedom och prakt, utan i gemenskap med allt levande, i den mystiska föreningen med alla atomer i atomernas andevärld. Ty "Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till" (Matt. 5:3). Att bli det minsta och ringaste man kan bli, en atom, är här den största glädjen, ty det är den största gemenskapen, det finns flest som är lika dig, du inlemmas i "Gud", atomernas kosmiska community, vår bestämmelse. Att försvinna i atomernas mängd, som droppen i havet, där alla skillnader utplånas, det är kärlekens bestämmelse och evighetens begynnelse.

2018-08-27 @ 14:27:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Viktigt steg i min förståelse av andevärlden; vad är de andar som kommunicerar genom medier?

En förklaring till det faktum att det kommer så mycket nonsens (andar kan ibland inte svara på frågor och knappt utsäga namn på sig själva och andra bekanta) sida vid sida med ovedersägligt bevismaterial från de dödas "andar" genom spiritistiska medier (detta rikliga nonsens tillstod även den store spiritisten och fysikern Oliver Lodge), kan vara att det inte är de dödas själar som talar, de är borta i det icke-mänskliga, dit vi alla går efter döden, som atomandar, utan det är ett slags astrala skal som de döda lämnar efter sig i andevärlden när de lämnar deras mänskliga själ som fortsätter leva ett underligt liv, ungefär som döda träd gör, och som avger information på samma sätt som föremål, såsom tåg, setts återuppstå som astrala skal i visioner, ja rentav händelser. Har du lagt märke till att när du läst om beskrivningar om när Luthers eller Nathan Söderbloms ande talar genom medier, så känns det inte riktigt som dem, instinktivt? Likaså när Swedenborg i sina visioner samtalar med Cicero eller Leibniz, känns det inte som dem, utan det känns som om de är Swedenborgianer och talar som Swedenborg. Att de är astrala skal kan förklara detta, samt det faktum att fantasi blandas

med verklighet här. Vi kan bara föreställa oss hur det skulle bli i den Evangeliskt-Lutherska kyrkan om Luther verkligen i egen person kunde tala med sin kyrka, och alla kunde känna igen honom och verifiera att det är han, och att man skulle kunna ställa frågor och få svar, vilket man alltid borde kunna.

Jag lutar åt amatörreligionsfilosofen Miklos Jakos uppfattning, att någon verklig kommunikation mellan levande och döda inte är möjlig på det spiritistiska sättet, och jag skulle här tillägga; eftersom vi blir atomer efter döden, går in i det icke-mänskliga. Därav också det faktum att ingen någonsin fått veta något om det att vi blir atomer efter döden, och alla återgår till Eden. Ingen har också varit verkligt död och kommit tillbaka till livet, så ingen kan säga något om hur det blir efter den verkliga döden. Istället har vi massa mytologiska andevärldsupplevelser.

Men därmed inte sagt att alla man möter t.ex. i nära döden-upplevelser och visioner måste vara astralskal, även om många andar som Swedenborg mötte i sina syner verkar ha varit sådana, ja även mytologiska varelser, fantasiskapelser, såsom Mose, Abraham, Adam och Eva.

P.S. Jag kom på denna astralskalsteori inatt, men visste inte att man skrivit om det tidigare, t.ex. teosofen William Q Judge skriver i boken "Teosofins ocean" och kapitel 6 följande om detta fenomen:

"Vid döden besjälar den (den lägre människan, min anm.) astralkroppen, som sedan blott blir ett skal; ty när människan dör lämnar astralkroppen i sällskap med principen passioner och begär den fysiska kroppen och förenar sig med varandra. Det är då som termen Kamarupa kan tillämpas, eftersom Kamarupa verkligen utgörs av astralkroppen och Kama i förening, och dessa två tillsammans bildar en skepnad eller form som fastän vanligen osynlig dock är materiell och kan göras synlig. Även om den saknar förnuft och samvete, har den egna förmågor som kan utövas närhelst förhållandena tillåter. Dessa förhållande erbjuds av spiritualisternas medium, och i varje seans-rum är alltid avlidna personers astralskal närvarande där de vilseleder de sittande, vars urskiljningsförmågor har blivit förlamade av underverken."

"De astrala skalen tillsammans med mediets levande astralkropp, med hjälp av vissa krafter i naturen som teosoferna kallar ”elementaler”, frambringar nästan alla de icke bedrägliga spiritualistiska fenomenen. Mediets astralkropp som har förmågan till förlängning och utsträckning bildar stommen till vad som kallas ”materialiserade andar”, får föremål att röra sig utan fysisk beröring, framför meddelanden från avlidna släktingar, vilka dock inte är något mer än hågkomster och bilder från astralljuset, och i allt detta använder och används skal av självmördare, avrättade mördare och alla sådana spöken som helt naturligt finns nära detta livsplan. Antalet fall i vilken någon kommunikation kommer från en verklig ande utanför kroppen är så få att de nästan kan räknas på ena handen. Men levande människors andar kan ibland, medan deras kroppar sover, komma till seanser och delta i dessa. Men de kan inte minnas det, vet inte hur de går till väga och kan inte urskiljas av medierna från mängden av astrala lik.[skal]"

2018-08-26 @ 15:50:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vidareutveckling av mina teorier om andevärlden

(nu kommer igen en av dessa väldigt spekulativa, hemsnickrade, ja jag skulle rentav säga hembrända, famlar-i-mörkret-teorierna:)

Jag har tidigare här på bloggen presenterat min andevärldsmodell, att den består av sammanslutningar av atomer och celler som alla har sin helt egen andevärld, där denna inte finns "där ute" utan mellan atomerna ungefär som internet finns mellan internets olika datorer, eller en TV-kanal finns mellan en parabolantenn och de apparater som sänder TV-kanalen till den. Man liksom skapar andevärldar mellan sig, istället för att de skulle finnas "där ute", och man gör detta med likasinnade. Andevärlden är tillstånd, inte fysiska platser, och alla med samma tillstånd samlas till gemenskap. Men sedan kan man besöka andra andevärldar, men man hör inte hemma där. Alla atomer och celler har en andlig sida, en drömsida, och det är den som står i förbindelse med andra varelsers drömsidor. Ens "hemandevärld" befinner sig alltid i imaginära världar uppe i "sfärerna", där man tar olika skepnader, medan den andevärld man träder in i i ut ur kroppen-upplevelser, i början, är det områdes andliga drömsida som man befinner sig i, bestående av alla fysiska atomers och cellers drömsidor ihopkopplade med varann, så att det uppstår en andlig parallelversion av det fysiska, Stockholm blir till ett "andligt Stockholm". Men varje sådan atom eller cell kan lösgöra sig från sin "position" i det fysiska rummets andliga drömsida, och stiga upp till "högre" imaginära världar, för att anta olika skepnader och skapa sig sitt andevärldshem, i den sfär som passar en *. Dessa andar kan också förekomma på jordplanets drömsida, i vår närmaste omgivning när vi träder ut ur kroppen, och skapa underliga ting, men de är långt mer sällsynta där, uppe i "sfärerna" finner man gigantiska samhällen av atomandar, de kan vara på kvadrillioner och åter kvadrillioner andar, ja kvintillioner andar, en enda kropps atomandar kan bilda små universa i andevärlden. I dessa andevärldar samlas atomandarna för att skapa det fysiskas förunderliga ting, en kropps atomer utför sitt arbete i dessa sfärer, en hjärnas medvetande skapas i dessa sfärer, genom umgänget och samarbetet mellan atomandarna (1). Men, som sagt, andevärldens "högre sfärer" är på intet sätt "där ute" i rymden, utan de är inte rumsliga överhuvudtaget (rätteligen har man allmänt antagit genom tiderna att andevärlden är bortom tid och rum), lika lite som internet är utsträckt i rummet, internet existerar istället mellan datorerna och människorna, i relationer. Andevärlden, likaså, är helt relationell, byggd av själsfrändskap och kärlek, av attraktioner mellan atomer och andar. Precis som det skapas subkulturer av likasinnade på internet idag.

Men det kanske viktigaste här, är att dessa andevärldar är imaginära, fantasiskapelser, mytiska skapelser. Detta kommer man fram till genom att studera och jämföra olika kulturers andevärldar, inte minst urfolkens, där alla har sina egna gudar och egna andevärldar. Nästan alla har sin egen "högsta gud", som regerar över alla andra gudar, sin s.k. "stamgud". Jesus är de kristnas stamgud, Jahve judarnas. Men så

är det bara i de lägre sfärerna. I de högre ser man det relativa med ens egen mytiska värld, och kan lättare möta och förstå andra kulturers andevärldar. Ens värld expanderar ofantligt.

Men bara för att dessa andevärldar är mytiska, betyder det inte att vi kan avfärda dem och säga att de inget har med verkligheten att göra. Faktum är att atomerna i hjärnan faktiskt skapar medvetandet genom en mytisk andevärld, genom arketyper och symboler i det undermedvetna, och de visar sig för vår ande i andevärlden som mytiska varelser, nämligen som änglar, keruber och serafer och annat.

Det kan inte vara på nåt annat sätt. Men som jag sagt tidigare på bloggen, andevärlden klarnar desto högre man stiger i sfärerna, den blir mindre dunkel och oförståelig och mindre symbolisk, mer som att "skåda Gud ansikte mot ansikte" utan mytens skymmande höljen. Men det mytiska kommer alltid att vara med, ty människoanden är gjord av myter, myter är dess vävnad, dess själ. En tanke är en myt. Ett ord är en myt. I de högre sfärerna förstår vi bara dessa myter bättre, lär oss tolka dem bättre och se deras relativitet, så att vi kan lära oss av andras myter och jämföra våra myter med andras myter. Och antagligen blir det hela mindre mytiskt på det mänskliga sättet desto närmare man kommer atomernas andevärld, vad deras andar är vävda av, vet bara "Gud".

Och till sist om visioner: när vi ser en tomte i en syn, så att hen liksom finns här i den fysiska verkligheten, betyder inte det att hen har trippat omkring där rent fysiskt, bara så att vi inte har sett henom tills nu, utan det hela är en mer invecklad process; tomten har befunnit sig på den platsen hen visade sig i, i den andliga parallelversionen av platsen, som inte är en plats i det fysiska, utan uppstår i kommunikationen mellan atomer och celler och varelser, alltmedan den atom eller varelse som tomteanden härstammar från befinner sig där dess fysiska substrat befinner sig, den bara skapar en parallelversion av omgivningen där vi såg tomten, i kommunikationen med andra varelser. Och tomtens plats i denna imaginära parallelversion är det vi ser i vår syn, den liksom meddelas oss från denna tomtes ande, så att vi ser denna plats som om den befann sig ute i den fysiska verkligheten, som om luften var full av andar som svävade omkring men vi inte kan se. Invecklat, eller hur? Det låter underligt, men verkligheten är underlig. I vilket fall som helst, om luften verkligen var full av svävande andar och änglar, skulle de ha kunnat låta oss fotografera dom så att ingen tvivel rådde i saken om att de faktiskt svävar omkring i det fysiska. Men vi har inga sådana fotografier, bara fakefotografier, och allra minst har vi några filmningar av andar och änglar. Detta säger oss något om var vi bör leta efter förklaringen till visioner.

* Detta är något av det mest sagolika av allt i andevärlden, att man får lov att bilda ett andevärldshem med de i hela kosmos som är mest lika en själv, ens sanna själsfränder. Detta är det, mest detta, som gör att naturens andevärld är vårt sanna hem, vårt hem i den fysiska existensen på jorden är inte vårt sanna hem.

(1) Jag har svårt att tänka mig något annat sätt på vilket atomerna i hjärnan skulle kunna kopplas ihop på det ofattbara sätt som de är ihopkopplade, alla atomer verkar kommunicera med alla andra i hjärnan, och de verkar alla känna varann, som i en slags gruppsjäl,

ett kollektivt medvetande, och detta måste vara andligt, ta plats i en andevärld, det kan inte bara vara fysiskt.

2018-08-25 @ 13:58:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

En underlig vision som säger mycket

Jag skrev nyss (här) om visioner som människor har av närstående i den stund dessa dör, utan att visionären vet att de dör/har dött. Här är en sådan vision, som mediet Gladys Osborne Leonard hade om sin mor som hon inte trodde var allvarligt sjuk:

" At 2 a.m. she (mrs. Leonard) was awakened with the sudden feeling that something unusual was happening:

I (mrs. Leonard berättar) looked up and saw in front of me, but about five feet above the level of my body, a large, circular patch of light about four feet in diameter. In this light I saw my mother quite distinctly. Her face looked several years younger than I had seen it a few hours before. A pink flush of health was on her checks, her eyes were clear and shining, and a smile of utter happiness was on her lips. She gazed down on me for a moment, seeming to convey to me an intense feeling of relief and a sense of safety and well-being.

Then the vision faded. I was wide awake all the time, quite conscious of my surroundings.

The next morning she learned that her mother had died at 2 a.m."

(Ur boken "The Mediumship of Mrs. Leonard" av Suzy Smith, 1964, citerad på denna sida)

Jag tycker särskilt om detta "She gazed down on me for a moment, seeming to convey to me an intense feeling of relief and a sense of safety and well-being".

Återigen, hur förklarar sådana skeptiker detta, som inte tror på "andevärlden"? Det finns förresten otaliga sådana här berättelser, alla kan inte vara fake. Gladys Osborne Leonard har också bevittnats vara ett väldigt ärligt medium, som lät sig undersökas av vetenskapsmän med otrolig noggrannhet.

2018-08-24 @ 18:31:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kroppsteologi del 2: En underlig paradox

Det är en underlig paradox att civilisationen badar i lyx och överflöd, till synes hedonistisk, men förtrycker kroppen och allt det djuriska och håller det i slaveri, tvingar kroppen upp på morgnarna till 8 timmars slaveri 5 dagar i veckan. De vilda djuren däremot,

lever i djup fattigdom och askes, till synes antihedonistiska, men bejakar kroppen och det naturliga och djuriska, och går inte i något jobb, utan lever i stor frihet och spontanitet, följande sina naturliga instinkter, helt utan slaveri. Detta är en av de underligaste paradoxer vi har. Och det är en paradox som säger mycket.

2018-08-24 @ 14:29:00 Permalink Askes Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om hur tunga bevisen för många paranormala fenomen är

Det finns många ateistiska vetenskapsmän som erkänt existensen av många paranormala fenomen, såsom telepati, utan att köpa andevärldshypotesen, livet efter döden. En sådan är den store psykologiprofessorn Hans J. Eysenck. Detta säger något om hur tunga bevisen är för många paranormala fenomen, och finns de, är inte steget långt till att börja tro på livet efter döden också.

Eysenck skrev 1957:

"Unless there is a gigantic conspiracy involving some thirty University departments all over the world, and several hundred highly respected scientists in various fields, many of them originally hostile to the claims of the psychical researchers, the only conclusion the unbiased observer can come to must be that there does exist a small number of people who obtain knowledge existing either in other people's minds, or in the outer world, by means yet unknown to science."

2018-08-24 @ 14:24:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om att be i gathörnen

I Bergspredikan i Matteusevangeliet säger Jesus i kap. 6, femte vers:

"Och när I bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och bedja, för att bliva sedda av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut sin lön."

På Jesu tid var det en stolthet att visa att man bad, då märkte folk att man var en andlig person, trodde man. Inte bara trodde, det gav faktiskt status i andras ögon. Idag gäller inte Jesu ord, ty idag är läget det rakt motsatta; den som står i gathörnen och ber så att andra märker det, anses för en galning, och det är en skam, upplevs som pinsamt. Därför skulle jag säga att idag gäller något i stil med: Heder

åt den som vågar stå i gathörnen och be, och riskera att bli ansedd för galning.

Jag såg en gång i Helsingfors en muslimsk yngling som förrättade sin tidebön mitt på tågstationsperrongen, med ansiktet vänt mot Mecka. Den frimodigheten och bristen på skam över sin religion, gjorde djupt intryck på mig, jag ska aldrig glömma det.

2018-08-24 @ 14:12:00 Permalink Naturlig andlighet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om utsikten över sanningen från samhällets botten

Jag har skrivit tidigare här på bloggen att det är på samhällets botten man snubblar över sanningen, ty sanningen lever på gräsrotsnivå, alltid, det är där livet finns, endast där. Detta har varit min glädje många gånger i mitt hemlösa liv, där jag varit på botten av botten, som hemlöst psykfall riskerande tvångsvård. Det finns en glädje i sanningen som förundrar mig, och jag önskar att media visste om detta.

Vad man särskilt lägger märke till genom att leva på botten av allt, är var kärleken finns, och jag kan säga er var jag fann den genom att leva gatubarnsliv; inte hos kyrkorna, inte hos akademierna, inte hos människorna på gatan, utan hos hundarna. Hundarna var de mest levande och kärleksfulla varelserna som gick på Stockholms gator, detta var inte svårt att upptäcka, och mig tog de så till sig att jag upplevde mig adopterad av dem. Fortfarande känner jag samma sak (dvs. att hundarna är de mest kärleksfulla på gatan), men inte lika starkt, då jag är mera civiliserad nu.

2018-08-23 @ 17:35:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Terence McKenna om apokalypsen

“The apocalypse is not something which is coming. The apocalypse has arrived in major portions of the planet and it’s only because we live within a bubble of incredible privilege and social insulation that we still have the luxury of anticipating the apocalypse. If you go to Bosnia or Somalia or Peru or much of the third-world then it appears that the apocalypse has already arrived.””

(Terence McKenna, från denna fina sida, citat nr. 62)

Min kommentar: lär vara ännu sannare idag, detta sades för flera decennier sedan.

“We are so much the victims of abstraction that with the Earth in flames we can barely rouse ourselves to wander across the room and look at the thermostat.”

(McKenna från samma sida, citat nr. 37)

Min kommentar: Medias slöhet när det gäller att bevaka det viktigaste, miljön och klimatet, själva planetens tillstånd, är "mind-boggling", helt ofattbart. Likaså de civiliserades ointresse för sånt i största allmänhet.

2018-08-23 @ 17:22:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Terence McKenna om vår existens på jorden och livet efter döden

“The purpose of life is to familiarize oneself with this after-death body so that the act of dying will not create confusion in the psyche.”

(från denna fina sida, citat nr. 17. Se också citat nr. 32, den är så fin)

"During the interview he (Terence McKenna, min anm.) made a witty comment about this reality being the lowest of the low, and there's so much to look forward to after death."

(från denna diskussionssida)

"In my highest state, I have had the insight, which I will convey to you without saying it´s true, that this is the most limited form of existence you will ever know, you can´t be deader than this. This is the bottom line, and, so, the good news is; it´s only up"

(från detta youtubeföredrag)

Min kommentar: Det är intressant att höra detta från psykonauten McKenna, som experimenterat så mycket med sitt medvetande. Hans tankar här rimmar väl med min mikrolivsfilosofi, att vi är på utflykt från hemmet, en tung och svår utflykt, för att lära oss saker, och hemmet är atomernas andevärld, det kosmiska medvetandet, där vi kommer tillbaka till vår urnatur, vårt naturliga tillstånd, som är den stilla, eviga glädjen och den relativa osårbarheten och tryggheten och den oändliga rikedomen i andevärldens Eden.

2018-08-23 @ 16:34:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite kroppsteologi

Man kan lära sig av hundarnas stora andlighet, som är väldigt fysisk, att en andlig människa inte är en som har besegrat det fysiska och gått bortom det, utan en som är mer fysisk än vanliga människor, eftersom det andliga är det fysiskas djupdimension, är i det fysiska, bor i naturen och det fysiska som dess själ och levandegörare. Det blir då inte att man besegrar, underkuvar och underkastar kroppen under sig, utan att man lever i harmoni med den istället, gör den mera hel och levande och verklig.

Den kristna kroppsteologin (som Ola Sigurdsons kroppsteologi) håller på att närma sig detta mer och mer, och börjar uppvärdera kroppen efter millennier av kroppsförakt.

“Matter is not lacking in magic, matter is magic.” (Terence McKenna)

2018-08-23 @ 15:28:00 Permalink Hundarna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Parapsykologen Charles Richets ord, som jag känner igen mig i

Min inställning till min mikrolivsfilosof kan sammanfattas med parapsykologen och nobelpristagaren i fysiologi/medicin 1913, Charles Richets ord om sina parapsykologiska teorier:

"Om jag betraktar den hypotesen som avgjort att föredra framför andra, så är det inte därför att jag tror mycket på den. Långt därifrån. Jag förstår hur skröplig den är, och löjlig, och nästan lika löjlig som de andra. Men vad är att göra? Har vi någon bättre?"

(citerat i Olle Holmbergs bok "Den osannolika verkligheten. Minnen och intryck av parapsykologi", 1968)

2018-08-21 @ 17:49:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om djurs parapsykiska förmågor

"Inte ens de bästa av Rhines och Soals medier, säger han (Vassiliev, min anm.), kan i fråga om parapsykisk förmåga mäta sig med en hund eller en insekt."
(Olle Holmberg i boken "Den osannolika verkligheten. Minnen och intryck av parapsykologi", 1968)

Detta citat drar mig till minnes att jag läste nån gång att en hund som hade gått vilse 200 km från sitt hem, lyckades finna hela vägen tillbaka till sitt hem, helt ensam (se en liknande historia här). Och det får mig också att tänka på den ofattbara orienteringsskicklighet som flyttfåglar har, tänk när de flyger över medelhavet till Afrika, och det är mulet så de inte kan orientera sig efter stjärnorna, månen och solen. Jag har också på bloggen sagt att desto mindre varelser, desto mer paradisiska verkar de vara (min förklaring till det; de är mera osårbara och har starkare gemenskap), och jag skulle tillägga, desto mer "parapsykiska". Insekter verkar otroliga, såsom myror och bin, vilken gruppsjäl de har, vilka byggmästare de är, det måste vara mycket "parapsykiska" grejor med där. Men när vi kommer till celler, molekyler och atomer, blir det "parapsykiska" rent hisnande, när man tänker att de, små som de är, tillsammans lyckas skapa något så ofattbart som ett medvetande i en hjärna, som i sin tur kan skapa ofantliga andliga universa i nära döden-upplevelser.

2018-08-21 @ 17:41:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Eckhart Tolle och Alan Watts om döden

"The most sacred thing in life, is death. That is why the peace of God can come to you through the contemplation and acceptance of death"

"Death is not an anomaly, or the most dreadful of all events, as modern culture would have you believe, but the most natural thing in the world, inseparable from, and just as natural as its polarity, birth."

(Eckhart Tolle, från denna fantastiska youtubevideo)

"Death is as positive as birth, and should be a matter for rejoicing because death is the symbol of the liberation."

(Alan Watts i detta youtubeföredrag)

2018-08-21 @ 17:13:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andlig atomism och Lebniz monadologi

Kan min atomlära i min mikrolivsfilosofi kallas en slags "andlig atomism"?

Min andliga atomism har vissa likheter med 1600-talsfilosofen Gottfried Wilhelm von Leibniz monadologi. Verkligheten består enligt Leibniz av ett obegränsat antal monader, monaderna är tillvarons minsta beståndsdelar, och dessa påminner litet om atomerna. Så menar han t.ex., enligt Wikipedia att "Varje sammansatt organism består av ett antal monader med en centralmonad, vilken hos människan kallas själ." Alldeles nyss (se här) skrev jag om hur människans centrum är en atom, centralatomen. Leibniz menade att varje monad representerar alla andra monader i universum, vilket påminner lite om min teori att varje atom ingår i "atomernas kosmiska community", dvs. "Gud", och har genom detta kontakt med alla andra atomer, lite som en parabolantenn har kontakt med olika TV-kanaler. Leibniz monader är alla själar, medvetna varelser. Alltså Leibniz trodde att allting är besjälat, eftersom allting består av monader. I min atomteori är också varje atom levande och medveten och intelligent, ja mer än människan.

En dansk artikel om Leibniz monadlära finns här.

2018-08-21 @ 15:48:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Schamaners syn på psykiskt sjuka

Schamaner i Afrika ser psykisk sjukdom i en människa något som signalerar "the birth of a healer", och de är shockerade över hur civilisationen behandlar psykiskt sjuka. Läs mer om det i artikeln "According to Shamans, Mental Illness Is Something Else Entirely".

2018-08-21 @ 15:23:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

En datormodell förutspår civilisationens kollaps

En datormodell förutspådde på 70-talet att 2020 kommer läget i världen att bli mycket kritiskt, och 2040 kommer civilisationen att kollapsa för gott. Se artikel om det här. Citat från artikeln: "At this stage, around 2040 to 2050 civilized life as we know it on this planet will cease to exist."

Känns rätt så realistiskt, med tanke på vad jag har skrivit här på bloggen. Inte för så länge sen sa jag till min flickvän medan vi gick på Söder, att 2050 kommer Stockholms gator att stå tomma.

Nämnas kan också att datormodellen låg till grund för ekoklassikern "The limits to growth", Rom-klubbens rapport 1972. Dessa modeller har uppdaterats nyligen, och de håller måttet fortfarande. Läs om detta här.

2018-08-20 @ 19:03:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Förhållandet själ-kropp och Swedenborgs korrespondenslära. Och något om ångesten.

Förhållandet mellan själ och kropp är ett stort mysterium. Har du någonsin tänkt, när du har ångest och det känns som ett öppet sår i maggropen, att hur kan detta gå till utan att det är något verkligt fysiskt sår där? Läkarna kan aldrig finna något fysiskt sår, om de söker. Och har du kanske gripit efter teorier om "astralkroppen", "smärtkroppen" och liknande? Att vår själ liksom också har en kropp? Det ligger nära till.

Swedenborgs korrespondenslära kanske kan komma oss till hjälp här, läran om att det finns en andlig motsvarighet till allt det fysiska och materiella. Eller min mikrolivsfilosofi, där jag menar att all materia har en andlig sida, även atomerna i stenarna och i vår kropp, och att det är in i denna andliga sida vi går efter döden. Kan inte det vi kallar själ eller ande i människan, i själva verket vara människokroppens drömsida, andliga motsvarighet? Kan det förklara varför ångesten känns i magen? Men det är antagligen inte från cellernas och atomernas andliga sida som smärtan kommer, utan från det som vi känner som "oss" i vår kropp, och detta jag är liksom i kontakt med alla cellerna och atomerna i hela vår kropp, därför känns ångesten i magen. Vi är inte vår kropp, utan vi är det "jag" som besjälar vår kropp och samlar den till en organisk enhet. Men vårt "jag" är inte en kropp med utsträckning i rummet, utan är till sin innersta kärna en atom i vår hjärna, centralatomen, som lever ut genom resten av vår kropp. Denna atom står i levande, stark kontakt med alla andra atomer i vår kropp, och samlar dem till ett helt, som "centraldatorn för vår kropps internet", som centralatomens ande skriver på, i gemenskap med "Gud", "atomernas kosmiska community", och där alla andra atomer i kroppen är de övriga datorerna, och internetet är vårt "jag", för att använda en liknelse. Precis som internet inte har utsträckning i rummet, har inte vårt "jag" det heller. Men internet hålls vid liv av datorerna.

Angesten härrör inte från centralatomen, som är paradisisk, utan från vårt "jags" möte med vår kropp och omgivningen, det har uppstått komplikationer i hur detta jag lever ut i kroppen och omgivningen. Ångesten är inte minst ett relationellt problem, det är något som är fel i mina relationer med omgivningen, och med omgivningens relationer till varann och mig. "Världen är sjuk", så att säga.

Kroppens celler och atomer har inte heller ångest själva, inte heller de som finns i maggropen, men de får signaler om ångesten från hjärnan, och arbetar på vår läkedom. Atomerna och cellerna i vår

kropp är som änglar som hjälper de fördömdas andar till frälsning. De är själva saliga, men känner dock medlidande.

En gång skall vi för evigt gå in i deras skara, och bli som dem, saliga och fulla av medlidande och arbetsvilja för världens salighet.

2018-08-20 @ 18:55:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Urfolken sysslar med skogsträdgårdsodling sedan gammalt!

Urfolken sysslar med skogsträdgårdsodling sedan gammalt! Se denna artikel. Och läs detta citat extra noga: "He also believed much of North America was covered in human-made food forests before the Europeans got here."

2018-08-19 @ 13:34:46 Permalink Skogsträdgårdar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomerna är gjorda av ljus

"Eminent physicist, David Bohm, viewed all matter as "condensed" or "frozen light." Physicist Stephen Hawking once stated ,"When you break subatomic particles down to their most elemental level, you are left with nothing but pure light." (Kevin Williams på denna sida)

Rimmar väl med min mikrolivsfilosofi!

2018-08-19 @ 13:33:10 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andevärldens två huvudtillstånd

Precis som kroppen har två huvudtillstånd, sömn och vakenhet, har också andevärlden, andekroppen, två huvudtillstånd - den sovande andevärlden, drömmen, och den vakna andevärlden - det man upplever i ut ur kroppen-upplevelser och nära döden-upplevelser. Skillnaden är ofantlig.

2018-08-18 @ 13:02:02 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sagolika låtar

Den här och den här låten av Soweto är så vackra att man bara av det måste ana att det finns en gudom där bakom.

2018-08-17 @ 13:01:08 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mitt råd till nybörjare på den andliga vägen

Budskapet om att kasta av "civilisationens" ok och bli helt sig själv och släppa fram sin innersta natur, som jag predikat i min djurism, bör användas med stor försiktighet när det gäller sådana som har gjort Babylon till sin andra natur, ja den natur i dem som de känner sig mest hemma i. Om de släpper sig, blir det bara destruktivitet och kriminalitet. Mitt råd till sådana är att de antagligen bör gå den traditionella "frälsningsvägen" genom kyrkan och religionen först, eller helt enkelt att de måste börja med att "härma" Jesus och helgonen, utan inspiration, enbart för att det är rätt. Dvs. ha en tid "under lagen", som pietisterna lärde, som "lagträlar", tills inspirationen och kärleken kommer. Med "lagen" menar jag här den moraliska, inre lagen, inte den yttre, inte Sveriges lag och yttre moraliska föreskrifter, som ofta är fördärvade. Nej, samvetslagen är vad man bör börja med, det lilla man har kvar, stärkt av det yttre ordet men ändå fristående från det. Om man inte börjar där, kommer man ändå bara att följa yttre moralregler och -lagar som passar ens babylonnatur, alltså Babylons lagar. All andlig utveckling tar sin början med att samvetet väcks, så att man börjar söka "Gud". Utan denna början är den andliga resan omöjlig (tänk på Kristen i Kristens resa av John Bunyan).

2018-08-17 @ 12:40:00 Permalink Babylon Kommentarer (0) Trackbacks ()

Människan kan aldrig bli ett verkligt helgon

Blir människan verkligen god när hon kastar av sig civilisationens ok och blir sig själv, släpper fram sitt innersta? Jag har en del erfarenhet av detta, som en som har gjort detta, och min erfarenhet är att man inte blir något helgon direkt, utan man blir ekologisk, en vildmänniska, en skogsmänniska. De vilda djuren i skogen verkar

inte heller vara några helgon (tänk på hur de äter varann och deras maktkamper och kamper om honor), men de är just det de ska vara för att bli så nyttiga som möjligt för ekosystemet. Detta blir också människan när hon kastar av sig civilisationen.

Att man inte blir något helgon, är nog inte för att man inte är god innerst inne, utan för att man lever så långt borta från "hemmet", atomernas andevärld. Atomerna är helgon, så helgonlika man kan bli. Det måste dom också vara för att kunna skapa vår värld så fantastiskt som de har gjort. Men vi människor lever i en så brusten verklighet *, på utflykt från vårt rätta hem, så långt borta från detta, att det inte finns några helgon bland oss, och nog aldrig har funnits, i alla fall inte på samma sätt som hos atomerna (man talar aldrig om de katolska helgonens synder, som t.ex. kan ha varit att ha hotat med helvetet). Däremot kan vi vara ekologiska, lika mycket som de vilda djuren i skogen, så att vi blir maximalt nyttiga för ekosystemet. Men kan vi undvika gräl, dödandet av djur och växter, självöverskattning, felaktiga, destruktiva tankar, falska läror och falska förutsägelser? Nej, det kan vi nog inte, vi har inte atomernas rena, enkla gudomlighet. Men den ekologiska godheten kan bli maximal, så att vi inte förstör utan berikar ekosystemet, precis som de vilda urfolken och de vilda djuren , och det är rätt mycket godhet, bara det, så låt oss inte förtvivla! I vilket fall som helst tror jag vi gör mera gott för helheten om vi blir som de vilda djuren, inte som de katolska helgonen, som ofta var civilisationsskapande mitt i deras helighet (och civilisationen är Babylon, förtryckets och livsförstörelsens centrum). De missade inte sällan det viktigaste, solidariteten med naturen och djuren, basen för allt, detta kommer så sällan fram, men i den bästa asketismen skymtar man det, hos Franciskus av Assisi skymtar man det, även om han inte medvetet förespråkade att vi skulle göra oss av med civilisationen och återgå till de vilda urfolkens livsstil (om sådana tankar förekom, har detta i alla fall inte nått levnadstecknarna). Detta kommer just av att detta aldrig liksom varit ett tema i katolska kyrkan, det viktigaste har inte fått plats där, bara flummiga spekulationer om ett transcendent himmelrike, som aldrig riktigt fått fäste här på jorden, ty då måste katolska kyrkan och civilisationen nedmonteras, och detta var otänkbart.

* ett tecken på hur brusten vår verklighet är, är att vi måste döda för att kunna äta, även vegetarianer dödar - växter. Atomerna har ingenting av detta, de behöver inte äta. Och denna kamp för tillvaron, den söker sig ytterst in i våra relationer, som gräl och strider, något som inte atomerna har heller, tror jag.

2018-08-16 @ 19:42:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Små famlande krafs efter syftet med varför vi är här

(från en kommentar av mig på FB-gruppen "Peak Oil":) Angående syfte, tror jag det finns en slags mystisk, underlig gudomlig plan, som är för stor för oss att greppa eller förstå, och den är så vacker och älskvärd, att vi inte kan greppa det heller. Det är därför vi inte hör om den. Atomerna och Moder Jords själ är denna plans mödrar,

atomernas kosmiska community, som är "Gud". Några glimtar av denna plan har kommunicerats genom de stora religionerna, men de är skymda av och klädda i mytologiskt språk, det enda språk vi kan greppa när vi försöker förstå dessa ting. Men jag har sett paradiset i naturen, i atomerna, detta är varför jag känner att det måste finnas denna plan där. Det finns en oerhört stor intelligens där! Eller för att tala med fysikprofessorn David Bohm: "Kvantfysiken antyder att det finns en kreativ intelligens under det hela, som skulle kunna ha som en av sina grunddrag det som menades med ordet "Gud" *.

I mystika upplevelser har folk stuckit huvudet upp genom molnen och hållit huvudet en stund ovan molnen där solen aldrig skymmes. Så t.ex. Leslie Weatherhead i sin mystika upplevelse, som jag återgett i denna artikel. Men ännu klarare i nära döden-upplevelserna, om än också i mytologisk dräkt. Men hör på följande otroliga nära döden-upplevares ord om sin nära döden-upplevelse: "thinking about it now, it is if I´m dreaming now and then I was awake, then I was awake and conscious. I think they should call it a near life-experience, because it´s more alive than I´ve ever been" (från dokumentären "Life after Death Documentary").

När man tänker på att folk i detta ofattbart lucida, kristallklara medvetandetillstånd, har mött varelser av ofattbar kärlek och ömhet och ljus, då måste vi fråga oss: "Vad är detta?" "Hur är detta möjligt?" "Varifrån kommer dessa varelser?" "Är dessa varelser bara en produkt av vår fantasi?" Även om vi tror det är bara fantasier, måste vi förundra oss över tillvarons gudomliga mysteriösitet och skönhet när vi läser sånt. Inte minst att nära döden-upplevarna verkar skapa hela kosmos inom sig i dessa upplevelser, kosmos som verkar vara helt verkliga, ja mer verkliga än vårt fysiska kosmos.

David Bohm säger också: "De moderna naturvetenskapernas resultat förefaller endast meningsfulla om vi antar en inre, uniform, transcendent verklighet som är baserad på alla externa data och faktum. Själva det mänskliga medvetandets djup är en av dessa." (1)

I min bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (Titel förlag 2010) hade jag med en text som jag ännu känner värmer mig, en poetisk "skogsöversättning" av Johannesevangeliet 1:1-18:

"PLANEN

Begynnelsen

När civilisationen började, reste det sig en Plan bland djuren och hos Naturen. Denna Plan reste sig alldeles i början, samtidigt som civilisationen. En Plan för att besegra civilisationen.

Sedan dess har allting i naturen kretsat kring denna Plan. Ingenting har blivit till utanför denna Plan.

I denna Plan fanns LIV!!, och livet lyste över civilisationen. Ljuset lyste i mörkret, och kunde inte förintas.

Vilden Johannes

En apa lät sig återfödas som människa inne i civilisationen. Hans namn var Johannes. Han kom för att berätta för människorna om detta ljus, så att alla kunde återvända till naturen. Johannes var inte själv en apa då han var bland oss, men han berättade om dem, om deras ljus. Och på det sättet lyckades naturens ljus, som upplyser alla, tränga sig in i civilisationen.

Nu befann sig ljuset inne i civilisationen, bland människor som kommit till enbart genom detta ljus - och ändå såg man inte det. Naturen kom till sina barn, men de förkastade sin Mamma. Men alla som ville fick bli hennes barn igen, och födas av henne, inte genom sitt eget beslut, utan genom Naturens beslut: Planen.

Planen förverkligas

Och Planen förverkligades, och blev kött och blod, som levde tillsammans med oss. Och vi såg Planens härlighet, så skön och så sann som om den vore Naturens ögonsten, det enda den var upptagen med. Vi har känt denna överflödande kärlek skölja över oss, våg efter våg. Först kom Moses med sin lag, sedan kom Jesus, apornas son, med sina sköna sanningar. De talade alla om Naturen, som de civiliserade inte kunde se. Men den Ende (Allah), Fadersfamnen, visade sig för oss genom dem. "

Citat slut.

Ja, detta var ett famlande, poetiskt försök att förstå den plan som naturen har för oss, på bibliskt-mytologiskt språk. Djuren vet antagligen något om denna plan, det är väl därför de är så lugna mitt i naturförstörelsen, men de kan inte tala till oss om den, ty de kan inte vårt språk, de tänker inte med ord. Men atomerna har nog viskat ditt och datt till deras själar, hoppets ljuvliga budskap, att naturen kommer att segra till slut, på underliga vägar.

* originaltexten: "Quantum physics would suggest that there is a creative intelligence underlying the whole, which might have as one of the essentials that which was meant by the word 'God'."

(1) originaltexten: "The results of modern natural sciences only make sense if we assume an inner, uniform, transcendent reality that is based on all external data and facts. The very depth of human consciousness is one of them."

2018-08-16 @ 18:23:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (1) Trackbacks ()

En teori om hur civilisationen uppkom

Kan civilisationens uppkomst och framväxt bl.a. och kanske främst, berott på ett särskilt tankefel, där man tänkte att andevärlden transcenderade naturen, hörde till en annan sfär än naturen, istället för att finnas inuti naturen, i naturens djup (såsom urfolksanimister ofta tror, för dem har allting andar, och man lever vidare i naturens

olika varelser), och att man därför tänkte att man nådde upplysning genom att röra sig ovan och bortom naturen och sin djurlikhet, och att man därför byggde ett samhälle och en teknologi som ville häva sig över naturen, och besegra den? I såfall ett i sanning ödesdigert tankefel, vars frukter vi skördar idag genom en förstörd natur och förslavade och fångna djur, ja en förslavad mänsklighet.

2018-08-16 @ 17:52:52 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om "paketfrälsning", och om det paranormala

Jag har lagt märke till att när man förlorar tron på det "övernaturliga" och "Gud", är det ofta som om man köper ett paket, ett färdigt paket där man har rensat ut allt som de troende tror på, ja det mesta som ligger utanför vetenskapen och inte går att förklara vetenskapligt, alla "paranormala" upplevelser. Inte bara Gud går ut genom fönstret, utan också tron på livet efter döden, ofta.

Dock, det finns många ateister som tror på livet efter döden. Så man behöver inte köpa skeptiker-paketet. Detta senare är närmast en slags vetenskapsfundamentalism, andra sidan av den religiösa fundamenta-lismens mynt. Kanske sanningen finns någonstans mitt emellan dessa två extremer, dessa två färdiga, standardiserade paket?

Prästen N.P.Wetterlund (1852-1928) talade om "smetfrälsningen", som var allmän redan på hans tid, dvs. "utanpåfrälsningen", den som bara är yta, inte innehåll, inte går till hjärtat. Jag skulle säga att "paketfrälsningen" är lika vanlig, att man går in i ett färdigt paket och stannar där resten av livet.

När det gäller livet efter döden, så känns det som om de flesta "bevis" för detta inte håller, inte minst mediernas (the psychics). Men det är ett bevis, ett av de vanligaste man finner i litteraturen, som gjort djupt intryck på mig, och som känns som om det håller. Det är historierna där en person sett en vision av en vän eller släktning, just i samma stund som denne vän eller släktning dog på en annan plats, utan att personen som såg henom i visionen visste om dödsfallet, personen befinner sig på en helt annan plats. Det finns talrika historier om sådana händelser. Det känns som om detta inte går att bortförklara. Jag skulle vilja veta hur skeptiker förklarar detta. Föses de bort som blotta anekdoter, utan bevisvärde? Men om det paranormala skall bevisas, kommer det aldrig att ske i laboratorie-experiment, tror jag, ty det handlar om subjektiva upplevelser, om andliga ting, som inte kan reproduceras i laboratorieexperiment. Vi har då bara historier att tillgå.

Därför känns det ibland som om andevärlden leker katt-och-råtta med parapsykologerna, dessa lyckas aldrig fånga råttan, ty hen tillhör en annan existenssfär.

2018-08-15 @ 18:17:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

En nazibödels nära döden-upplevelse

“Consider the story of a former Nazi who hurt people in big ways, by killing them in concentration camps. He had an NDE while he was in a coma. The coma lasted forty-eight hours, but it seemed to him that it lasted a lifetime. He was in a dark cave with Nazi and Roman soldiers who had been responsible for mass killings. After a while, he saw a different part of the place where light was shining, and there were the people he had killed. He wanted to ask their forgiveness. He heard that he had already been forgiven, and that now he only needed to forgive himself. He felt unable do this, and so he was allowed to feel the pain and suffering he had caused each of his victims. Afterward, all these people comforted him. ‘He was bathed in unconditional love; it permeated his entire being.’ Then he awoke from his coma."

(Pages 105-106, in The Gifts of Near-Death Experiences: You Don’t Have to Die to Experience Your True Home, by Sheila Fabricant Linn, Dennis Linn, Matthew Linn)

2018-08-14 @ 18:01:00 Permalink Himmel och helvete
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om katarerna; en återgång till urkyrkan

Jag har tidigare här på bloggen hävdat att naturbarnshelgon som Franciskus av Assisi var vanligare desto längre tillbaka i tiden man går, de har bara ignorerats av kyrkohistorien, eftersom de inte passar där, tydligen. Detta är särskilt sant när man tänker på vandrarpredikanter och folk som levde som apostlarna i urkyrkan. Sådant har så gott som dött ut, och det alltmer desto länge tiden har gått.
Ett tydligt exempel på att detta är sant, är att samtidigt som Franciskus levde, var Europa full av katarer, en gnostisk-manikeisk sekt som tog kraftigt avstånd från katolska kyrkan, särskilt prästerskapet, hierarkin och sakramentväsendet, och återupplivade urkristendomen. De blev fruktansvärt förföljda av katolska kyrkan, inkvisitionen krossade dem, och själva ordet "kättare" härrör från ordet "katar". Det finns ingen katarisk kyrka idag, men man har dock försökt återuppliva deras tro i Sydfrankrike.

Katarerna var uppdelade i två grupper, församlingen och "perfecti", de fullkomliga. "Perfecti" levde som urkyrkans apostlar, som vandrarpredikanter, luffarhelgon, som hade försakat all jordisk egendom för att vandra omkring två och två och ge andlig tröst till lokalbefolkningen. "Perfecti" var asketer, och vegetarianer.

En av de mest rörande sakerna med katarerna, är att de förkastade även katolska kyrkans lära om evigt helvete, och var universalister, anhängare av tron på allas slutliga frälsning, apokatastasis. Detta drag hos dem påminner om att lutherdomens motsvarighet till katarerna - radikalpietisterna (tänk på Lars Ulstadius) ofta var universalister. Ja, att radikalism leder till universalism, är ett vanligt

fenomen inom kyrkohistorien. Det är nästan alltid den förtryckande kyrkliga överheten som tror på evigt helvete, vilket passar hand i handske med den. Urkyrkan trodde inte på denna lära, och detta visste antagligen katarerna.

Katarerna trodde också på reinkarnation, "metempsychosis".

Det fanns katarer både i Italien, Nederländerna, Tyskland och Frankrike, om inte i flera länder. I Sydfrankrike kallades de ofta Albigenser. Bogomilerna på Balkanhalvön är en släktning till katarerna, som influerade katarerna.

När det gäller katarernas gnosticism, så är det debatterat hur långt urkyrkan var gnostisk, jag tror det är rätt klart att de ofta inte trodde på demiurgen, även om Paulus använder beteckningen "denna världens gud", som ibland tolkats som demiurgen. Att tro att en ond gud (Gamla Testamentets gud) skapat världen, som katarerna trodde, och att där bakom fanns en god gud, och att Jesus var utsänd av denna goda gud, är en rörande tro, som säger något om det lidande som måste ha funnits där bakom, vilket förtryck från deras sida som trodde på Gamla Testamentets gud. Ja, jag har inte mycket sympati för den guden, blodig är hans historia, full av tortyr, och är inte den moderna psykiatrin, som jag lidit så mycket av, i samma anda som GT-guden, som inte tål oliktänkande?

Ett intressant faktum är att katarerna inspirerat Simone Weil, den store anarkistiske filosofmystikern.

2018-08-14 @ 17:32:00 Permalink Allas slutliga frälsning
Kommentarer (5) Trackbacks ()

Leo Tolstojs visdom om livet efter döden, och min kommentar

Leo Tolstoj i boken "For Every Day" 1909: "Death is a change in our body, the greatest and the final change. We all experience many changes in our bodies: once we were naked little pieces of meat, then we became infants, then we grew hair and teeth, the teeth fell out and new ones grew, a beard began to grow, then our hair turned gray and fell out, and we were never afraid of any of these changes.

Why are we afraid of the final change?

Because no one has told us what happened to them after this change. But really, when a person leaves our town and doesn’t write, no one says that he doesn’t exist or that things are bad for him where he went. They only say that we have no news of him. It’s the same thing with those who have died: it means only that we know nothing about what will happen to us after this life. But the fact that we can’t know either what will happen to us after death or where we were before this life began only shows that we haven’t been given the ability to know, because we don’t need to know. We know only one thing: our life does not consist of changes in the body, but in that which lives in the body. And the soul lives in the body. And for the soul there is neither a beginning nor and end." (October 30, entry 2)

"If you ask yourself: will I, I separate from all else, I Peter, I John, live after death, whoever believes in the God of love can only answer: if it’s better that there is separate life after death, it will continue, and if not, it will end. If I believe in the God of love, then I can’t fail to think that all He does is the very best, both for me and for all the world." (March 30, entry 1)

"Where do we go after death? Where we came from. There, what we call our “I” doesn’t exist. That’s why we don’t remember where we were and how long we were there. If we return there after death, then after death there won’t be what we call our “I,” either.

Because of this, there’s no way for us to understand what our lives will be after death. The only thing we can say with assurance is that, just as it wasn’t bad for us before we were born, it won’t be bad after we die." (June 29, entry 1)

"We often try to imagine death, the journey there, but it’s impossible, just as it’s impossible to imagine what God is like. All that we can do is believe that death, like everything else that comes from God, is good." (July 30, entry 2)

"When we die, one of two things could happen to us: either that which we consider ourselves transforms into another individual being, or we cease being an individual being and merge with God. One or the other will happen, and in neither case is there anything to fear." (September 29, entry 1)

"People ask: what comes after death? The answer should be: if you truly say, not with your tongue but with your heart: may Your Will be fulfilled on earth and in heaven, that is in both this temporary life and in the eternal life, then there is no point in thinking about what comes after death. Give yourself over to the will of the Eternal Being. You know that He is love, and therefore you can be assured that it will be good. " (December 30, entry 1)

(Alla citat ur Tolstojs samling "For Every Day" 1909, hans sista stora verk)

Citaten hämtad från denna bloggartikel på bloggen "Tolstoj´s ghost"

Min kommentar: Ja, kärleken är hemligheten till vad som händer i livet efter döden, det är tolkningsnyckeln, "Guds" kärlek. Den som har upplevt denna kärlek, och fått tilltro till den, och upplevt att denna är skapelsens innersta väsen, hur skall den människan kunna frukta döden, eller livet, för den delen? Detta är att "bli frälst", att förlora fruktan för döden och livet, så att man vågar leva fullt ut, efter sitt hjärta, istället för att, som det bibliska Hebreerbrevets författare skriver, vara som de som "av fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till träldom." (Hebreerbrevet 2:15)

Man har allmänt antagit att Tolstoj inte trodde på en personlig existens i livet efter döden, utan, som en författare sade, att man "uppgår i allmänlivet". I citaten ovan är inte detta helt klart, han verkar vara agnostisk i frågan, och detta skrev han bara ett år innan han dog, så det måste ges stor vikt. Han verkar överlåta denna fråga till Guds kärlek, och i tillit till den ta emot vad döden har att ge. Vackert! Men jag har svårt att se en kärlek som inte vill sina skapelsers liv fortsätta på något sätt, förintelse i döden känns inte som att det passar med denna kärlek. Så upplever jag det, men

kanske döden gömmer något som jag inte kan föreställa mig. Jag gör dock mitt bästa i att föreställa mig detta i min mikrolivsfilosofi.

Tolstojs ord tröstar en svag själ. Hans tröst känns tillräcklig, så enkelt är det, vi dör in i kärleken, kärleken kommer att bestämma vårt öde!

Min tröst till en sådan, som fruktar döden, är detta:

1) Döden tillhör uppenbart naturen.

2) Naturen är uppenbart något gott.

3) Alltså måste döden vara något gott.

4) Folk som lever närmare naturen verkar vara lyckligare än de som lever fjärran från den, tänk på de vilda urfolken.

5) Vi går tillbaka till naturen i döden om vi inte levt nära den innan. Både fysiskt och psykiskt.

6) Alltså går vi till en lyckligare existens, eftersom större naturnärhet är större lycka. Vad nu än denna existens skulle vara för något.

"Slumra min vän! Natten skrider.
Kärleken vaktar dig ömt och tyst."

(Ur sången "Nocturne", av Evert Taube)

2018-08-13 @ 18:08:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Är planeten jorden en levande, medveten varelse?

1969 var ett viktigt år för ekologin, då framlade atmosfärforskaren James Lovelock den s.k. "Gaiateorin", enligt vilken planeten jorden är en övergripande enhet och ett självreglerande system. För att citera Wikipedia, så handlade det om "att jordens biosfär effektivt agerar som ett självorganiserande system som strävar efter en balans där livet kan existera". Teorin fick mycket motstånd, men har vunnit mark mer och mer. Det var tendensen till att se jorden som en levande organism som kritikerna slaktade, det luktade spekulativ, flummig andlighet. Lovelock har senare förnekat dessa tendenser i sin teori, men det oaktat har teorin gett ved på bålen för de som dyrkar Moder Jord som en levande, medveten varelse. Dessa har sett Lovelocks teori som något som förstärker deras aningar om vår planets väsen.

Mig har också Lovelock påverkat. Och med min animistiska teori om att allt är besjälat och levande, även atomen, ja i synnerhet den, ligger det nära till hands att anta att även planeterna och solarna i universum är levande och medvetna varelser, med en själ/ande. Ja,

det går inte att undvika denna konsekvens, om man tror på hylozoismen och panpsychismen, som jag gör. Den yngre teosofin har sedan gammalt trott så, och byggt invecklade teorier om planetgudar och kosmiska stjärnegudahierarkier, allt väldigt spekulativt. Jag skall inte gå in på sånt, bara fundera på vad konsekvenserna blir om Moder Jord är en medveten varelse.

Jag tror vår planet är lika gudomlig och paradisisk som atomen, den tillhör liksom samma klass av varelser, bara i makroformat, den är som en gigantisk atomkärna med en elektron, månen, kretsande kring sig. Jag tror den ingår i atomernas andevärld, tredje himlen, Eden, och att den där utgör en andlig planet som vi kommer att leva på i all evighet; "den Nya Jorden". Denna planet är som Swedenborgs "andliga Stockholm", en drömversion av vår fysiska planet, med alla i det fysiska förekommande skogar och städer på sig, även dessa andliga motsvarigheter till de fysiska skogarna och städerna, drömversioner av dessa. Men alla dessa platser, och den andliga planeten själv, är inte platser i rummet, utan tillstånd, vi samlas med likasinnade i olika tillstånd och vår andliga planet är basen, jordmånen för dessa tillstånd, "datorn för vår andevärldsinternet" för att använda en liknelse. Allt som sker i Tellusmänniskornas andevärld sker inuti Moder Jords själ, vi bor i henne som i en livmoder, en gudom, och hon leder oss och ammar oss. Vad leder detta resonemang till? Jo, att vi är ledda och ammade av Moder Jords själ redan nu, och att om det finns en personlig gud, så är planetgudarna och solgudarna, däribland Moder Jord, det närmaste vi kommer en sådan. Urfolk har också vördat Moder Jord som en gudinna i alla tider, och ännu mera solen.

Detta inger hopp med tanke på planetens framtid. Ty antagligen har vår planets själ en plan för hur hon ska rädda mänskligheten och naturen från undergång, och antagligen arbetar hon på denna plan oförtröttligt. Miljörörelsen är hennes verk, och den har antagligen sina rötter i andevärlden, i ekoandligheten, bland annat. Men inte bara miljörörelsen, utan hela religionshistorien, är ett verk av Moder Jords ande, som döljer sig i de religiösa symbolerna på underliga sätt. Inte bara atomernas kosmiska community, utan även Moder Jords ande, döljer sig i gudssymbolen. Och de bibliska löftena om tusenårsriket och ett återupprättat Eden, är ytterst Moder Jords och atomernas löften, och de är därför värda att tas på allvar och hoppas på. Ytterst är det Moder Jord och atomerna som styr utvecklingen, och även om det ser mörkt ut idag, kan nästan vad som helst hända.

Men jag har aldrig hört någon som kanaliserat Moder Jords ande, eller stått i telepatisk kontakt med den. Hon är tydligen en sorts varelse som är för stor för oss, för annorlunda, för att vi ska kunna detta. Men när folk "hör Guds röst" och böner blir besvarade, är hon kanske involverad? Hon talar då mytens språk med oss.

2018-08-13 @ 11:54:00 Permalink Edens lustgård Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kerubteologi del 4: Kritik av Wetterlunds profetiska djursymbolik

N.P.Wetterlund är i det profetiska jätteverket "Andens lag" (1910-1912) en mästare i att tyda profetiskt bildspråk, inte minst olika djursymboler, såsom "keruben" och "vilddjuret", som man hittar i Bibeln. Men när det gäller "vilddjuret", verkar han ofta flippa över till att demonisera det djuriska och naturliga, han börjar tolka "vilddjuret" (som är en dålig översättning, "odjuret" vore bättre) som om det vore djuret i oss, det vilda i oss, som om detta vore något ont och antikristligt. Om djuret i oss är något ont, då är alla djur onda och då är vi hjälplöst förtappade allihop, ty vi är faktiskt djur rent biologiskt. Då ligger frälsningen i att bekämpa vår innersta, sanna natur, dvs. djurnaturen i oss, och då blir det som att återuppliva gamla tiders asketiska kroppsföralt och självplågeri, och ytterst mynnar det ut i gamla gnostiska läror att materien är ond, är själens fängelse, och att målet är att befria anden från materien. Ja, vi hamnar i en skarp dualism mellan ande och materie, där anden är högre än materien, och ska undertrycka och besegra materien.

Wetterlund kunde tala såhär, eftersom han var luthersk präst och fundamentalist, en som inte trodde på darwinismen och evolutionsläran. Med denna, måste vi omvärdera hela djurteologin. Och med ekologins ankomst, måste vi omvärdera begreppet vildhet, och fråga oss om det nu verkligen är så syndigt att vara förvildad i skogen, leva som vilda djur och vilda urfolk. Plötsligt känns det som om Wetterlund vänder allt upp-och-ner, och hädar Guds rena och oskyldiga djur i skogen, ja hädar vår egen urnatur, naturen i oss, "Guds" skapelse i oss. OCh då kommer vi snart på keruberna ju var djur! Hur får Wetterlund det att gå ihop med sitt demoniserande av djuren? Keruberna var inte bara tama djur, ett lejon och en örn fanns med bland dom. Och Wetterlund säger att allt skapat har en kerub inom sig. Är inte detta "djuret i oss", vår rena och oskyldiga djuriskhet? Här slår Wetterlund knut på sig själv, och han lyckas aldrig reda ut trasslet. Men keruberna passar hand i handske med evolutionsläran.

Att säga att det naturliga är något antikristligt, är som att häda. Det är att smutsa ner Guds skapelse och förorena fantasin. Vi gör i det inre det mänskligheten gjort i det yttre - vi förstör naturen. Wetterlunds djurteologi har sina yttre motsvarigheter, han levde i industrialismens tid. Då, innan miljörörelsen hade uppstått, kunde man ännu säga sånt utan att få särskilt mycket mothugg. Idag kan man inte det. Vi har kerubväktare som Pelle Strindlund och Annika Spalde, som antagligen skulle ryta till. Och vi har för många hundar bland oss, kerubväktare även de, paradisiska varelser som dömer våra smutsiga fantasier om det djuriska och naturliga. Kanske Wetterlund inte hade hund? För mig att kalla min flickväns mors hund Jonathans djuriskhet för antikristlig, skulle kännas som en sann hädelse mot Guds rena skapelse.

Om ordet "mänsklig" hade använts på samma sätt som ordet "djurisk", hade det blivit ramaskri, och man hade anklagats för misantropi. Detta trots att människan gjort så mycket ont genom historien, medan djuren är syndfria, oskyldiga och rena.

2018-08-12 @ 15:37:00 Permalink Antikrist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den stilla glädjen; människans naturliga grundtillstånd

Vad är människans naturliga normaltillstånd? Jag vill hävda att det är en stilla glädje * över tillvaron, en tyst mysighet, lätthet, lust att leva, nyfikenhet och frihetskänsla, frihet att förverkliga sig och följa sitt hjärta, kärlekens väg. Det är inte extasen och ruset, nej, extasen är en tillvarons gäst. Nej, den lågmälda, stilla tillfredsheten och lyckan är det som man går tillbaka till när man får leva så som naturen hade menat det. Den är också lätt att upptäcka hos urfolk och hos vilda djur, t.ex. ett andpar på stranden. Visst kommer mödan, lidanden och sorger också i detta tillstånd som gäst, precis som extasen, men när de gjort sitt besök, återgår alltid livet till den stilla glädjen och tacksamheten. Den stilla glädjen bor liksom i våra celler och atomer, de liksom anger grundtonen för vårt liv. Lusten till livet, hoppet och den ljusa framtidstron, tilliten och tillförsikten. Det bor liksom i kroppen.

Antagligen kommer detta att bestå även i livet efter döden, om vi lever vidare, ty vi lever då vidare i det materiella, i atomen, i den atom som just angav grundtonen till vår själ. Den stilla glädjen kommer bara att kännas renare och klarare, eftersom vår kropp är som en sordin för själen. Och vem skulle orka med en evig extas? Ingen. Dock blir extasen antagligen en oftare sedd gäst i andevärlden, då livet blir så mycket rikare och friare.

Eftersom den stilla glädjen är vårt grundtillstånd och naturliga jämviktsläge som människa, kommer detta antagligen bestå i andevärlden, så att permanent olycka inte kommer att vara möjlig där, ty precis som olyckan endast är en gäst, inte vårt grundtillstånd, som människa, så kommer olyckan att enbart gästa oss på andra sidan, mest i form av deltagande i de som människor ännu levandes olyckor. Och den kommer att vara en mer sällsynt gäst, precis som extasen kommer att vara en oftare sedd gäst, ty vi kan inte bli sårade fysiskt som andar/atomer, och de saligas skara i vår andevärld är ofattbart långt större än de olyckligas (räkna atomerna), de senare är enbart gäster från världen av människor, djur och växter.

Den smärta man känner som atom (som jag tror alla blir) i andevärlden är medlidandets saliga smärta, barmhärtighetens saliga födslokval, den enda smärta "Gud" känner. Det är en paradoxal smärta, ty det är den enda smärta som inte förmörkar en varelse och gör den olycklig. Det är den smärta som kan lovsjunga "Gud" mitt i flammorna på kättarbålet. Denna smärta är heller inte evig, utan skall en gång upphöra, när den sista själen gått in i paradiset. Och det är en smärta som enbart gästar oss. Den skänker oss också ny glädje, när vi har fött fram den varelse som var medlidandets föremål, ut ur olyckan och in i glädjen, vi korsfästs och uppstår med denna varelse, såsom en mor lider och uppstår med sitt foster på förlossningsbädden.

Trösta dig med detta, du som är rädd för helvete i detta liv och i det kommande. Gör dig av med denna rädsla, den är emot naturen och skapar lagträlar och fariséer, som gör det goda av yttre skäl, inte av

inre, av rädsla för helvete och straff istället för av kärlek till medvarelsen. Begrunda istället den tillvarons innersta kärleksväsen som skapat oss så att den stilla glädjen är vår varelses grundton och naturtillstånd. Detta "väsen" vakar över dig och skall leda dig till den eviga glädjen.

* med det menas en stilla frid och tillfredshet

2018-08-12 @ 15:17:00 Permalink Himmel och helvete
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om ekonomiprofessor Steve Keens förutsägelser om nästa finanskris

Jag har tidigare skrivit här på bloggen (se här) om att vi närmar oss en ny finanskris. Du har kanske tänkt att mig kan man inte tro på, eftersom jag är synnerligen obildad inom ekonomi. Nåväl, tyvärr finns det ekonomiprofessorer som säger det samma, som t.ex. ekonomiprofessor Steve Keen vid Kingstons Universitet i England (ligger i London). Han är född 1953, 65 år gammal, och har hunnit se en del finanskriser. Jag tror jag har nämnt honom här på bloggen tidigare. Men han är en välkänd kritiker av mainstreamekonomin, och gav 2017 ut en bok som hette "Can we avoid another financial crisis?" (se en recension här). Hans svar är nej, det kan vi inte, och många håller med honom, inte minst Peter Schiff, Mike Maloney och Gregory Mannarino, den sistnämnde också kallad "The Robin Hood of Wall Street". I den här youtubevideon för tre månader sedan säger Gregory Mannarino att "A stock market crash is an absolute certainty". Steve Keen sade 2017 i denna artikel att nästa finanskris kommer mellan 2017 och 2020. Isåfall har vi högst ett och ett halvt år kvar.

Jag vet att man aldrig kan spå om framtiden med datum, men, precis som för de troende med datum för Jesu återkomst, kan det trösta en, ge en något att hoppas på tillsvidare, och göra att man förbereder sig. Att hoppas är aldrig fel, är aldrig ett brott, hur orealistiskt det man hoppas på än är. När den rumänske prästen Richard Wurmbrand satt i fängelse under Ceaucescus hemska diktatur, cirkulerade det alltid rykten bland fångarna om att diktatorns styre var i färd med att slås ner och de skulle befrias från fångenskapen. För det mesta var det lösa rykten. Så är det väl också med oss idag som lider under teknokratins och kapitalismens tunga börda.

En finanskris är alltid en andningspaus för den förtryckta vilda naturen. Och man kan hoppas att det blir den sista finanskrisen, som leder till civilisationens slutliga kollaps och naturens och mänsklighetens befrielse. Och sen kan man också hoppas på att kollapsen ska bli snabb, något humansystemekologen David Korowicz tror i denna artikel, men som däremot den store Peak Oil-författaren John Michael Greer inte tror, han tror att kollapsen kan sträcka sig över åtskilliga decennier.

Till er som liksom jag i hopplöshet inför människornas förhärdelse och likgiltighet känner att kanske bara en civilisationskollaps kan befria naturen och mänskligheten, säger jag: "

"Tålamod, en liten tid till måste vi lida under denna tunga börda som heter "kronisk kärleksbrist", "kronisk brist på community"

2018-08-11 @ 14:55:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

En andevärldsmodell

Kan en förklaring till varför varje kultur synes ha sin helt egen andevärld, som om de ofta vore ovetande om de andras kulturernas andevärldar, vara att andevärldarna inte är objektiva, "där ute", utan subjektiva, men inte bara subjektiva, utan subjektiva på det sättet att alla som trott på samma andevärld samlas i mikrolivet (som inkarnerade i atomer och molekyler och celler, jag tror ju att man blir en levande atom till slut) och som människor om de ännu lever som inkarnerade människor, och liksom skapar sin egen andevärld genom att kommunicera med varann och visa sig ömsesidigt för varann, nästan som en egen andevärldslig motsvarighet till internet/facebook för just den kulturen, bara att internet är en svag skugga av denna andevärld? Så att varje kultur liksom har sin egen "andevärldsinternet", där man sällan går över till en annan kulturs andevärldsinternet? Dock, det finns människor som i sin nära döden-upplevelse har sett flera olika kulturers himlar, som t.ex. Mellen-Thomas Benedikt.

Men som jag tidigare har postulerat, att det finns tre himlar i andevärlden, grovt uppdelat, så tror jag också att varje kultur har tre himlar i sin andevärld, och att ju närmare man kommer den högsta himlen, desto mer liknar kulturernas andevärldar på varann, och desto mer ömsesidigt utbyte sker (se bara hur fundamentalisterna i religionerna krigar mot varann, medan mystikerna älskar varann och lär sig av varann över religionsgränserna). Det kan man se också på kulturerna på jorden. Ju mer civiliserade de är, desto mindre liknar de på varann, medan urfolken liknar mycket mer på varann över hela jorden, än mycket civiliserade kulturer (jämför indisk kultur och religion med svensk).

Denna andevärldsmodell kan förklara varför Jehova i Gamla Testamentet verkade vara en stamgud bara för det Israeliska folket, som tävlade med andra kulturers gudar ("du skall icke hava andra gudar än mig"), och varför det samma mönstret ses hos de kristna i Nya Testamentet; Jesus blir deras stamgud. Ja, nästan varje animistisk urfolkskultur verkar ha en egen stamgud, som de anser vara den högste guden, precis som Israel ansåg med Jahve.

2018-08-10 @ 17:23:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hjärtevärmande ljuva och ljusa mystika upplevelser. Och något om Guds försyn

I denna artikel har psykologen och religionspsykologen dr. Ken R. Vincent samlat en del mystika upplevelser med universalistiska (läran om allas slutliga frälsning, apokatastasis) drag. Här kommer ett par av dem:

Följande upplevelse är från Sir Alister Hardys The Spiritual Nature of Man. Study of contem-porary religious experience (1979), och beskriver prästen, Dr. Leslie Weatherheads upplevelse som ung:

"This is the only way I know in which to describe the moment, for there was nothing to see at all. I felt caught up into some tremendous sense of being within a loving, triumphant and shining purpose. I never felt more humble. I never felt more exalted. A most curious, but overwhelming sense possessed me and filled me with ecstasy. I felt that all was well for mankind-how poor the words seem! The word ‘well’ is so poverty stricken. All men were shining and glorious beings who in the end would enter incredible joy. Beauty, music, joy, love immeasurable and a glory unspeakable they would inherit. Of this they were heirs."

I Prof. David Hays bok Exploring Inner Space. Scientists and religious experience (1987), minns en kvinnlig skribent en mystik upplevelse från barndomen:

"My father used to take all the family for a walk on Sunday evenings. On one such walk, we wandered across a narrow path through a field of high, ripe corn. I lagged behind, and found myself alone. Suddenly, heaven blazed upon me. I was enveloped in golden light, I was conscious of a presence, so kind, so loving, so bright, so consoling, so commanding, existing apart from me but so close. I heard no sound. But words fell into my mind quite clearly — ‘Everything is all right. Everybody will be all right.’ "

Sådana ljuvliga upplevelser rimmar väl med min mikrolivsfilosofi, att atomerna är "Gud". Ty atomerna är i allt och ser allt och vakar över oss, och ser till att ingen måste lida för mycket. De är oss närmare än våra egna tankar, och leder oss vist till den eviga glädjen. Det är de som beslutar ytterst över vårt liv och vår död, och kan ta oss hem till himlen om vi inte orkar mer. Och inte minst, de hör våra böner och suckar.

Världens mest kända bönemänniska, George Müller från Bristol (1805-1895), fick 50 000 bönesvar under sin livstid, och han bokförde sina böner och bönesvar, så att han kunde räkna dem. Alla dessa kan inte ha varit tillfälligheter, som en ateist-naturalist skulle påstå.

2018-08-10 @ 15:34:00 Permalink Allas slutliga frälsning Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Wetterlunds sju profetiska världsriken

I N.P. Wetterlunds (1852-1928) profetiska jätteverk "Andens lag" talar han i andra kapitlet, som heter "Vilddjuret", om sju profetiska världsriken, inspirerad av Daniels bok och Uppenbarelseboken i Bibeln. Det första riket är det egyptiska, det andra det babyloniska, det tredje det medo-persiska, det fjärde det macedoniskt-grekiska, det femte det romerska, det sjätte det Wetterlund levde i, och det sjunde det sista, Antikrists världsrike. Det sjätte världsriket är ett försvagat världsrike, p.g.a. att Skökan tämjer "Vilddjuret" *, sitter på det och rider det, men i det sjunde världsriket skall "Vilddjuret" kasta av Skökan och döda det, och framträda i all sin styrka. Detta menade alltså Wetterlund inte hade hänt ännu. Skökan var den fallna kyrkan, den falska kyrkan. Och att "Vilddjuret" ska kasta av Skökan, innebär att kyrkan inte längre kan rida på Staten.

Enligt många bibeltolkare är det sjunde världsriket en ateistisk, sekulär världsregering, ledd av Antikrist, en världsdiktator. Förmodligen trodde även Wetterlund detta, men jag är inte säker (ska läsa vidare i hans bok).

Hur är det då med sekulariseringens historia? Sekulariseringen fick sitt genombrott i Sverige i slutet av 1800-talet, med den religiösa liberalismen, då man fick rättighet att gå ut ur Svenska Kyrkan om man gick in i ett annat godkänt samfund (genom dissenterlagarna 1860 och 1873). Processen fullbordades 1952 då man fick rätt att gå ut ur Svenska Kyrkan utan att behöva gå in i ett annat godkänt samfund. År 2000 skiljdes kyrka och stat i Sverige.

Och hur är det med världsregeringen? Första fröet var 1920, då Nationernas Förbund bildades. 1945 bildades FN. Sedan dess har vi haft en världsregering i praktiken, om än inte formellt, genom att vinnarna av andra världskriget har styrt världen, med USA i spetsen, genom nykolonialism, teknologi, filmindustri, internet och krig (engelskan är världspråket idag, vilket ger den anglosaxiska världen ett klart övertag). Och FN, dock främst USA, är världspolisen.

Hade Wetterlund levt, hade han nog sett det sjunde världsriket i detta. Ty USA är en av de mest destruktiva världspoliser och ett av de mest förtryckande imperier som någonsin funnits, om man ska ta med ekologin och naturresurshushållningen i beaktande.

Jag har varit en förespråkare av ett världsparlament här på bloggen tidigare, och är det fortfarande, det behövs för att lagstadga vår väg tillbaka till naturen och få stopp på miljöbrottslingarna och nykolonialismen. Men jag har sagt att jag är emot en odemokratisk världsregering, vilket FN är idag. Jag är ju anarkist, men menar att vi bara kan avveckla staten genom att gå vägen genom ett demokratiskt världsparlament, som avvecklas när den fullgjort sin uppgift. Att demokratisera FN är således att börja avveckla FN, avveckla Antikrists rike, det sjunde världsriket. Och som jag sagt tidigare på bloggen, är Antikrist inte en person, utan teknologin, teknosystemet. Ja, man skulle kunna säga "kapitalismens och teknologins ande". Wetterlund, som alltid gillade att tolka saker symboliskt, skulle kanske ha gillat en sådan tolkning.

* Som jag sagt tidigare på bloggen, är "odjuret" ett bättre återgivande av grundtextens mening, och är mindre orättvist mot de vilda djuren i skogen, men Wetterlund använder ordet "Vilddjuret", och använder det symboliskt.

2018-08-10 @ 14:27:00 Permalink Antikrist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Indianernas syn på sitt arbete jämfört med de civiliserades

Något som illustrerar skillnaderna mellan indianernas syn på sitt arbete och de civiliserades, är att indianerna fantiserade och drömde om "the happy hunting grounds" medan plogen och fabriken lyser med sin frånvaro i de civiliserades andevärldsfantasier och -upplevelser.

2018-08-10 @ 13:44:59 Permalink Djurisk arbetsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Älvmusiken

Jag skulle vilja höra den musiken,
den stilla evighetsmusiken.
Jag skulle vilja höra den musiken,
det eviga hoppets musik.

Den musik som Gud är gjord av.

O, låt mig få komma till Elysium,
för jag älskar elyseisk musik.
O, låt mig få komma till Elysium,
till den rena, skära, väna Guden.

Den sagornas Gud som jag alltid längtat efter.

Kanske kommer jag till slut till himmelen,
bara för att jag dras till dess musik.
Låt Satan få ha sin hårdrocksmusik,
jag dras till sfärernas musik.

Den älvlika ljusmusik som jag alltid
längtat efter.

(skriven i Veikkola, Finland, 2014)

2018-08-09 @ 17:13:23 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Var är alla naturväsen och luffare?

I gamla dagar var det vanligt att tro på naturväsen, såsom tomtar och troll (man ser det bl.a. i hur de befolkar gamla tidens sagor). Denna allmänna folktro, som jag tror var vanligare ju längre tillbaka i tiden man går, har vissnat mer och mer, och lever mest vidare inom New Age och bland hippien. Den tillhör hedendomen innan katolska kyrkan kom med sina änglar och helgon, och den lever vidare i New Age, som är en slags nyhedendom.

Vad för slags andar är vanligast idag? Jo, änglar bland de kristna och UFO:n bland hippien. Ingendera förknippas med naturen. Det är som om de inte tillhörde naturen, till skillnad från naturväsen. Istället för att tro på älvor tror man på UFO:n idag. De första blommornas änglar, och de andra teknologins änglar. Diametralt motsatta varann. Båda två säger något om den kultur som tror på dem.

Men även bland hippien som tror på naturväsen, är det sällan man ser sådana. Var är alla naturväsen? Ja, jag tror att de inte trivs i civilisationen, vilket andra också påpekat. Deras hem är naturen, och vi har skövlat och förstört naturen.

2012 hade jag en teori om att Guds Ande lämnade mänskligheten 1929, då den stora börskraschen på Wall Street inföll (kraschen var tecknet på att Guds Ande lämnade oss). Ett halvt år efter fick funktionalismen sitt genombrott på Stockholmsutställningen 1930, något som jag tolkade som att Anden lämnade arkitekturen. Och modernismen inom litteratur och konst slog också igenom på 30-talet. Jag har aldrig gillat högmodernismen, utan bara modernismens första trevande försök, såsom hos Vilhelm Ekelund och Edith Södergran, då modernismen mest gällde att man skrev fri vers, vilket jag inte har något emot. Men modernismens kryptiska och normbrott-för-normbrottets-skull sida har jag aldrig gillat.

Min teori om 1929 är visserligen spekulativ, jag tror inte på den helt idag.

Men det värsta ur mitt perspektiv var att teknologin liksom tog över under denna tid, 20- och 30-talet (t.ex. fick radion, TV:n och ljudfilmen sina genombrott på 20-talet). Vägarna fylldes sakta av bilar, vilket var till stor förtret för de talrika luffarna som befolkade vägarna på denna tid. Till slut, på fyrtio- och femtiotalet, kom bilarna att sakta ta död på luffarkulturen, så det knappt fanns några luffare kvar. Under hippievågen på 70-talet, blomstrade luffandet lite upp igen, men dog snabbt ut igen. Bilarna var för talrika. Jag har plågats av bilar på mina luffarfärder, inte minst när mörkret faller och gågata saknas.
Men luffarkulturen dog också ut p.g.a. att det gamla bondesamhället förvandlades till industriellt jordbruk (redan på 1910-talet fick

svenskarna sina första traktorer). Efterhand kunde man inte längre sova i höet i ladan, eller jobba lite på en gård för kost och logi. Detta passade inte det industriella jordbruket. Tomtar trivs inte heller i industriellt jordbruk, det är väl därför de ses så sällan på bondgårdar idag. Fast jag tror inte att naturväsen finns "där ute", utan mer i "det andliga Sverige" på andra sidan, inom oss, i atomernas magiska andevärld.

2018-08-09 @ 14:15:00 Permalink Konst och kultur Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om själssömnen

Det finns en doktrin inom kristenheten som går ut på att själen efter döden sover intill uppståndelsen på den yttersta dagen, då dess slutliga öde avgörs. Den kan sova i tusentals år. Detta kallas "själssömn".

Jag tror inte det är helt så som denna lära lär, men det finns en gnutta sanning i det, att själssömnen är möjlig på ett eller annat sätt, för den som vill det och behöver det. I andevärlden är allting möjligt, allt vi kan tänka är möjligt, allt som går att fantisera, förutom det eviga helvetet, det är inte möjligt även om vi kan fantisera om det (att vi alls har kommit på det säger sitt, indianerna kom inte på det innan de vita kom). Men i princip har fantasin inga begränsningar. Varför skulle inte en viss själssömn vara möjlig? Det kommer otaliga varelser in i andevärlden hela tiden som tappat livslusten, självmördare och åldringar som är "mätta av dagar". De kanske behöver sova sig till ny livslust, i kanske tusentals, ja milliontals år. Om det är möjligt att söva ner personer här på jorden för långa tider (flickvännen Titti föreslog att det borde upprättas sömnkliniker för såna som lider alltför mycket), måste det gå i andevärlden. Så att de får sova så länge de behöver, antingen utan att drömma eller med drömmar.

Tänk såna självmördare som är så deprimerade att de hoppas innerligt att de slutar existera i döden, och så blir de fruktansvärt besvikna när de märker att livet trots allt fortsätter. De känner det som ett evigt fängelse och slaveri att måsta leva vidare, som att de är tvungna att leva mot sin vilja. De har kanske förlorat allt hopp om att få ny livslust. För dem måste det vara en befrielse att bara få sjunka in i medvetslöshet för oöverskådlig framtid, fram tills den dag då livslusten fötts i dem igen, och civilisationen är borta och mänskligheten har återgått till paradiset. Ja, det finns väl sådana som inte orkar vara med och delta i medlidandet med människorna i civilisationen, som inte orkar kämpa för det goda, de är för fulla av egna problem (vi har många såna bland oss här på jorden). För dessa måste det vara gott att få sova riktigt länge i Guds stora säng, en törnrosasömn, och en vacker dag bli väckt av sin prins.

Ta detta till tröst, du som har tappat aptiten på livet.

Nocturne

Sov på min arm! Natten gömmer
Under sin vinge din blossande kind.
Lycklig och varm snart du drömmer
Flyr mig I drömmen som våg flyr vind.

Fångas igen. Flämtar. Strider.
Vill inte. Vill. Och blir åter kysst.
Slumra min vän! Natten skrider.
Kärleken vaktar dig ömt och tyst.

Sov på min arm! Månens skära
Lyftes ur lundarnas skugga skyggt
Och på din barm o min kära
Täljer dess återglans timmarnas flykt.

Helig den frid hjärtat hyser
Mitt I den virvlande blodströmmens larm!
Slut är din strid. Månen lyser.
Vårnattsvind svalkar dig. Sov på min arm.

(Evert Taube)

Sången kan lyssnas till på youtube, här.

P.S. Visserligen har jag postulerat tidigare att vi alla går in i paradiset efter döden, eftersom vi blir atomer till slut, men kanske även atomers andar kan vara trötta? Det tror jag. De är inte helt osårbara, de lider med oss. Anden kan vara trött, gudomen inom oss kan vara trött. Det paradisiska är att vi i atomernas andevärld alltid får vila ut oss så länge vi behöver. Där finns nämligen inga klockor, tid existerar inte där. Jag tror att det är särskilt vanligt bland de "civiliserade" att ha långa tider av själssömn i andevärlden, och att det är detta som gett upphov till läran om själssömnen bland de civiliserade (läran är vanlig inom lutherdomen), den finns inte bland urfolk, så långt jag vet. Är det detta vi känner instinktivt, när vi upplever att vår gamle döde mor sover i graven?

2018-08-09 @ 13:09:00 Permalink Himmel och helvete
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Naturens andevärld är vårt sanna hem

Jag har sagt tidigare här på bloggen att Naturen är vårt hem. Det stämmer, men det är inte hela sanningen. Inte allt i Naturen är vårt hem lika mycket. Naturens Ande, dess inre, är vårt hem mer än den yttre verkligheten. Det ser man på hur människor söker sig till kulturen för att få tröst, mer till kulturen än till den yttre verkligheten. Kyrkan och religionen, en del av kulturen, är mänsklighetens viktigaste trösteställe genom historien. Men även

kulturen är en del av Naturen, tillhör Naturens Ande. Ja, den naturliga andligheten är vårt sanna hem, och det känner vi när vi hör riktigt ljuvlig musik och läser en riktigt bra bok. Och denna andlighet är inte åtskild från den yttre Naturen, det är att gå in i den yttre Naturens inre, in i Naturens djup. Därför är det inte eskapism att vilja till himlen, ty himlen ligger just i Naturens inre, i själva verklighetens djup.

Det finns många berättelser om folk som haft nära döden-upplevelser som sagt att deras besök i andevärldshimlen var som att komma hem. Här finns några sådana berättelser. En kvinna, Stephanie Arnold, berättar i denna youtubefilm att när hon kom till andevärlden kändes det som om andevärlden var mer verklig än den fysiska världen (många har vittnat om samma sak, t.ex. Eben Alexander *), och den minuten som hon steg in i andevärlden kändes det som att "Här är jag, detta är den verklighet jag har väntat på hela mitt liv!". En annan nära döden-upplevare beskrev det som att "thinking about it now, it is if I´m dreaming now and then I was awake, then I was awake and conscious. I think they should call it a near life-experience, because it´s more alive than I´ve ever been" (från dokumentären "Life after Death Documentary")

I våra jordiska hem, där vi verkligen trivs, vill vi vara resten av vårt liv, intill vår död. Vad sedan med andevärldshimlen, som är vårt hem mycket mer än vårt jordiska hem! Men faktum är att de flesta enbart besökt första himlen, civilisationshimlen, och ändå vill dessa ofta stanna där och inte återvända till jorden. Kanske de vill vara där i tusentals år? Andra himlen, trädgårdshimlen, ekobyhimlen, är så mycket ljuvare än den första himlen, att där vill man kanske vara i milliontals år. Och innersta himlen, sagoskogen, Eden, är så ljuv att man vill vara där i evighet. Så tror jag det är.

En gång när jag rökte cannabis, 2011, ville jag innerligt att jag skulle få stanna kvar i den ljuva känslan för gott. Jag nästan tiggde Gud om detta. Jag tror idag att jag den gången gjorde ett besök i himlen. Det liknar på hur folk har tiggt Gud om att få förbli i himlen när de besökt himlen i nära döden-upplevelser, de har inte velat "återvända till jorden", men varit tvungna.

Att vi dras så till internet hela tiden, som flugor till ljuset, är ett tecken på att internet påminner oss på något sätt om Naturens andevärld, är en svag skugga av denna, precis som flygen är en svag skugga av vår förmåga att flyga och förflytta oss med tankens hjälp i andevärlden.

Ja, kan vi vara säkra då att vi ska få komma till denna lyckliga plats? Finns inte helvetet? Som tröst kan jag säga att schamanismens andevärld hos urfolken inte känner till något helvete (de har tre riken, övervärlden, mellanvärlden (vår värld) och undervärlden, deras "undervärld" har inget med helvetet att göra, alla döda kommer dit, och det är en plats av stor skönhet), helvetet har de civiliserade hittat på och skapat i sin förorenade fantasi. Och jag kan också nämna att Dannion Brinkley, en krigsveteran från Vietnamkriget, hade ett besök i himlen under sin nära döden-upplevelse 1975, inte många år efter hans krigstjänst som krypskytt och lönnmördare, och han blev inte förpassad till helvetet fast han hade tjänat detta ohyggliga krig på förövarnas sida. Då finns det väl nåd för oss också (obehagliga nära döden-upplevelser, som vem som helst, enligt forskningen, kan få, slutar också ofta positivt, enligt forskaren

Nancy Evans Bush)! Jag säger detta inte för att uppmuntra till moralisk likgiltighet, bara för att säga att det finns förlåtelse för de värsta synder, precis som C.O. Rosenius predikade. Den som tar detta till intäkt för att fortsätta kriga och leva lyxliv, den har inte fattat att man med detta beteende fördömer sig själv under denna livstid, även om man sedan får förlåtelse i nästa liv. Ja, man fördömer sig själv till ett glädjelöst liv, ty att göra gott och vara god är den sanna glädjen, erfaret av otaliga helgon, och jag kan vittna om det också.

Annars verkar andevärldar skapas av kulturen, varje kultur har sin egen andevärld, och om det är så, hoppas jag att vi tillsammans kan skapa något mycket vackert i vår fantasi, vilket jag försökt göra i detta inlägg. Vän, du som tror på ett liv efter döden, vill du vara med om detta, och har du måhända några ännu vackrare fantasier?

Men får vi inte tråkigt i andevärldshimlen efter några milliarder år?, frågar du. Ja, tråkighet tror jag civilisationen har hittat på, den finns inte i Naturen, ty Naturen är inte tråkig, det är civilisationen som är tråkig. Det är den civiliserade blaséheten som skapar tråkighet. Och den avgrundsdjupa brist på community som vi upplevt i civilisationen. Vi tror att vår blaséhet på något sätt skulle kunna existera i naturhimlen. Vi projicerar vår tråkighet på Naturen och Naturhimlen. Men iNaturen är allt nytt varje morgon, som de kristna har fått en försmak av när de sjunger att "Herrens nåd är var morgon ny" (se sången här). Om det är så här på jorden, hur mycket mer i himlen, inte minst i tredje himlen!

Och förresten, ett människoliv på 90 år känns som en sann evighet, så vi lever redan i "evigheten", på sätt och vis. Och fråga en frisk gammal människa om hon är trött på livet! Många skulle säga nej, livet har mycket att ge fortfarande, och fråga sedan om hen skulle vilja leva vidare efter döden i all evighet, och många skulle säga ja. Ja, de vill detta så mycket, att de är djupt religiösa och till slut bara väntar på att stiga in i den högre världen där de ska få vara i evighet, bortom alla lidanden. Förvisso har civilisationen gjort att många åldringar tar självmord, men detta ser man inte på samma sätt hos urfolk som inte kommit i kontakt med civilisationen, som t.ex. hos Piraha-stammen, där självmord var ett okänt begrepp, och där även självmordstankar var främmande. Hade man naturligt fått mindre och mindre livslust desto närmare dödsbädden man kom, skulle Piraha-stammen också ha upplevt självmord bland sina åldringar.

* Eben Alexander sade i en intervju följande om sin nära döden-upplevelse: "But what happened to me was, far from being delusional, as real or more real than any event in my life. That includes my wedding day and the birth of my two sons." (Ur denna artikel)

2018-08-08 @ 14:26:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Pietister och andra som vandrade mycket

Radikalpietisten Hans Nielsen Hauge (1771-1824) vandrade 16 000 kilometer på kors och tvärs över Norge, från ena änden till den andra, för att predika en fördjupad kristendom.

Den finske pietisthövdingen Paavo Ruotsalainen (1775-1852) vandrade tiotusentals kilometer runt om i Finland, och om man räknar allt han reste till fots och till häst uppskattas det till 40 000 kilometer under sin livstid. Hans budskap var "Kristuksen sisäinen tunteminen", "Kristi inre kännedom".

"Läkaren och vetenskapsmannen Elias Lönnrot vandrade om somrarna och skidade om vintrarna på 1830-talet, tusentals kilometer i det vidsträkta karelska området från väst till öst och syd till nord, för att teckna ner de muntliga sångerna om Väinämöinen och de andra fornfinska hjältarna i det som kom att bli Finlands nationalepos Kalevala." (Agneta Rahikainen i denna essä)

Det var på den tiden då luffare ännu var vanliga, då var inte luffarhelgon och vandrarpredikanter något konstigt. På samma tid vandrade de barfota heliga dårarna på Rysslands vägar, barfota både sommar och vinter.

Men det finns nyare fall! Som följande:

Peace Pilgrim (1908-1981) vandrade USA runt i 28 år, från 1953 till sin död, för att predika och verka för freden, hon ville inte sluta vandra innan fred hade skapats. Man beräknar att hon gick över 40 000 kilometer.

Här är en wikipedia-artikel om vandrarpredikanter, som jag varit med om att utforma.

2018-08-07 @ 14:16:00 Permalink Heliga dårar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kerubteologi del 3: Om översättningen av det grekiska ordet "zoon" och om urfolks förhållande till djur

Jag har tidigare här på bloggen hävdat att Uppenbarelsebokens fjärde och femte kapitel är Bibelns centrum. Jag skulle vilja gå vidare och säga att beskrivningen av Guds tron är dessa kapitels centrum. Men tronen har vad kanske många fundamentalister inte vill ha där; djur. Fem djur upptar tronen och bär upp Jahve. Fyra djurliknande keruber och ett slaktat Lamm. Gud kan man inte se, även om hans framträdande beskrivs med hjälp av ädelstenar. Men de man kan se, det är djur.

Djur, som har varit så förtryckta i civilisationen! Här häpnar man och förundras över Bibelns radikalitet. Djur får den mest upphöjda position som är möjlig att få som skapad varelse, de som bär upp Jahves tron. Och Guds inkarnation på jorden är ett Lamm, en mänsklig varelse som blivit ett med Gamla Testamentets offerlamm.

Varför har detta inte fått en mer framträdande plats i kristen teologi? Djuren borde skattas mycket högt p.g.a. detta! Men det finns en

orsak. Och det är att man skamligt dolt vad de fyra keruberna är för slags varelser genom att inte kalla dem djur, utan "levande varelser" (Nya Levande Bibeln), "varelser" (Bibel 2000 och Svenska Folkbibeln) eller "väsenden" (1917 års övers.) *. Detta trots att det grekiska ordet som översätts med dessa döljande ord är "zoon", och detta ord har använts för ordet djur på grekiska ända in i vår tid, vårt "zoo" kommer från det ordet, och "zoologi" betyder "läran om djur". På alla andra ställen i Nya Testamentet förutom Uppenbarelseboken i Bibeln brukar alla biblar översätta "zoon" med djur (se här), men inte just när det gäller keruberna i Uppenbarelseboken? Varför? (man ser ju av kerubernas utseende att de är djur!) Jo, kyrkan ser ner på djuren, de passar inte som uppbärare av Jahves tron. Den vill inte heller beblanda sig med hedendomen, som ofta har djurgudar och gudar som är hälften djur och hälften människor. Kyrkan kallar inte keruberna för djur, men när Antikrist/Babylon ska kallas något, då kallas han "vilddjuret" istället för "odjuret" - det senare är en sannare översättning! Dubbel skändning av djuren! Helt upp och ner! När Bibeln upphöjer djuren, skändar kyrkan dem genom att kalla dem för något annat än djur, och när Bibeln vill skända Babylon och Antikrist och kalla dem "odjuret", då kallar kyrkan dem för "vilddjuret" istället för odjuret (odjuret är ett o-djur, ett icke-djur), något som skändar de vilda djuren i skogen något ofantligt! Något är riktigt ruttet här.

Det heligaste stället i Bibeln, Bibelns centrum, är skändat och förvrängt genom förakt för naturen, Guds ljuva skapelse. Tänk hur mycket djurplågeri som skulle ha förhindrats om kyrkan skrivit "djur" istället för "väsende" och "varelse" (och kallat Antikrist/Babylon för odjuret istället för vilddjuret). Och om kyrkan hade sagt med N.P. Wetterlund att det bor en sådan där tronkerub i varje djurs innersta, en varelse som bär upp Guds tron.

Ja, kanske kyrkan inte hade föraktat människans djurnatur så djupt som den gjort, om det inte var för dessa översättningstabbar. Föraktat den med celibat och naturvidrig självplågeriasketism. Ty en av dessa kerubdjur var ju en människa. Även vi bär på en kerub i vårt innersta. Innerst inne är vi paradisiska djur, bakom fasaden av civilisation, men detta är tydligen något att skämmas över.

Det är underligt att jämföra detta kyrkans förakt för djur, som genomträngt hela civilisationen, även många ateister, (och som gör att vi kan plåga minkar genom att hålla dem i små burar på livstid), med urfolkens och schamanernas syn på djur. Faktum är att indianer i Nordamerika har örn- och buffeldanser där de försätter sig trance för att bli ett med de djur vars djurhamnar de dansar i. Och schamaner har totemdjur, kraftdjur, som är djurandar från andevärlden som de har som sina guider och hjälpandar bl.a. i botandet och för sina resor i andevärlden. De har även djurgudar.

Men detta förhållande till djur rimmar med hela urfolkslivsstilen, där man vördar djuren och uppkallar sina barn efter dem, som t.ex. "Bear heart" och "Hjortfot", där man offrar till djurens andar och djurgudarna för att blidka dom när man har jagat och dödat ett djur, ja där djuren anses ha andar som lever vidare efter döden. Kyrkan har istället genom historien ofta förklarat att djuren inte ens har själar, än mindre andar som lever vidare efter döden. En katolsk präst sade till mig i Spanien 2011 att "Djuren är inte personer" när jag försökte få honom att hjälpa mig att stoppa djurplågeri i byn Orgiva i Spanien. I mina öron lät det som hädelse. Filosofen René

Descartes på 1600-talet hädade också, han sade att djuren var själlösa maskiner som varken kunde tänka eller lida (se Wikipedia-artikel om detta här). Och hans åsikter här har haft oerhört stort inflytande på inställningen till djuren. Och han räknas som en stor filosof som alla filosofer pratar om!

Ju längre tillbaka man går i historien, desto vanligare var djurgudar och djuränglar, i alla religioner, även kristendomen, och att keruberna har en så framträdande plats i Bibeln kommer väl av att den är en så gammal religion, att djuren "hunnit komma med", så att säga, innan den andliga döden satte in. Idag har de kristnas änglar vingar; fågelmänniskor, en avlägsen klang av djuränglarna, keruberna, som hade sex vingar, mer lika insekter med två par vingar än fåglar.

Ja, jag föreställer mig liksom att de änglar som stöter i basunen (likt änglarna i Uppenbarelseboken) i vår tids apokalyps är insektänglar, tänk på vad tidningarna skrivit om insektdöden, och vilka domedagsstämningar det har väckt (se vad jag skrivit om detta här).

Ja, i fängelset i Serbien var det små insekter som fungerade som änglar som väckte mig och de andra fångarna i cellen symboliskt med "basunstötar". Mycket av min kerubteologi föddes där och då, bl.a. min teologi kring översättningen av "zoon".

* Den gamla King James bibeln på engelska, översätter dock "zoon" i Upp. kap. 4 med "beast", men de flesta andra engelska översättningarna har inte "djur" där, inte ens så bokstavstrogna översättningar som "Youngs literal translation".

2018-08-07 @ 10:03:00 Permalink Askes Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm om "Jesu återkomst"

Jag drömde inatt att "Jesu återkomst", dvs. "naturens återkomst" sker idag, i vår tid, med exponentiell hastighet. Och när de "utvecklingsstörda" fick sina nutida rättigheter var det ett stort framsteg, ett stort skutt framåt, likaså när jag återupptäckte min tidskrift "Gud och intet mer":s texter om Jesu återkomst (såna finns i den, jag gjorde fem nummer av den 2005/2006).

Kommentar till drömmen: Ett exempel på något som växer med exponentiell hastighet är teknikutvecklingen, såsom datorernas kapacitet. Något som växer exponentiellt, växer först långsamt, sedan snabbare och snabbare, sen kommer den över en tröskel när utvecklingen skenar iväg, och utvecklingskurvan stiger rakt upp i vädret. Det känns som om vi, när det gäller "Jesu återkomst", ännu inte har nått denna kritiska tröskel (kan även kallas "kritisk massa"), men att kurvan kommer att börja stiga rakt upp i vädret en tid efter civilisationens kollaps, när mänskligheten vaknar ur sin

teknoslummer och minns igen att den tillhör Naturen, att Naturen är dess hem.

2018-08-07 @ 09:01:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Fången

(sången som jag sjöng igår i Skarpnäckskyrkan)

(melodi: "Min mor gjette geiter i djupaste dalar", norsk folkvisa. Även sången "I verden du finner ei fred eller vile", norsk andlig sång)

Det sitter en fånge i djupaste cellen,
så ensam och sorgsen och väntar på kvällen.
När natten den kommer han sällskap skall finna
bland drömmarnas andar och trösten förnimma.

Så sällan får fången besök utav andra,
istället så låter han tankarna vandra.
I drömmen han lever, dit når inte muren.
Där sjunger han som näktergalen i buren.

Ett brinnande talgljus han håller i handen
som minner om solen och gemenskapsanden.
Den fången är människan i civilisationen.
En gång skall han nås av den ljuvaste tonen.

2018-08-06 @ 15:54:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om det mest progressiva som det mest konservativa

Det är en underlig paradox att den mest progressiva andligheten i väst - New Age - också är den som bygger på äldst traditioner, nämligen urfolksandlighet och schamanism; det blir en sorts ultraradikalkonservatism mitt i progressiviteten.

2018-08-06 @ 15:47:00 Permalink Kritik och beröm av New Age Kommentarer (0) Trackbacks ()

Uppenbarelseboken kap. 4-5 är Bibelns centrum

Jag skulle vilja gå så långt som att säga att Uppenbarelseboken kapitel 4 och kapitel 5 är Bibelns centrum *. Ingen annan stans i Bibeln beskrivs gudomens innersta, Guds tron, så noggrant och vackert. Och är inte Gud Bibelns centrum? Gud och Lammet?

Jag tror N.P.Wetterlund skulle hålla med mig, som inledde sitt jätteverk Andens lag med att förklara Uppenbarelsebokens fjärde kapitel.

Det finns väldiga djup i dessa texter, mycket naturmystik, och gammal judisk mystik, från både tabernakelmystik och merkabah-mystik. De är fulla av symboler och arketyper. Sagolika.

Intressant att notera är att ett slaktat Lamm står mitt i tronen, där "Gud" ansågs residera. Det slaktade lammet är urkeruben, gudomens innersta i alla varelser, det alla varelser från atomen till människan har gemensamt, och det säger något om att "Gud" inte är skild från sin skapelse, utan lider och känner med den, ja är en slaktad, korsfäst Gud, en lidande Gud, såsom Erling Eidem hävdade i boken "Den lidande Guden" (1922), och såsom Bertil Malmberg diktade:

Men är du maktlös, evigt ett med det
som irrar, jagar och som dör och dör
- och är det denna enhet vilken gör
din gudom och odödlighet;

och är du rösten genom regn och vind
och skrämda händers ängslan, när de smeka
ett älskat väsens alltför bleka
— o alltför genomskinligt bleka kind,

och är du den som till ett helt församlar
tid, kärlek, vissnande och klagoljud
-då är det efter dig jag famlar
och dig jag söker överallt, min Gud.

(Utdrag ur dikten "Gudom" ur diktsamlingen "Flöjter ur ödsligheten" 1941)

Men det är en "Gud" som uppstår till liv genom lidandet, med oss, med sin skapelse. Att ett slaktat lamm står på tronen, innebär att "Gud" är den som ger sitt liv för sin skapelse, går under den och tjänar den istället för att härska över den.

* Jag lovar att Upp. 4 och 5 inte varit bibeltolkningens och kyrkans centrum!

2018-08-03 @ 15:42:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det mindre skapar det större i vår värld

Eftersom det i vår värld är det mindre som skapar det större, åtminstone när det gäller varelser och organiska ting (atomer skapar molekyler, molekylerna skapar celler, celler skapar hjärnor, hjärnor skapar familjer), betyder det att det mindre är mer gudomligt och intelligent än det större, ty skaparen är alltid mer gudomlig och intelligent än det den har skapat.

2018-08-03 @ 13:14:24 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vilken tid i historien jag helst skulle ha velat leva i

När jag tänker på i vilken tid jag helst skulle ha vilja levt, i historien, måste det bli, förutom förstås i mänsklighetens barndom, då vi var människoapor (och på stenåldern innan civilisationens uppkomst), början av 1900-talet. Jag skulle ha velat vara en ung man full av hopp och framtidstro, kring 1910-1914, strax innan första världskrigets utbrott, då allt såg så ljust ut och kulturen ännu var full av hopp. Inte utan orsak. Kulturen, både den andliga och den sekulära, nådde en sorts klimax runt denna tid, för att sedan förmörkas av världskrigen och modernismen, urbaniseringen och teknologin, ja även av fascismen och kommunismen. Tecken på detta klimax finns överallt i världen på den tiden; religionsfriheten hade nyss fått sitt genombrott, i slutet av 1800-talet med den religiösa liberalismen och frikyrkorörelsen, kvinnorörelsens genombrott (inte långt efter, 1919 och 1921, får kvinnor politisk rösträtt), väckelsen i Wales 1904-1905, som inspirerade till pingstväckelsens genombrott 1907 (som var annorlunda i början, mer som helgelserörelsen) helgelserörelsen var i full blom och dess Keswickkonferenser hade kommit igång sedan slutet av 1800-talet, helgelsemystikern Watchman Nee, Kinas husförsamlingsrörelses pionjär, var en elvaårig pojke i Kina, heliga dårar och luffarhelgon som Sadhu Sundar Singh och David Petander vandrade ännu på vägarna under denna tid, kanske de sista sådana i kyrkohistorien (framsteg, någon?). Budmystikern N.P.Wetterlunds profetiska jätteverk Andens lag kom ut 1910-1912, den store evangelisten Frank Mangs var i sjuttonårsåldern, mystikern Hjalmar Ekström började verka, poesin var ännu utsökt, ja om inte på sin topp, tänk på Gustaf Fröding, som ännu levde då, Heidenstam och Karlfeldt, Jacob Tegengren, Vilhelm Ekelund, Edith Södergran, Pär Lagerkvist, Dan Andersson, Gunnar Björling, Bertil Malmberg och Stefan George. Johannes Müller, den naturfromme filosofteologen, var i full verksamhet, Nathan Söderblom, Sveriges kanske finaste ärkebiskop någonsin, var i full verksamhet, den mystika Flodbergskretsen blommade, den mystika Bergmanskretsen likaså, två mystika vänkretsar av oerhörd betydelse, Waldemar Rudin, en av Bergmanskretsens viktigaste gestalter, levde ännu, liberalteologin hade fått sitt genombrott, psykoanalysen hade fått sitt genombrott med Freud, som var full verksamhet, det gamla bondesamhället levde ännu, bilarna hade ännu inte riktigt hunnit förstöra vägarna, utan man åkte ännu mest med häst och vagn, och följaktligen fanns det en massa luffare kvar på dem, E.J.Ekmans "Evangelii fullhet och de ändlösa straffen", en universalistisk klassiker, hade nyligen

(1903) utkommit, och debatterades, Mathilda Wrede verkade och tröstade fångar, Leo Tolstoj levde ännu och tolstojanismen blomstrade, Mark Twain levde ännu, församlingen Smiths Vänner (min moderförsamling) grundades, i en helt annan anda än den nu är i, D.H.Lawrence framträdde, Rabindranath Tagore fick nobelpriset 1913, Gandhi verkade, J.R.R.Tolkien var i början av 20-åren, Tarjei Vesaas var i tonåren, de andliga sångerna som diktades var mycket vackra, även de sekulära, Simone Weil hade nyss fötts, William Butler Yeats levde ännu, i full verksamhet, Oswald Spengler skrev på "Västerlandets undergång", Emilia Fogelklou hade nyss kommit ut i offentligheten, Johannes Jörgensen hade nyss gett ut sin Franciskusbiografi (det hade Fogelklou också), Elin Wägner hade framträtt, och med henne ekofeminismen, Edgar Rice Burroughs började skriva sina Tarzan-böcker 1914, Frans G. Bengtsson hade debuterat.

Sedan - sedan kom världskrigen och modernismen, och det var som om världen miste tron på framtiden, och mänskligheten förmörkades. Alltsedan dess har tillvaron varit ovanligt grym i världen, inte minst i Tyskland, Sovjet och Kina. Ack, om jag bara hade fått vara med 1914 och bidragit till att första världskriget förhindrades! Varit med och avstyrat ryska revolutionen, kommunismen och fascismen! Men jag kom för sent, nu är det förmörkelsens tid, och nu verkar det som om blott en naturens "domedag" kan få mänskligheten att vända om från den grymhet och tyranni mot människor, djur, växter och natur som jag beskrivit på denna blogg.

2018-08-03 @ 12:58:00 Permalink Historia och kyrkohistoria Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi är kapabla att reparera skapelsen

Om vi har lyckats skapa denna ofattbart komplexa civilisation med alla dess datorer, robotar och internet, då måste vi vara mer än kapabla att restaurera skapelsen, och läka det vi förstört.

2018-08-03 @ 12:15:11 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kerubteologi del 2: Om skapelsens krona och djurens syndfrihet

Som ni säkert har märkt redan, har jag en upp-och-nervänd hierarki när det gäller skapelsen; atomen är gudomens kärna, och ju längre borta man är från dess liv, desto längre borta är man från paradiset. Människan är längst borta. Hon är alltså skapelsens bottennapp och sorgebarn istället för skapelsens krona, det senare har kyrkan ofta genom historien hävdat att människan är. Att människan är skapelsens sorgebarn ser man ock i dag och i historien. T.o.m. vilda urfolk kan vara grymma. Och människans stora "syndighet" kommer just av att hon skulle kunna göra så mycket gott, vara skapelsens vårdare och förvaltare, men är dess förstörare istället, ju mer desto mer hon avlägsnat sig från djuren.

Men blir hon fri civilisationen, och återvänder till paradiset, kan hon göra mera gott än kanske något enskilt djur kan. Hon kan gottgöra en del av mänsklighetens brott, sona det, hon blir en del av Lammet, det slaktade Lammet. Lammet är det rena paradiset i oss, atomen i sin renhet, i och genom oss, då vi blir ett med vår inre kerub. Människan har ett tillfälle att genom sin stora förmåga att göra gott, liksom åka hela vägen tillbaka till atomen och den yttersta kerublikheten, medan hon är människa, något vi kan se hos vissa helgon och martyrer. Når de fram hela vägen, delar de atomens ställning som skapelsens krona, de tilldelas "troner i himlen" ("de 24 äldste"), som är det yttersta tjänandet - att bära upp världen, såsom atomen gör, vara med om det gudomliga skapandet, istället för att förstöra skapelsen. Om det finns människor som nått fram under sitt jordeliv, vet jag inte, men enligt kristen teologi nådde Jesus av Nasaret fram, och fick därför namnet Herre och Messias. Helgonen och martyrerna delar hans slaktade Lamm-natur, som Kristi brud, enligt samma teologi, och kan i viss bemärkelse sägas ha nått fram, åtminstone martyrhelgonen, som offrat mest, älskat mest, i bokstavlig likhet med den mytiske Kristus.

Djuren står närmare paradiset än oss, visserligen, men de har begränsningar som gör att de inte som enskilda individer kan göra lika mycket gott som en människa, däremot kan de det som arter, raser och gruppsjälar, något som nått sin klimax hos hundarna, som i tjänande och i att bära upp människorna och deras naturkontakt, har nått lika långt som helgonen och martyrerna, och hundarna delar följaktligen tronen med dem. Fåren (särskilt lammen) hade denna position på Jesu tid, som heliga djur, de hade nästlat sig in i och smugglat naturens ande in i civilisationen, och offrat sin frihet för människornas frälsning. Därför kallas Jesus "Guds Lamm", och därför offrade man mest får och lamm i Gamla Förbundet (Gamla Testamentet handlar om Gamla Förbundet), t.ex. i Tabernaklet och Templet i Jerusalem. Idag offrar vi främst hundar till fångenskap och väntan, genom den groteska hundavelindustrin. Men Naturen använder dessa brott till att frälsa oss, precis som en kompost använder allt som slängs i den till att producera näringsrik mull. Hundarna är försonare, frälsare, medlare mellan gud och människan, precis som fåren och lammen var det på Jesu tid. Det var ju herdar som först fick höra om Jesu födelse, medan de vallade får i vildmarken, enligt myten, inte utan orsak. Och Mose var herde, och fick sin kallelse att befria Israel, i vildmarken då han vallade får. David var också herde då han fick konungasmörjelsen av profeten Samuel. Mose och David är de viktigaste mytiska förebilderna för Kristus. Idag kanske Gud kallar genom hundarna, kallar folk som umgås mycket med hundar och har sett gudomen i dem. Så fick i alla fall jag min gudomliga kallelse genom att uppleva att jag var adopterad av hundar (jag hälsade ständigt på hundar på gatan, och fick denna känsla efter hand). Så föddes min filosofi "djurismen". Vi skulle idag kunna kalla Kristus för "Guds slaktade Hundvalp" *, eller "Guds fångna Hundvalp" i stället för "Guds slaktade Lamm", utan att det skulle vara hädelse, fast det är det förstås för dem som ser ner på hundar, och inte ser deras messianska kallelse som uppenbarare av Naturen, dvs. "Gud", bland människorna.

Vissa hundraser har utvecklat en sådan kristuslikhet, att det inte går att finna något dåligt hos dem. De har gjort detta som gruppsjälar. Djurens syndfrihet blir kristallklar hos dem, och avslöjar människans ruttenhet och onaturlighet, ja dömer den. Men inte alla djur är lika nära paradiset som de. Djur är ju ock rätt långt ifrån atomens paradis. Men ändå är de syndfria. Varför? Jo, helt enkelt därför att de

inte kan vara annorlunda än de är, de har inte den frihet som vi människor har, de har inte händer att uträtta gott med, som vi människor har. Och de lever helt i sina instinkter och geners programmering, mycket mer än människan. De evolverar istället in i messianska uppgifter som arter, raser och gruppsjälar, men de kan inte annat än följa sin art, ras och gruppsjäl. Detta är deras trygghet, en del av deras paradisiskhet, ty gruppsjälen blir starkare ju närmare atomen man kommer. För sådana finns inte "syndafallets" möjlighet, de är trygga i sin gruppsjäl och i sin arts gudomlighet.

Att skaffa hund är som att offra Kristus en gång till; ett helt liv i fångenskap, relativ sysslolöshet och mycken väntan skapas, som dock är frälsande, ty hundarna "ber" för sina fångvaktare, på djurens underliga sätt, precis som Kristus enligt myten bad om förlåtelse för sina korsfästare. Och kärleken gör att de är lyckliga trots att de har tunga bördor att bära.

Hunden är en strålande kerub på nådastolen i det himmelska templet, och har ock del i det slaktade Lamm som fortfarande offras på det till världens försoning.

Ja, det finns många djurarter som har del i det slaktade Lammet - t.ex. burfåglar, kor, marsvin, grisar, minkar och pälsfarmsrävar (1). De är korsfästa, offrade, allihop, och de suckar och väntar på Guds barns uppenbarelse (Rom. 8:19,22). Den dag då deras messianska uppgift är fullbordad, och de har fått fångvaktarna och bödlarna, korsfästarna att se att de korsfäst Kristus på nytt, så att "alla människor ska se honom, ja också de som genomborrade honom. Alla folk ska gråta för hans skull." (Upp. 1:7). Och vägen dit går genom keruberna, genom det slaktade Lammet - urkeruben - i varje fånget och slaktat djur, ja varje sådan varelse. Det finns ingen annan väg. Den billiga nådens präster finns det gott om, men detta, billig nåd, känner inte kerubfrälsningen till. Vi måste ta ansvar för våra handlingar och för den skapelse vi förslavat och skändat, och uppstå till liv med Kristus och djuren, inte utan dem. Vi kommer aldrig att lyckas bygga ett paradis utanför paradiset, ty keruberna vaktar ingången till Edens lustgård med ljungande svärd (1. Mosebok 3:24), så att vi inte kan äta av Livets träd utanför vår egen inre kerub. Vi måste genom den, vi måste förvandlas och helgas i vårt inre, så att vi kastar av oss den gamle Adams Babylon-natur.

* Vi skulle kunna sjunga "Guds rena Hundvalp oskyldig" istället för "Guds rena Lamm oskyldig" (jag tänker på Psalm 143 i Svenska Kyrkans psalmbok, en mycket gammal och välkänd psalm).

(1) Men dessa har bara inte samma möjlighet att förmedla sin frälsande, messianska kärlek till oss, som hundarna har - och bland hundarna, hundvalparna, de ger mest bland hundarna.

2018-08-02 @ 15:06:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (0) Trackbacks ()

Naturens återkomst i religionshistorien

Spiritismens framväxt i Sverige och världen i mitten av och i slutet av 1800-talet, sammanföll med frikyrkornas uppkomst. 1854 bildades den första svenska församlingen inom baptismen, Sveriges första frikyrka. Det var bara några år efter spiritismens uppkomst 1848 i Amerika, genom systrarna Fox. Är detta en tillfällighet? Nej, ty med frikyrkorna kom religionsfriheten. Och då fick hedendomen livsluft igen, på köpet. Spiritismen är i själva verket en återupplivning av gamla hedniska, schamanska praktiker, om än i en ny form. Det ser man snabbt när man jämför den och schamanismen. Ja, hela New Age-rörelsen, som ytterst har sina rötter i spiritismen och den lite senare teosofin, är i själva verket en återupplivning av den gamla förciviliserade hedendomen och schamanismen (inte bara New Age-grenen modern asatro som ingår i nyhedendomen). Det var obevekligt att detta skulle hända, ty hedendomen hade levt i hemlighet bland "kloka gummor" och "häxor", som vissa av dom kallades, under katolska och lutherska kyrkans tyranniska skräckvälde. När detta välde mjuknade, kom hedendomen till ytan igen, och den har blivit allt starkare sedan dess, ända in i vår tid. Sekulariseringen kan ses som en återgång till hedendom, men utan dess religiösa föreställningar. New Age-rörelsen är bara sekulariseringens andra sida, religion sådan den blir när den utövas i frihet, i eklekticism och myndighet. Liberalteologin är detta fenomen inom kyrkans egna väggar, en sorts New Age-lutherdom (tänk på Lennart Koskinen, t.ex.).

New Age är en slags hednisk naturreligion i sin kärna, och med den, samt med den kyrkliga ekoteologin, har naturen börjat göra sin comeback i civilisationens andlighet, och detta är bara början.

Mycket har hänt på bara 150 år, och mer är att vänta. En tung börda håller på att lyftas av, det kyrkliga förtrycket av den naturliga, frihetliga andligheten, obunden av stela dogmer och kyrkolagar som hela landet måste följa, och detta avlyftande av bördan har ännu inte fullbordats, långt därifrån, ty civilisationen förtrycker oss än, förtrycker naturen än. Men den "naturens återkomst" som jag siar om har en mycket lång historia, som ännu är i sin linda.

2018-08-02 @ 14:07:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomens magiska inre liv

Om atomerna i hjärnan lyckas tillsammans skapa något så ofattbart magiskt som medvetandet, vad då med deras privata inre liv, för sig själv? Det måste vara magiskt det också, påstår jag i min mikrolivsfilosofi, magiskt bortom vår fattningsförmåga. Skaparen är nämligen alltid mer magisk än det den har skapat. Därav min tro på atomernas egen andevärld. Faktum är att atomen rymmer ett helt universum, vars inre kvaliteter aldrig kommer att upptäckas av kall och mekanisk vetenskap, som bara kan utröna det yttre i atomen.

2018-08-02 @ 13:44:46 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag sjunger "Livsflodens sång" på youtube

Här kan ni få melodin till min psalm "Livsflodens sång" som jag sjunger på youtube (flickvännen Titti Spaltro har filmat!), en psalm känns som mitt viktigaste sångbidrag till mänskligheten såhär långt, min filosofi i ett nötskal. Visserligen är ett vers på fel plats, men den duger nog ändå. Jag sjunger den sakta så som gamla psalmer ibland sjöngs av pietisterna i läsarväckelserna (exempel på denna långsamhet, se denna norska psalm på youtube), på finska har man ett ord för detta, "veisata". Jag var i en så meditativ stämning att det blev ovanligt sakta sjunget, men det passar sångens gammalmodiga ande och gamla melodi, dock passar den antagligen inte den amerikanska lovsångsanden i Trosrörelsen, och alla de kristna som har sådan smak.

Här kommer orden:

(Mel. "Herre, la toner rinne", norsk andlig sång)

1. Ut ur det tysta, milda
rinner en varsam sång:
Drömmande om det vilda
:/: liv som ska segra en gång :/:

2. Så har den drömt så länge,
helgonens rad är lång.
Paradisets förhänge
:/: tjockt blev av stadens betong :/:

3. Dock rinner här Livsfloden
än som i gammal tid.
Men blyga återstoden
:/: blivit försiktig i strid :/:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

5. Djurmissionärer länge
arbetat har bland oss.
Så att vi ur det stränge
:/: slavriket kan komma loss :/:

6. Helgonen har sett floden
med sina drömmars syn.
Och sett dess blyga ljussken
:/: skimra vid granskogens bryn :/:

2018-08-01 @ 16:30:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mysteriet med ängeln som romen Marita Mäntyniemi och tre andra såg på samma gång

En av de underligaste grejer jag läst på internet, är den mycket omtalade visionen i Finland av en gigantisk ängel över skogen kl. 11.00 - 11.30 den 22.1.2011, som fyra människor såg på samma gång, däribland romen Marita Mäntyniemi, som vittnade om den senare i offentligheten. Det finns många artiklar om den på nätet, här är en. Ängeln hade följande ord på sin högra vinge: "Viljavainiot valenneet" (på svenska "skördefälten har vitnat"). De fyra människorna skådade ängeln i en halv timmes tid, orörlig stod den där, sedan försvann den. Marita Mäntyniemi talade i tungor under upplevelsen, och upplevelsen fick henne att ta sin tro på mera allvar.

Hur i hela friden ska jag som ateist tolka detta? Jag har grävt lite i denna historia på nätet, och sett vad skeptikerna har kommit med i debatten.

Det visade sig att de fyra människorna som såg ängeln, hade stannat på bilväg 66 som går mellan Virdois och Alavus, och en f.d. lastbilsförare från området, sade i ett diskussionsforum om ämnet, att biltrafiken, och även lastbilstrafiken, är rätt livlig på denna väg kring kl. 11 på kvällen. Åtminstone 15-30 bilar och lastbilar måste ha passerat de fyra under halvtimmen de stod och skådade ängeln. Varför såg inte någon av dessa bilister och lastbilsförare ängeln? Den f.d. lastbilsföraren sade att inget rykte om någon ängel hade cirkulerat i hans lastbilsförar-kretsar, vilket det hade gjort om något sådant hänt. Och varför pratade inte de fyra sinsemellan när ängeln försvann, för att försäkra sig om att det inte var någon privat hallucination? Ja, varför lade de inte upp en plan för att vittna om detta för världen? Varför bestämde de inte sig för att åka tillsammans till någon präst, pastor, kyrklig ämbetsman eller polis för att rapportera händelsen, nästa dag? Jag hade, om jag varit troende, gjort allt jag kunde för att detta skulle lyckas, äntligen ett tillfälle att bevisa andevärldens existens, ja väcka världen till väntan på Jesu återkomst!

Varför tog inte de fyra människorna bilder av ängeln, om det inte var en hallucination? De hade antagligen kamerafunktioner på sina mobiler, det var 2011. Visserligen kom en till av de fyra, under namnet Seppo Jii, och vittnade om upplevelsen i ett diskussionsforum, om det nu verkligen var en av de fyra, och sade att han hade tagit en bild av ängeln, men som han inte fick fram ur telefonen så att han kunde publicera den på nätet. Låter märkligt. Varför kunde han inte ta en bild av bilden i sin telefon, med någon annans kamera/telefon? Eller fungerade inte hans kamerafunktion just då, så att han inte fick fram bilden på telefonen överhuvudtaget? Varför isåfall, varför just då? Låter skumt. Och varför har inte Seppo Jii vittnat i offentligheten i efterhand, tillsammans med Marita Mäntyniemi, och berättat om att han tagit en bild som han inte får fram? Detta vore mycket läckra nyheter, till stor tröst och uppbyggelse för de troende. Varför svek han här, om han verkligen hade en sådan bild? Det har gått sju år sedan händelsen, och ingen Seppo Jii har stigit fram i offentligheten. Han måste väl ha hört om att Marita Mäntyniemi vittnade om saken i Seinäjokis pingstförsamling? Ryktet gick ju överallt, på nätet och bland folk i trakten. Hade han stått vid Maritas sida och vittnat, hade saken kanske blivit en världsnyhet, och forskarna hade strömmat till.

Här finns många gåtor att lösa här (varför måste sådana här saker alltid vara inhöljda i gåtor?). Hur man än vänder och vrider på det, låter det som en grupphallucination. Vissa säger att sådana inte finns, inte har verifierats, men jag drar mig till minnes att Raymond Moody, nära döden-upplevelse-forskningens pionjär och grundläggare, berättade i en debatt med ateister att grupphallucinationer förekommit, för att stödja sin tes om att andevärlden är en objektiv realitet. Jag har också hört om andra grupphallucinationer.

Men det behöver inte vara enbart hallucination, om min teori om andevärlden är riktig, som jag lagt fram i tidigare blogginlägg. Ängeln kan ha varit en verklig varelse, t.ex. en himmelsk atom i någon av vittnenas inre, som projicerade sig utåt på himlen i deras medvetande, och lät alla fyra vittnena få se samma sak genom någon sorts telepatisk-visionär förmedling. Alla är ju förenade i det kosmiska medvetandet, varför skulle inte då flera kunna ha samma vision, samma hallucination? Ja, denna vision är i själva verket en bekräftelse på att det måste finnas ett kosmiskt medvetande.

Denna teori skulle kunna förklara att ingen bild togs och att ingen annan bil/lastbil stannade på vägen för att beskåda ängeln. Att det skulle vara hittepå känns konstigt baserat på den youtubevideo där Marita vittnar i Seinäjokis pingstförsamling. Det känns inte troligt att hon skulle ha ljugit. Och det är inte troligt att hon hittade på att de var fyra som såg synen.

Men om det verkligen var en himmelsk mikrovarelse i någon av vittnenas inre som ville ge världen ett budskap, då är det ett vackert sådant. Orden på ängelns högra vinge ""skördefälten har vitnat" anspelar nämligen på Johannes evangelium 4:35: "Säger ni inte att det ännu är fyra månader kvar till skörden? Men se, jag säger er: Lyft blicken och se hur fälten har vitnat till skörd." Detta har när det gäller ängelns ord tolkats av de kristna i Finland som att tiden är mogen för Jesu återkomst. Men det blir nog inget Jesus-spöke i skyarna, utan en vackrare återkomst, naturens återkomst och Kristusandens, naturandens återkomst i de civiliserade människornas inre. Var det detta ängeln menade? Pingstvännerna har förstås tolkat det enligt sin kristna fundamentalism, och fått vatten på sin kvarn, men andevärlden är symbolisk, och måste tolkas symboliskt.

Men denna syn rimmar helt med min känsla att vi lever i de yttersta tiderna, då naturen och naturanden ska ha sin uppgörelse med mänskligheten, och leda den tillbaka till naturen efter civilisatonens kollaps, som inte är alltför avlägsen.

2018-08-01 @ 14:10:00 Permalink Jesu återkomst Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad är en syn, en vision?

Om spiritisterna har rätt, svävar det just nu en massa osynlig varelser kring dig, där ute i den "objektiva" verkligheten, och att ha en syn är att ens andliga ögon öppnas för en stund och man får syn på dem.

Men varför har då aldrig någon lyckats fotografera eller filma dem på övertygande sätt, även om spiritisterna hävdar att andarna kan materialisera sig, och t.ex. producera "ektoplasma", en sorts andlig materia?

Svaret är att det hela måste vara mer mysteriöst än att varelserna finns "där ute" (det senare är liksom mot intuitionen, det känns konstigt på nåt sätt). Jag har själv tidigare på bloggen lagt fram en förklaringsmodell, genom att anta att atomerna och cellerna har en andevärld, som vi ympas in i i våra andevärldsupplevelser. Varje atom och cell i vår omgivning har en andlig sida, precis som vi, och när dessa förenas och kommunicerar med varann, uppstår ett "kosmiskt medvetande", en "andevärld" som inte är "där ute", utan vi tar in omgivningens andevärld i oss, vi går inte ut i den rent "objektivt", så att vi skulle sväva ut i en parallellverklighet. Således utgör alla de Stockholmska atomernas andliga sida ett andligt Stockholm (andeskådaren Emanuel Swedenborg lär ha besökt ett sådant), och om vi ser vår avdöde farfar i en syn, medan vi vandrar på Stockholms gator, finns han inte "där ute" i luften, utan han är antagligen någon mikrovarelse i sin grav, som genom det kosmiska medvetandet vill träffa dig, och visar sig i en skepnad som du kan känna igen.

Visioner är således subjektiva hallucinationer, men inte enbart detta, utan de kan kommunicera med andra levande medvetanden, vare sig det är atomer, celler, växter eller människor, precis som telepati också är möjligt på liknande sätt.

Detta är alltså en tredje väg, en mellanväg mellan spiritisternas grova, vulgära andetro, och de naturalistiska ateisternas lika grova och vulgära förnekande av allt de inte kan se och fotografera.

Om det inte hade varit för att jag tror att vi lever vidare i mikrolivet, i det fysiska, hade jag måsta tillgripa antingen spiritisternas andetro eller naturalist-ateisternas förnekande, men min mikrolivsfilosofi öppnar upp en tredje väg (hur ofta finns inte sanningen nånstans mitt emellan två extrema åsiktspoler!), som är mera sublim och mysteriös. Något fjärde alternativ kan jag dock inte komma på som förklaring till visioner och syner.

2018-08-01

Något om cellernas andevärld

Jag har skrivit tidigare (här) att cellerna bildar första himlen, civilisationshimlen, och dess änglar. Den himmel där det finns städer och "andefabriker". Kan detta förklara varför kroppscellen påminner om en fabrik, om än i mikroskopisk miniatyr? Cellen är det närmaste till teknologi som vi har i vår kropp.

2018-07-31 @ 16:40:24 Permalink Min mikrolivsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kerubteologi

"Ty evangelium är det ljuvliga budskapet att jag af nåd återfår min förlorade kerubställning..."

(N.P.Wetterlund i Andens lag från 1910-1912, s. 49)

(se vad Wikipedia skriver om keruber, här)

Detta är kärnan i min nya filosofi "djurismen". Keruben är nämligen en "Animal Coeleste", ett himmelskt djur. Wikipedia skriver att keruberna "beskrivs som en blandning mellan djur- och människogestalt". Detta öppnar sagolika perspektiv på Bibeln och kristendomen. Ja, plötsligt får dessa ett sagolikt skimmer över sig, ty keruben är helt central i Bibeln. Jag har skrivit om detta tidigare, här. Plötsligt har älvor och troll och naturväsen en plats i Bibeln och kristendomen. Ja, naturen har plötsligt fått en skimrande plats i dem. Kerubteologin är klimaxet i Bibelns naturmystik. Och kristenheten är svältfödd på naturmystik, denna ljuvliga himmelska spekulation, som förenar himmel och jord och återför oss till våra rötter.

Underligt att finna så ljuvlig kerubteologi hos en kristen fundamentalist som N.P. Wetterlund. Men så finns också keruberna på många ställen i Bibeln, och som bibeltrogen kommer man inte förbi dem. De står där som tolkningsnycklar till att öppna ofattbara skattkammare i den bibliska mytologin. Ja, till att öppna tredje himlen, Eden.

Keruben är djurens urbild och arketyp, ur-djuret. Den är det goda i djuret, allt det himmelska i djuret, det som vi ser särskilt tydligt lysa fram i djurungar och hundvalpar. Ja vi ser det tydligt i varje hund. I de vilda rovdjuren ser vi det dunklare. Men det finns där klart ändå.

Keruben är också det förandligade djuret, djurets ande, gudsgnistan i djuret. Det som ska leva vidare efter döden, och ströva med änglarna i Edens lustgård. Rovdjursnaturen ryms inte med där, lika lite som denna finns i hundvalpar. Den är något yttre. I Eden skall djuret umgås med alla djur i vänskap, såsom Jesaja förutspådde i Bibeln (Jes. 11:6). Och den skall tala med människan och änglarna, på mystiskt vis. Den skall vara tam, men inte av tvång. Den skall vara ”vildtam”. Hundarna i civilisationen är förebilder på Edens djur, hundarna är förandligade djur, som utvecklat stort tålamod, stor mildhet och godmodighet (tänk på en mops eller en labrador), och som följer sina hussar och mattar även utan koppel, oftast. De är tjänare, inte för att människan står över dem, utan eftersom de är större än sina överordnade, ty den som ska vara störst, ska vara allas tjänare, sa Jesus (Matt. 20:26).

Den bibliska kerubteologin får oss att omvärdera vår syn på djuren, och kanske tvätta ordet ”djurisk”, ty även vi är djur och har keruben i oss. Att använda ordet ”djuriskt” som något smutsigt och lågt, är som att svära med könsord, att smutsa ner både djuren och vår egen urnatur som djur. Och vi bör inte kalla Antikrist/Babylon för ”vilddjuret”, som många bibelöversättningar gör, utan ”odjuret” är ett mer passande ord för sammanhanget, som återger grundtextens mening bättre. Det förra ordet får oss att rättfärdiga att tämja, domesticera och hålla djur i fångenskap, men sånt är ohyggligt i

Edens ljus, det är det sanna odjursbeteendet. I Eden finns inget tvång, och tamheten är vunnen av kärlen, inte av galler och koppel. Då blir det alltid en ”vildtamhet”, som med Franciskus av Assisis varg, som följde efter honom frivilligt, vart han än gick, tam av kärlek.

”Vildtamheten” är att tjäna – i frihet och av kärlek – det godas sak. Den är som skogsträdgården som låtits förvilda sig men ändå tjänar djur och människor. Den är som stadsduvan, gatuduvan, som vandrar bland människorna på gatan och gläder dem, i frihet (den skulle kunna vara på vackrare platser!). Vild, men tam.

”Vildtamheten” är kärlekens vildhet och frihetens tamhet. ”Jag vill låta kärleken växa i det vilda”, sjunger Eva Dahlgren i sången ”När en vild röd ros slår ut”. Och den största friheten ligger i kärleken till nästan, i att tjäna henne och det godas sak i frihet, frivillig, spontant, inte förlusta sig i sitt egos njutningslusta och bekvämlighet, vilket är rovdjursmentalitet mot de fattiga. De mest ”civiliserade”, de som ser mest ner på djuren och mest smutsar ner ordet ”djurisk”, är paradoxalt nog ofta de som har mest av det dåliga hos djuren, rovdjursmentaliteten, girigt revirtänk, aggressivitet och oansvarighet för de svagaste i flocken. Deras smutsiga fantasi får dem att projicera sin egen ruttenhet på djuren, en ruttenhet som är tusen gånger värre än den hos djuren, som egentligen är oskyldiga och rena och syndfria. De tycker djuren är dummare än dem. Sanningen är att de är tusen gånger dummare än djuren, som i alla fall inte förstör planeten och ej heller är i fiendskap med sin egen urnatur.

Wetterlund verkar i flera stycken ha låga tankar om vildheten och djuren. Men så var han också präst i Svenska Kyrkan. Men min kerubteologi är delvis hämtad från honom. Han såg keruben i djuret, trots allt.

2018-07-31 @ 16:01:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om "kosmiskt medvetande" och atomens andliga sol

Andevärlden fungerar ungefär som vårt medvetande fungerar nu: Vi har hela kosmos i vårt medvetande, genom att vi tänker på det. Vi behöver inte byta plats och förflytta oss i rummet för att förflytta oss i kosmos i vårt medvetande, vi förflyttar oss enbart i tanken och känslan. Det är detta det "kosmiska medvetandet" handlar om, som jag skrev om här, och det är denna andevärld atomen har, och som gör att den kan vara så levande och paradisisk mitt i sin synbara orörlighet. Ja, hos den är andevärlden starkast och klarast just p.g.a. att den är mest orörlig av allt skapat. Det är nämligen ofta så att ju mer orörligt det yttre livet är, desto mer rörligt och levande är det inre livet, för att kompensera för den inre orörligheten, särskilt om detta inte är tvunget. Våra nattliga drömmar är exempel på detta. 1600-talspoeten Lars Wivallius skrev sina bästa dikter i fängelset, det var där inspirationen var starkast. Jag tror John Bunyan (som skrev "Kristens resa", som anses vara världens mest sålda

utombibliska bok någonsin, i fängelset) och Johannes av Korset (som skrev "Själens dunkla natt" och "Andlig sång" i fängelset) kan vittna om något liknande, och jag också, i min fängelsevistelse i Serbien 2010.

Låt mig ta en bild på det kosmiska medvetandet: Parabolantennen eller den internetuppkopplade datorn kan vara svaga skuggor av atomens förmåga att ta in resten av kosmos i sig, förenas med resten av kosmos i ett kosmiskt medvetande. Atomkärnan är en andlig sol, som är ett mikrokosmos av "Gud", är "Gud i oss", där atomkärnornas kosmiska community är den makrokosmiske "Guden". Jag leker med tanken att vissa människors andevärldsupplevelser tar delvis plats inuti den atom som är deras väsens kärna, och att atomkärnan är den andlige solen i deras andevärld, lite som i denna bild. Sedan kan de ta in andras andevärld, lite som en parabolantenn eller som en dator. Är "tunneln" i nära döden-upplevelsen en färd inåt istället för utåt? Till mindre istället för större? Och är "ljuset i slutet av tunneln" atomkärnans andliga sol?

"Eminent physicist, David Bohm, viewed all matter as "condensed" or "frozen light." Physicist Stephen Hawking once stated ,"When you break subatomic particles down to their most elemental level, you are left with nothing but pure light." (Kevin Williams på denna sida)

2018-07-31 @ 15:26:00 Permalink Andevärlden och det paranormala Kommentarer (0) Trackbacks ()

Psykiatrikern Richard M. Buckes upplevelse av "kosmiskt medvetande".

En helig läsupplevelse i mitt liv, som jag aldrig ska glömma, är den kanadensiske 1800-talspsykiatrikern Richard M. Buckes beskrivning av sin mystika upplevelse 1872 av "kosmiskt medvetande". Den tröstade mig djupt, och betydde mycket för min tro på universalismen, apokatastasis, eller läran om allas slutliga frälsning,. Denna upplevelse kändes så sann, så sann! När jag läser den idag, rimmar den väl med min mikrolivsfilosofi, ja ger den rikligt med näring! Den är en av de vackraste mystika upplevelser jag känner till. Här kommer den, ett utdrag från boken "Cosmic Consciousness" från 1901 (den kan läsas här, gratis):

"All at once, without warning of any kind, I found myself wrapped in a flame-colored cloud. For an instant I thought of fire, an immense conflagration somewhere close by in that great city; the next, I knew that the fire was within myself. Directly afterward there came upon me a sense of exultation, of immense joyousness accompanied or immediately followed by an intellectual illumination impossible to describe. Among other things, I did not merely come to believe, but   I saw that the universe is not composed of dead matter, but is, on the contrary, a living Presence; I became conscious in myself of eternal life. It was not a   conviction that I would have eternal life, but a consciousness that I possessed eternal life then; I saw that all men are immortal; that the cosmic order is such that

without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain. The vision lasted a few seconds and was gone; but the memory of it and the sense of the reality of what it taught has remained during the quarter of a century which has since elapsed. I knew that what the vision showed was true. I had attained to a point of view from which I saw that it must be true. That view, that conviction, I may say that consciousness, has never, even during periods of the deepest depression, been lost."

Det var särskilt följande ord som tröstade mig djupt: "the cosmic order is such that without any peradventure all things work together for the good of each and all; that the foundation principle of the world, of all the worlds, is what we call love, and that the happiness of each and all is in the long run absolutely certain."

Bucke räknade också upp bland upplevelsens karakteristika,

- loss of a fear of death
- loss of a sense of sin

Var det en glimt av atomernas kosmiska andevärldscommunity som Bucke fick här? Anmärkas kan också att många som haft nära döden-upplevelser vittnar att de mist fruktan för döden, se denna artikel.

Behöver det sägas att han inte är den enda som haft sådana upplevelser? Otaliga mystiker har haft det, och droger kan också ge sådana upplevelser.

Man kan också fråga sig om det kosmiska medvetandet har något att göra med psykiatrikern C.G. Jungs "kollektiva omedvetna" med alla dess arketyper. Ty andevärldsupplevelser är fulla av arketyper! Det finns nog förbindelser här, även om dessa två inte är samma sak.

2018-07-30 @ 15:06:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Nådastolen

(Uppenbarelsebokens femte och sjätte kapitel)

Djupt i tillvarons hjärta,
välvd över sagans och mytens ljus:
kristallhavets rena, bjärta
färger och vind av serafvingars sus.
Fyra Djur över det ses trona,
- keruber - och en är av Adamskt snitt,
som har låtit ett blod sig försona,
ett blod av ett Lamm så rent och vitt,
i kristallhavstronens mitt.

Ur det Lammet det ljuder en hänryckningssång,
kristallklart som havet självt.
Profeter sökt tyda det mången gång

då de bortom sig själv har välvt.
Och tonerna helar själv djupaste sår
ja ock i självmördares bröst,
om det eviga Eden de tonerna spår
och de sjungs med sagolik röst.

2018-07-30 @ 14:14:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Läks alla våra själsliga sår i "andevärlden"?

Mången självmördare har nog tagit livet av sig i desperat hopp om att hitta läkedom, antingen genom att sluta existera eller läkas i en andevärld. Och mången själ med kronisk, livslång ångest har nog undrat om sånt läks i himlen.

Jag har tidigare på bloggen hävdat att alla träder in i paradiset efter döden, genom att gå in i sin varelses gudomliga kärna, atomen. Hur kan detta ske med "obotligt sinnessjuka", själsligt trasiga narkomaner och alkoholister? Släpar inte deras trasiga själ efter?

Låt mig förklara. Människan består enligt traditionell kristen psykologi - som jag delvis följer - av ande, själ och kropp (se en kristen klassiker om detta, "Själ och ande" av Jessie Penn-Lewis, från början av 1900-talet, som kan läsas på norska här och på engelska här). Anden är personlighetens kärna, där Gud bor, och där Den Helige Ande möter vår ande, och själen är förbindelselänken mellan anden och kroppen.

Om detta är sant, och anden är lika med atomen i vår själs innersta, då är själen något psykosomatiskt, något halvkroppsligt, något som kan förklara varför vi kan känna ångesten som en fysisk oro i maggropen. Ja, de flesta av våra känslor känns i kroppen, medan tankarna inte gör det. Betyder det att tanken är mer ande och känslor mer själ och kropp? Men inte alla känslor är lika mycket själ och kropp. Agapekärleken (den villkorslösa kärleken) finns mer i anden än i själen och kroppen, medan den erotiska kärleken och förälskelsekärleken är mer själslig och fysisk. Det finns således "högre" och "lägre" känslor (jag menar på olika avstånd från paradisets kärna). Alla "högre" känslor tar vi med efter döden då de finns i anden. Det är nämligen bara anden som går vidare. De känslor som är mer själsliga och fysiska, lämnar vi kvar. Antagligen lämnar vi kvar den sexuella driften, men jag är inte säker. Det kan finnas en andlig motsvarighet till erotik och sex, vilket andeskådaren Emanuel Swedenborg påstod, och astralsex är något folk har erfarit. I varje fall är den fysiska erotiken och andeerotiken inte samma sak, vi kommer inte att släpa med någon fysisk åtrå.

Jag vill nu påstå, att alla själsskador ligger i själen och kroppen, inte i anden. Omoral ligger också i själen och kroppen, då vår ande är gudsgnistan i oss, det gudomliga i oss. Vi tar alltså inte med oss detta efter döden, in i atomernas andevärld. Det är på detta sätt jag tror vi läks efter döden, och det är detta som gör att folk vågar ta självmord, hade det inte varit för detta hade inte folk vågat, tror jag, ty de hade riskerat de andevärldens helveten som de kristna

fundamentalisterna pratar om (som inte finns) och vetat detta innerst inne.

Låt mig avsluta med en liknelse: Kroppen är trumpeten, med en sordin som dämpar ljudet, och ljudet genom trumpeten är själen. Trumpetisten är atomen i vårt väsens innersta, i gemenskap med atomernas kosmiska community. Själsskador är falska ljud som kommer av dålig trumpet och tilltäppt sordin, dvs. sjukdomar. En gång skall trumpetisten lägga av "trumpeten dig" och sjunga dig utan trumpet. Detta är paradiset, ty det är den överlägset vackraste sången *, mild och varm och ren, såsom bara en levande varelse kan. Trumpeten är gäll och metallisk i jämförelse, och har dessutom sordin.

* P.S. Om inte själen läkes i "andevärlden", då står det illa till med de flesta i civilisationen, fulla som de är av själslig sår, ärr och traumor, och då går personer med kronisk ångest "förlorade", fast de inte blev sjuka av omoral, utan av samhällets hårdhet, civilisationens onaturlighet.

2018-07-30 @ 14:07:00 Permalink Mental hälsa Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om mentalpatienters rättigheter i vår tid, och behovet för psykiatriker att tolerera andevärlden

Hade man behandlat s.k. "utvecklingsstörda" så som man behandlar "psykiskt sjuka" hade det blivit ramaskri. Tänk er fängelser där "utvecklingsstörda" behandlades för sina abnormaliteter, tvångsmedicinerade med vidriga gifter som plågade dem, satta i spännbälte (att hela kroppen binds vid en säng) och isoleringsscell för alltför avvikande beteende enligt vårdarna. "Psykiskt sjuka" har faktiskt en del gemensamt med "utvecklingsstörda", samma svårighet att klara sig själva i kriser, samma utsatthet, försvarslöshet, psykiska sårbarhet och svaghet, barnlikhet och naturbarnlikhet. Samma ärlighet och föga sinne för anständighet, sociala koder och tabun. Tänk om "psykiskt sjuka" en dag skulle få njuta samma respekt och samma rättigheter i praktiken, som "utvecklingsstörda", istället för att skändas, mobbas och förföljas så som de blir idag (dock, de "utvecklingsstördas" rättigheter behöver också förbättras). Urfolkens "psykiskt sjuka" blir ofta schamaner (inte minst de "schizofrena" bland dem), och det att byn stöttar dem in i en uppgift som passar dem, gör att de kan bota sig själva. De botar sig själva genom att kanalisera sin psykiska avvikelse i fruktbara uppgifter. Men det kan de göra eftersom "andevärlden" inte anses som galenskap, utan som en mytisk och symbolisk verklighet att ta på allvar, som ger kunskap och helande. Men för vårt samhälle är "andevärlden" galenskap, och detta har rättfärdigat förföljelse av psykiskt sjuka istället för att lära sig av "andevärlden". Ja, t.o.m. våra nattliga drömmar anses som psykos (om än ofarlig och nödvändig) av många psykiatriker, som har förlorat sinnet för symbolernas och andlighetens värld, och bara kan tänka i materialistiskt-biologiska termer. Det dom gör med sina gifter är ju

att de vill ta kål på "andevärlden", ta kål på andlighet och mytiskt tänkande, så att vi ska tänka med vetenskapens kalla, mekaniska och rationalistiska begreppsvärld, och enbart med detta. Dvs. andligt självmord. Ack, hade psykiatrikerna bara bildat sig mer i humaniora! Då skulle de genast bli mer humana och toleranta, så som det gick för Johan Cullberg, svensk psykiatris "grand old man". Andligt virrvarr och förvirring kan bara botas med sund andlighet, inte med död och kall andlighet. Psykiatrikerna bör sluta vara rädda för andlighet (vilket min psykiatriker är) och ta en kurs i kyrkohistoria istället, ty här behövs gedigen andlig bildning. Psykoser är ofta religiösa, och dessa psykoser existerar inte i ett historiskt vakuum.

Alltså: låt oss försöka förstå och tolka andevärlden, istället för att försöka ta kål på den med gifter.

2018-07-30 @ 13:29:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min mikrolivsfilosofis kärna

Min mikrolivsfilosofis kärna är detta: Tillvaron har till synes "övenaturliga" och "paranormala" aspekter, och antingen härstammar dessa från en objektiv andevärld "där ute", över naturen, eller så härstammar dessa från naturen själv, från naturens inre liv. Jag lutar mot det senare, och min mikrolivsfilosofi är ett försök att göra mening av det senare, ge det en förklaring. Att jag har valt atomen och mikrolivet till andevärldens främste aktörer, är p.g.a. att det inte finns så mycket annat i naturen som skulle kunna fungera som bärare av andevärlden.

2018-07-30 @ 13:09:56 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min definition av teknologi

(tre kommentarer på Facebook till filosofen Antony Fredriksson:)

"Antony, om du kallar djurens beteenden för teknologi, då kan vad som helst vara teknologi, då är cellernas arbete i kroppen teknologi. Min definition av teknologi är följande: "En tillräckligt avancerad yttre redskaps- och teknikstruktur för att bli ett självändamål som förslavar dem som använder den och fjärmar dem från naturen och får dom att tjäna sin teknikstruktur istället för livet, naturen, en teknikstruktur som går på de senares bekostnad." Denna definition inrymmer hela civilisationens teknologi från och med jordbrukets och städernas uppkomst."

"Antony, sedan civilisationens uppkomst har all civiliserad teknologi tjänat sig själv, inte livet och naturen, annars hade den aldrig

använts. Teknologin har varit som fiskens andningsapparat för att kunna leva på land, ett apparat som inte behövs ty fisken har tillgång till vatten, och kan sprattla dit ner igen, men den är underställd sitt andningsapparat, som får fisken att utveckla detta apparat mer och mer, så att det blir svårare och svårare att återvända till vattnet. Djungeln och skogen och urfolksstammen är människans vatten."

"Jo, självklart är jägar-och samlarsamhällens redskap en form av teknologi, men jag skulle säga att när teknologin är organiskt ett med naturen och bara är en förlängning av naturen, istället för att vara något som går emot naturen och våldför sig på den och förstör den, då kanske jag inte skulle kalla det teknologi, utan bara "redskap". Ja, ordet teknologi har en klang i vårt språk som inte passar i såna sammanhang (vi måste använda ord så som de används i språket överlag). Det ordet kräver liksom en civilisation, en övergripande och omfattande struktur. Jag skulle på samma sätt inte kalla kroppscellens arbete, som nästan kan påminna om en civiliserad fabrik i mikroskopisk miniatyr, för teknologi."

2018-07-27 @ 17:02:00 Permalink Teknologikritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Andevärldens tre klarhetsgrader

Har andevärlden tre klarhetsgrader, grovt indelat?:

1) Alla varelsernas drömvärldar i de nattliga drömmarna.

2) De större varelsernas andevärldar, i visioner och astralresor.

3) De mikroskopiska varelsernas andevärldar, i visioner och astralresor.

Lika mycket klarare som andevärld 2 är över 1, är 3 över 2.

Dessa tre representerar sfärer av inre klarhet, och vi har alla tre inom oss. Ju dunklare andevärld, desto vanligare är upplevelsen av den, bland människor. Nattliga drömmar är bara fantasi, de större varelserna andevärld i visioner och astralresor är en blandning av fantasi och verklighet, och de mikroskopiska varelsernas andevärld i visioner och astralresor är bara verklighet, dvs. allt är naket och icke-symboliskt, icke-teatraliskt och direkt, utan fasader. Det är den makrokosmiska motsvarigheten till hjärnans medvetande, och precis som hjärnans medvetande är orienterat i verklighet, är dess makrokosmiska motsvarighet det också. Människans andevärld är ett dunkelt besök i detta kosmiska medvetande, och detta kan också kallas "Gud", och är atomernas kosmiska community. Den finns inte "där ute", utan man reser i detta medvetande i sitt inre, genom att byta tillstånd, precis som Swedenborg lärde.

På frågan "Vart går själen när kroppen dör?" svarade Jacob Böhme: "Den behöver inte gå någonstans." (Citatet hittat i Aldous Huxleys bok "Den oförgängliga filosofin" (1952)) (Jag tror det är hämtat från Böhmes skrift "Of heaven and hell")

2018-07-27 @ 14:34:00 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kort introduktion till hur större varelser och samhällen är uppbyggda

Atomerna bildar gruppsjäl och skapar molekylen. Molekylerna bildar gruppsjäl och skapar cellen. Cellerna bildar gruppsjäl och skapar kroppsorganet, t.ex. hjärnan. Kroppsorganen bildar gruppsjäl och skapar kroppen.

Det går vidare också: Kropparna bildar gruppsjäl och skapar familjen. Familjerna bildar gruppsjäl och skapar flocken, stammen, byn eller samhället.

Som ni ser, är gruppsjälen, communityn, helt central i alla dessa "stadier".

Ju större enheter, desto lösare är de sammanbundna. Ju mindre enheter/varelser, desto starkare kärlek, desto starkare "kärlekslim" mellan dem.

2018-07-27 @ 14:23:00 Permalink Community Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om sommarhettan

Om inte svenskarnas klimatsamvete väcks av denna sommars hetta, då väcks det väl aldrig. Den här sommaren är den underligaste sommaren i alla mina trettiotre år. Den överlägset torraste och överlägset varmaste.

2018-07-27 @ 13:39:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min mikrolivsfilosofi påminner lite om Paul Tillichs gudsbild och om österländska teologer

Mim mikrolivsfilosofi om att atomen är gudomens innersta, påminner på något sätt lite om den tysk-amerikanske teologen Paul Tillichs (1886-1965) gudsbild. Han kallade Gud för "the ground of Being", vilket atomerna ju är. Liknande uttryckssätt, Gud som "all tillvaros Grund", finns hos österländska mystiker och teologer, särskilt hos de som lutar åt panteismen.

2018-07-26 @ 16:01:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Viktigt om min mikrolivsfilosofi

Jag famlar i mörkret med min mikrolivsfilosofi, ni får ursäkta det mycket spekulativa i mina teorier. Om jag har fel, har jag ändå på nåt sätt uppnått mitt syfte om jag får folk att tänka kring dessa saker, komma med bättre teorier än mig, men vi måste börja med att inse att vår själ och andevärlden inte är, och inte kan vara, frikopplade från det atomerna och cellerna i naturen sysslar med. Det är min främsta poäng med min mikrolivsfilosofi. Man har nämligen i esoterikens historia systematiskt frikopplat andevärlden och naturen från varann, och detta är en av ockultismens och esoterikens största missar, som har fjärmat dem från verkligheten i ofruktbara spekulationer. Jag vill försöka reparera detta fel.

2018-07-26 @ 15:58:05 Permalink Min mikrolivsfilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad min mikrolivsfilosofi har svårt att förklara

Min mikrolivsfilosofi förklarar en hel del, har jag märkt, särskilt det s.k. "paranormala", men följande saker har jag svårt att få att passa med min teori, och gör att jag tvivlar:

1) Det är för stort hopp mellan människa och atom för att vi skulle kunna bli atomer efter döden.

Denna invändning kan bemötas genom att atomen inte är mindre levande och intelligent än vi, snarare mer, eftersom den varit med och skapat hjärnan och medvetandet. Vår kropp, resten av den förutom vår innersta kärna som atom, fungerar istället som en sordin för atomens intelligens och liv. Det förklarar varför det verkar vara så att ju mindre livet är, desto mer spirituellt och levande verkar det vara, särskilt dess förmåga till att svärma och bilda gruppsjälar -

något av paradisets innersta väsen, och där det behövs verklig intelligens, ty det är det svåraste. Ja, vad är mer paradisiskt och levande och intelligent än förmågan till community och samarbete? Denna förmåga når sin absoluta klimax i hjärnans celler och atomer.

2) Varför har jag inte lyckats hitta min mikrolivsförklaring av andevärlden hos någon tidigare andeskådare, astralresenär eller nära döden-upplevelse-upplevare? Borde inte nån ängel eller ande ha uppenbarat detta för oss?

Denna andra invändning kan bemötas genom att den mänskliga andevärlden är oerhört dunkel och symbolisk-teatralisk, mest av alla varelsers andevärldar. Ju mindre varelse, desto klarare och mer verklighetstrogen andevärld, och atomernas andevärld är bara verklighet. Denna atomernas andevärld kommer in i den mänskliga på ett dunkelt sätt, ungefär som telepati. Men den klär alltid ut sig, och samspelar med människans fantasi, för att vi ska kunna uppfatta den. Eftersom den mänskliga andevärlden är så dunkel och symbolisk, är den en blandning av fantasi och verklighet, dock mest fantasi. Detta förklarar varför vi får så lite verifierbar information från den mänskliga andevärlden som inte den mänskliga upplevaren visste redan, däribland att andevärlden uppstår ur atomerna och att vi blir atomer efter döden. Detta kanske är information från de innersta himlarna, atomernas himlar, inte de mänskliga himlarna *. De flesta änglar och andar, däribland anhörigas, verkar vara förklädda, dunkla atomer, molekyler och celler, och varelser uppbyggda av minnen och delar av vårt undermedvetna. Och när människorna på jorden nån sällan gång ibland för besök av verkliga anhöriga, hinner dessa bara säga det viktigaste, så svårt är det med kommunikationen.

3) Om själen skadas av hjärnskador, t.ex. Alzheimers, skulle man inte tro då att själen utplånas helt av att hjärnan dör? Är det inte bara en gradskillnad här?

Denna tredje invändning kan bemötas genom att om kroppen är själens, eller den atoms som är personlighetens innersta kärna, sordin, är sjukdomar som förorening och tilltäppning av sordinen, sordin i sordinen, dubbel sordin. Ja, fördunklas inte själen av svåra fysiska och psykiska plågor? Vi har svår att tänka klart och känna oss ett med vår själ och kropp, kroppen är ett hinder, den lyder inte längre vår vilja, smärtan är grus i maskineriet. Dör kroppen, tas sordinen bort från själen, så att den kan flöda fritt, istället för att förintas. Dock, ju mindre varelse, desto mindre sordineffekt har kroppen. Atomen har ingen sordin alls, utan där är kropp och själ helt ett. Det är också denna egenskap som gör att den har så lätt för att bilda starka gruppsjälar med andra atomer. När själen ligger öppen och ren, binder den lättare till andra själar. Tuffa killar bildar inga bra gruppsjälar, så att säga.

Kroppen som själens sordin rimmar för övrigt väl med vissa gnostiska föreställningar om att själen genom kroppen "lagts i materiens bojor". Jag kan bara inte tro att någon verklig demiurg gjort detta, utan det var nog ett äventyr som vi alla var med på i skapelsens morgon. Men att tro på Jahve förslavar oss och fjättrar oss i kroppen när vi tar honom bokstavligen, som en gubbe, det blir som en ytterligare sordin. Var det detta gnostikerna menade, symboliskt, med sitt tal om demiurgen? Jag vet inte tillräckligt om detta. Men Gamla Testamentets gud liknar i sanning demiurgen.

Djuren är så fria och lätta i själen eftersom de varken har kungar, presidenter eller gammaltestamentliga gudar.

I ut ur kroppen-upplevelser och nära döden-upplevelser är det som om själens sordin löses för ett tag, litegrann, och får flöda friare. Vi kan bara drömma om hur det blir när den löses helt och hållet. Ljuvligt blir det nog. Frihet och stor kärlek. Andevärlden verkar vara vårt rätta hem. Och den finns i naturen, i enhet med naturen, verkligheten, inte lösryckt från den i en egen värld, såsom de kristnas andevärld ofta ter sig.

* visserligen har den mänskliga andevärlden tre himlar, där den innersta befolkas av atomernas änglar, men även denna innersta mänskliga himlen är mycket mer symbolisk än atomernas egen andevärld, den vi stiger in i då vi själva blir atomer. Detta är lite svårt att reda ut logiskt. Vad jag menar är att det är skillnad mellan att vara som människa i tredje himlen, den innersta himlen, befolkad av atomänglar, och att själv vara en sådan där atomängel. Och vi kanske måste vara en atomängel för att verkligen kunna förstå andevärldens uppbyggnad, ty hur andevärlden skapas liknar på hur medvetandet skapas i hjärnan (som jag sagt tidigare, medvetandet i en varelse är en mikroandevärld, medan atomernas kosmiska community är makroandevärlden, och dessa har mer gemensamt än vi anar). Annars blir det bara gissningar och dunkla spekulationer, över vårt förstånd. Det är väl därför vi har så lite informaton om det. Själv famlar jag i mörkret, ni får ursäkta det mycket spekulativa i mina teorier. Om jag har fel, har jag ändå på nåt sätt uppnått mitt syfte om jag får folk att tänka kring dessa saker, komma med bättre teorier än mig, men vi måste börja med att inse att vår själ och andevärlden inte är, och inte kan vara, frikopplade från det atomerna och cellerna i naturen sysslar med. Det är min främsta poäng med min mikrolivsfilosofi. Man har nämligen i esoterikens historia systematiskt frikopplat andevärlden och naturen från varann, och detta är en av ockultismens och esoterikens största missar, som har fjärmat dem från verkligheten i ofruktbara spekulationer. Jag vill försöka reparera detta fel.

2018-07-26 @ 15:11:00 Permalink Paradiset Kommentarer (0) Trackbacks ()